

॥ कोबातीर्थमंडन श्री महावीरस्वामिने नमः ॥

॥ अनंतलब्धिनिधान श्री गौतमस्वामिने नमः ॥

॥ गणधर भगवंत श्री सुधर्मस्वामिने नमः ॥

॥ योगनिष्ठ आचार्य श्रीमद् बुद्धिसागरसूरीश्वरेभ्यो नमः ॥

॥ चारित्रचूडामणि आचार्य श्रीमद् कैलाससागरसूरीश्वरेभ्यो नमः ॥

आचार्य श्री कैलाससागरसूरि ज्ञानमंदिर

पुनितप्रेरणा व आशीर्वाद

राष्ट्रसंत श्रुतोद्धारक आचार्यदेव श्रीमत् पद्मसागरसूरीश्वरजी म. सा.

जैन मुद्रित ग्रंथ स्केनिंग प्रकल्प

ग्रंथांक : १

श्री महावीर जैन आराधना केन्द्र

आचार्यश्री कैलाससागरसूरि ज्ञानमंदिर
कोबा, गांधीनगर-श्री महावीर जैन आराधना केन्द्र
आचार्यश्री कैलाससागरसूरि ज्ञानमंदिर
कोबा, गांधीनगर-३८२००७ (गुजरात)
(079) 23276252, 23276204
फेक्स : 23276249

Websiet : www.kobatirth.org

Email : Kendra@kobatirth.org

शहर शाखा

आचार्यश्री कैलाससागरसूरि ज्ञानमंदिर
शहर शाखा
आचार्यश्री कैलाससागरसूरि ज्ञानमंदिर
त्रण बंगला, टोलकनगर
परिवार डाइनिंग हॉल की गली में
पालडी, अहमदाबाद - ३८०००७
(079) 26582355

अथ

कालज्ञानम्

श्री शंभुनाथविरचितम्
गुर्जरभाषार्थसनाथम् ।

तच्च

परिशोध्य

गुर्जर मुद्रा यंत्रालये

भा. श्री. कैलाससागर छुरि ज्ञान मंदिर
श्री महावीर जैन आराधना केन्द्र, कोष्ठा
सा. क. मुद्रितम्

संवत् १९४४

अनुक्रमणिका.

पृष्ठांकाः विषयनामानि

१	भंगलायरलुम्
१	कालप्रशंसा
१२	आयुर्वेदाधिकरलुम्
१३	वैद्यविधाकथनम्
१४	चिकित्सांगानि
१५	सद्वैद्यलक्षणम्
१८	कुवैद्यलक्षणम्
२०	द्रव्यलक्षणम्
२०	परिवारकलक्षणम्
२०	शैगिलक्षणम्
२१	प्रथमोद्देशसमाप्तिः
२१	शैगालां साध्यलक्षणानि
२३	अरिष्टसूयकानि लक्षणानि
२४	अेकमुहूर्तान्ते भरणसूयकं लक्षणम्
२५	अेकयामान्ते भरणसूयकं लक्षणम्

पृष्ठकाः विषयनामानि

२५	अेकदिनान्ते भरणम्
२६	द्विदिवसमध्ये भरणम्
२६	त्रिदिनान्ते भरणम्
२६	सप्ताहान्ते भरणम्
२६	पंचरात्रमध्ये भरणम्
३०	पंचदिनमध्ये भरणम्
३१	अेकादशदिने भरणम्
३१	पक्षान्ते भरणम्
३३	अेकमासिक भरणम्
३६	सार्धमासिक भरणम्
३७	त्रैमासिक भरणम्
३८	पंचमासावधिवित्तलक्षणम्
३८	षाण्मासिकादिभृत्युलक्षणम्
४४	दशमासिकभृत्युलक्षणम्
४४	अेकवार्षिकभरणम्
४७	त्रैवार्षिकभरणम्
५४	नक्षत्रादिभिरसाधनम्

॥ अथ श्रीकालज्ञानं सभाषांतरं प्रारभ्यते ॥

॥ मंगलाचरणम् ॥

यस्याः प्रसादमासाद्य, सद्यो विद्वान् भवेन्नरः ॥
वाग्वादिनी भगवती, शारदा वरदास्तु नः ॥ १ ॥

अर्थः—जेना प्रसादने पाभीने पुश्च तरत विद्वान्
थाय छे जेवी जे वाग्वादिनी भगवती शारदा ते अभने
वरदानने आपवावाणी थाओ ॥ १ ॥

॥ अथ कालप्रशंसा ॥

ध्रातः कष्टमहो महान्स नृपतिः सामंतचक्रं
च ततः पार्श्वे सा च विदग्धराजपरिषत्ताश्चंद्र-
बिंबाननाः ॥ उन्मत्तः स च राजपुत्रनिवहस्ते
बंदिनस्ताः कथाः; सर्वे यस्य वशादगात्स्मृति-
पथं कालाय तस्मै नमः ॥ २ ॥

૨

અર્થ:—હે ભાઈ! મહા કષ્ટની વાત છે કે તે મહોટો રાજા, તથા તે માંડલિક રાજાઓનો સમુદાય, તથા પડખા-માં રહેલા વિદ્વાનોની અને રાજાઓની તે સમા, તથા અંદ્રના જેવી મુખવાળી તે સ્ત્રીઓ તથા ઉન્નત એવા રાજપુત્રોનો તે સમૂહ તથા તેઓની કીર્તિને કહેનારા તે ખંદિજનો તેમજ તે કથા, એ સર્વે જે કાળ થકી ઠેવળ સ્મરણમાં આવે છે તે કાળને નમસ્કાર હો ॥ ૨ ॥

સાધ્યાસાધ્યપરિજ્ઞાનં, જીવિતં મરણં તથા ॥
 યેન વિજ્ઞાયતે સમ્યક્, કાલજ્ઞાનં તદુચ્યતે ॥૩॥

અર્થ:—જેણે કરીને સાધ્ય, અસાધ્ય, જીવણ તથા મરણનું વિશેષણ જાણવામાં આવે છે તે કાલજ્ઞાન કહેવાય છે ॥ ૩ ॥

કાલઃ સૃજતિ ભૂતાનિ, કાલઃ સંહરતિ પ્રજાઃ ॥
 કાલઃ સુપ્તેષુ જાગર્તિ, કાલો હિ દુરતિક્રમઃ ॥૪॥

અર્થ:—કાલ સર્વ ભૂત પ્રાણીમાત્રને સૃષ્ટિ કરે છે; તેમજ તે કાલ સર્વ પ્રજાનો સંહાર કરે છે અને સર્વ સુતે છે તે કાલ જાગે છે તે કાલને કાઈ ઉદ્ધંધી શકતો નથી ॥૪॥

કાલે દેવા વિનશ્યન્તિ, કાલે ચાસુરપન્નગાઃ ॥
 નરેન્દ્રા જંતવઃ સર્વે, સર્વે કાલેન નશ્યન્તિ ॥ ૫ ॥

૩

અર્થ:—કાળે દેવતાઓ નાશ પામે છે, કાળેકરી દેત્યો, નાગો, રાજાઓ તથા સકળ પ્રાણિયો અને સર્વ જગત્ વિનાશ પામે છે. ॥ ૫ ॥

વિરંચિદિનમધ્યે તુ પતંતીંદ્રાશ્વતુર્દશ ॥ અઘ્ઘા-
નાં ચ શતસ્યાંતિ, સોપિ કાલે વિનશ્યતિ ॥ ૬ ॥

અર્થ:—અજ્ઞાના એક દિવસને ત્રિષે ચૌદ ઇંદ્રા પડે છે અને તેનાં સો વર્ષ પૂરાં થએથી તે પણ (અજ્ઞાપાણુ) કાલે કરીને વિનાશને પામે છે. ॥ ૬ ॥

માનુષઃ શતજીવી ચ, પુરા દેવેન ભાષિતમ્ ॥
વિકર્મ્મણઃ પ્રભાવેણ, શીઘ્રં કાલેન નશ્યતિ ૭

અર્થ:—માણસનું આયુષ્ય સો વર્ષનું હોય છે, એવું પૂર્વે ભગવાને કહેયું છે; અને વિરૂદ્ધ કર્મના પ્રભાવે (આયુષ્ય પૂર્ણ થએથી) તરતજ કાલેકરી નાશ પામે છે. ॥ ૭ ॥

વર્ષાઃ શીતં તથા ચોષ્ણં, પ્રત્યૂષો મધ્યમં દિનં ॥
અપરાહ્ણશ્ચ ષટ્, કાલાઃ કથ્યંતે વિબુઘૈઃ કિલ ૮

અર્થ:—વર્ષાકાળ, શીતકાળ, (શીયાળો) ઉષ્ણકાળ, (જિનાળો) પ્રાતઃકાલ (પ્રભાત સમય) મધ્યાન્હકાળ (મપો-રનો વખત) તથા દિનનો અસ્તસમય અર્થાત સંધ્યા

૪

કાલ એ છ સ્વરૂપેકરી કાલ કહેવાય છે. ॥ ૮ ॥

કાલેન વૃક્ષઃ ફલતિ, કાલે ધાન્યં પ્રજાયતે ॥

કાલેન નારી દ્રવતિ, સર્વ કાલેન જાયતે ॥ ૯ ॥

અર્થઃ—કાલેકરી ઝાડોમાં ફળો થાય છે, કાલેકરી ધાન્યની ઉત્પત્તિ થાય છે, કાલેકરી સ્ત્રી ઋતુને પામીને ગર્ભ ધારણ કરે છે, એવી રીતે સર્વ કાલેકરીને ઉત્પન્ન થાય છે ॥ ૯ ॥

કાલેન તોયં પતતિ, કાલે બીજં ચ વાપયેત્ ॥

કાલે ચ કર્મસાફલ્યં, વિપરીતે વિપર્યયઃ ॥ ૧૦ ॥

અર્થઃ—કાલેકરી મેઘ પાણીની વૃષ્ટિ કરે છે; કાલેકરી ખીજ વાવવામાં આવે છે; કાલેકરી કર્મોની સફળતા થાય છે; અને કાલની વિપરીતતાથી (ઋતુ ગયાથી) સર્વ વિનાશને પામે છે ॥ ૧૦ ॥

ક્રોધલોભપ્રસંગેન, કાલઃ કલયતે જગત્ ॥

જ્ઞાનયોગસદાભ્યાસૈઃ, કાલો રક્ષતિ સર્વદા ૧૧

અર્થઃ—ક્રોધ અને લોભના પ્રસંગેકરી કાલ સર્વ જગતનું લક્ષણ કરે છે; પરંતુ જ્ઞાન અને યોગના સદા અભ્યાસેકરી મનુષ્યની સર્વદા કાલ રક્ષા કરે છે ॥ ૧૧ ॥

૫

કાલાગ્નિર્જઠરે જાત, સ્તસ્ય વાંછા ચતુર્વિધા ॥
આહારશ્વોદકં નિદ્રા, કામશ્ચૈવ ચતુર્થકઃ॥૧૨॥

અર્થ:--કાળગ્નિ આગનિ ઉદરનેવિષે ઉત્પન્ન થાય છે, ત્યારે તેને ચાર પ્રકારની વાંછા ઉત્પન્ન થાય છે, આહાર, ઉદક (પાણી), નિદ્રા તથા કામ એવી રીતે ચારેનો સમૂહ જાણવો ॥ ૧૨ ॥

અન્નહીનો દહેદ્વાતુ, મંબુહીનશ્ચ શોણિતમ્ ॥
કામહીનો દહેચ્છક્ષુ, રનિદ્રા રોગકારિણી॥૧૩॥

અર્થ:--અન્નથી રહિત કાળ ધાતુને બાળે છે; પાણીથી રહિત લોહીને બાળે છે; કામથી રહિત આંખો ને દહન કરે છે અને નિદ્રા વિના રોગની ઉત્પત્તિ કરે છે. ૧૩

અસ્તમેતિં યથા વાતાદીપસ્તૈલાદિસંયુતઃ ॥
નિવાતરક્ષણાદેહી તથૈવાગંતુમૃત્યુભિઃ ॥ ૧૪ ॥

અર્થ:--જમ દીવામાં પરિપૂર્ણ તેલ ભરેલું છતાં તે દીવો વાયુથી બોલાઈ જાય છે તેમ આગંતુક મૃત્યુથી પ્રાણી બોનું મૃત્યુ થાય છે એમ જાણવું. પરંતુ જમ વાયુ વગરની જગ્યામાં રાખવાથી દીવો રહે છે, તેમ આગામિ મરણથી રક્ષણ કરે તો પ્રાણીઓ બચી શકે છે ॥ ૧૪ ॥

૬

जलमग्निर्विषं शस्त्रं स्त्रियो राजकुलानि च ॥

अकालमृत्यवो ह्येते तेभ्यो बिभ्यति पंडिताः १५

અર્થ:—જળ, અગ્નિ, વિષ, શસ્ત્ર, સ્ત્રિયો અને રાજકુળ એ સર્વ અકાળમૃત્યુ છે માટે તેઓથી વિદ્વાન લોકો ખીતા રહે છે અર્થાત્ દૂર રહે છે. ॥ ૧૫ ॥

अप्रियमाणं मृतं बंधुं शोचन्ते परिदेविनः ॥ आ-
त्मानं नानुशोचन्ति कालेन कवलीकृतम् ॥ १६ ॥

અર્થ:—જ પોતાના બાંધવો મરતાં હોય તેનો અને મરીગએલાઓનો માણસો શોક કરે છે, પણ પોતાને કાલે કાળીઓ કરેલો છે તેનો શોક કરતાં નથી. ॥ ૧૬ ॥

कालेन क्षितिवारिवह्निपवनव्योमादियुक्तं जगद-
ब्रह्माद्याश्च सुराः प्रयांति विलयं विद्मो विचा-
रादिति ॥ पश्यामोऽपि विनश्यतोऽनवरतं लो-
काननेकान्मुधा मायाभोहमयीं भवप्रणयिनीं
माशां वहामो वयम् ॥ १७ ॥

અર્થ:—કાલેકરી પૃથ્વી, જળ, અગ્નિ, વાયુ તથા આકાશસહિત જગત્ તથા બ્રહ્માદિક દેવો વિક્ષયને પામે છે

૭

એવી રીતે વિચારથી જણાય છે, અને તેઓ અનેક લોહા વિનાશને પામીને પાછા ફરતા નથી માટે માયાના મોહ મય એવી મયને ઉપજવનારી તૃણાને આપણે વ્યર્થ વહન કરીએ છીએ ॥ ૧૭ ॥

**मन एव स्थिरं कुर्यात्, मनसा मारुतः स्थिरः॥
मारुतेन स्थिरं तेजः कालः संहश्यते तथा१८**

અર્થ—પ્રથમ પુરૂષે નિશ્ચયેકરીને મનને સ્થિર કરવું; મનેકરીને વાયુ સ્થિર કરવો; પવનેકરી તેજને સ્થિર કરવું, તે તેજેકરીને કાળ દિઠામાં આવે છે; અર્થાત્ તેજ જ્યાં સુધી શરીરમાં હોય ત્યાં સુધી મૃત્યુ આવતુ નથી, ને જ્યારે અગ્નિ મંદ પડી જાય છે ત્યારે મૃત્યુ આવે છે ॥ ૧૮ ॥

इन्द्रियाणि बंधयित्वा, मनश्चैकत्र कारयेत्॥तेनाभ्यासेन भोक्तव्यं, स्वर्गादिकफलं शुभम् ॥१९॥

અર્થ:—સર્વ ઈન્દ્રિયોને વશ કરીને મનને સ્થિર કરવું, એવા અભ્યાસેકરીને સ્વર્ગાદિક શ્રેષ્ઠ ફલોને ભોગવવા યોગ્ય થાય છે. ॥ ૧૯ ॥

૮

યત્રાનેકે ક્વચિદપિ ગૃહે તત્ર તિષ્ઠત્યથૈકો યત્રા-
પ્યેકસ્તદનુ બહવસ્તત્ર નૈકોપિ ચાંતે ॥ इत्थं
चेमौ रजनिदिवसौ लोलयन्द्वाविवाक्षौ कालः
काल्या भुवनफलके क्रीडति प्राणिशरैः ॥ २० ॥

અર્થ:—જે ઘરમાં ઠાઠએક વખતે અનેક માણસો
હતાં તેજ ઘરમાં પાછળ એકજ માણસ રહી જાય છે; તે-
મજ જે ઘરમાં પ્રથમ એક માણસ હતું ત્યાં પછી ઘણાં થ
ઈ ગયેલાં જણાય છે, ને પાછું અંતે એક માણસ પણ જો
વામાં આવતું નથી. એવી રીતે આ સંસારમાં રાત ને
દિવસરૂપી બે પાસાઓને નાખતો એવો કાળ, પોતાની સ્ત્રી
કાળી સાથે આ ત્રિલોકીરૂપી ચોપાટને વિષે પ્રાણિઓ રૂ
પ સોગડાંથી ખેલે છે. ॥ ૨૦ ॥

ब्रह्मा विष्णुदिने याति विष्णूरुद्रस्य वासरे; ॥
ईश्वरस्य तथा सोपि कः कालं लंघितुं क्षमः २१

અર્થ:—બ્રહ્મા વિષ્ણુના એક દિવસમાં નિવૃત્ત થાય
છે તે વિષ્ણુ મહાદેવના એક દિવસમાં લય પામે છે; અને
તે સદાશિવ પણ ઇશ્વરને વિષે લીન થઈ જાય છે માટે
કાળને હલંધવાને કાણ સમર્થ છે ॥ ૨૧ ॥

૯

અશનં મે વસનં મે જાયા મે બંધુવર્ગો મે॥ ઇતિ
મે મે કુર્વાણં કાલવૃકો હંતિ પુરુષાજમ્॥૨૨॥

અર્થ:—આ મારાં વસ્ત્રો છે, આ માફં ભોજન છે,
તથા આ મારો ભાઈઓનો વર્ગ છે, એવી રીતે માફં મા
ફં કરનાર પુરુષાજી પકરાને કાલરૂપી નાર હણે છે. ॥૨૨॥
અદ્યૈવ હસિતં ગીતં પઠિતં ચૈઃ શરીરિભિઃ॥ અ-
દ્યૈવ તે ન દ્વશ્યંતે કષ્ટં કાલસ્ય ચેષ્ટિતમ્॥૨૩॥

અર્થ:—આજે જ માણસો હસતાં હતાં, ગાતાં હ
તાં અને લખતાં વાંચતાં હતાં, તે આજે જ દીઠામાં આવતાં
નથી માટે કાલની ચેષ્ટા મહા દુઃખરૂપ છે. ॥ ૨૩ ॥

અપ્સુ પ્લવંતે પાષાણા, માનુષા ઘ્નંતિ રાક્ષસાના॥
કપયઃકર્મ કુર્વંતિ કાલસ્ય કુટિલા ગતિઃ॥૨૪॥

અર્થ:—પાણીમાં પથ્થરો તરે છે; માણસો રાક્ષસો-
ને મારે છે, તથા વાંદરાઓ માણસનું કામ કરે છે માટે કા-
લની એવી જિલટી ગતી છે. “એ વિષય રામાયણમાં રામ
'ચર્દ્ર' સાગર જીપર પાળ ખાંધી તથા રાવણાદિક રાક્ષસોને
માર્ચ્યા અને વાંદરાઓએ લડાઈ કીધી તેને અનુલક્ષીને કહે
લો છે.” ॥ ૨૪ ॥

૧૦

પ્રાપ્તા જરા યૌવનમપ્યતીતં બુધ્વા યતધ્વં પર-
માર્થસિદ્ધયૈ ॥ આયુર્ગતપ્રાયમિદં યતોઽસૌ વિ-
ભ્રામ્ય વિભ્રામ્ય ન યાતિ કાલઃ ॥ ૨૫ ॥

અર્થ:—જરા અવસ્થા આવી પહોતી છે; અને
યૌવન અવસ્થા વ્યતીત થઇ ગઇ છે; એમ સમજી હવે
પરમાર્થની સિદ્ધિને અર્થે યત્ન કરો, આ આયુ જવાવાળું
છે; માટે આવી રીતે ભટકી ભટકીને કાલ નિવૃત્ત થ
વાનો નથી ॥ ૨૫ ॥

પુરંદરસહસ્રાણિ ચક્રવર્તિશતानि च ॥ निर्वा-
पितानि कालेन प्रदीपा इव वायुना ॥ २६ ॥

અર્થ:—જમ દીવાઓને પવન ઓલવી નાખે છે
તેમ હજારો ઇંદ્રોને તથા શેકડો ચક્રવર્તિઓને કાળે નિ-
વૃત્ત કર્યા ॥ ૨૬ ॥

मातुलो यस्य गोविंदः पिता यस्य धनंजयः ॥
सोपि कालवशं प्राप्तः कालो हि दुरतिक्रमः २७

અર્થ:—જનું મોસાળ યાદવકુળ હોવાથી સાક્ષાત્
કૃષ્ણ જનો મામો થાય, અને જનો આપ અર્જુન; એવો

૧૧

અભિમન્યુ અથવા (અબ્રુવાહન) તે પણ કાળને વશ થયો;
માટે દુઃખે કરીને પણ જનું ઉદ્ધવન કરી શકાતું નથી
એવો કાળ છે. ॥ ૨૭ ॥

ભગીરથાદ્યાઃ સગરઃ કકુત્સ્થો, દશાનનનો રા-
ઘવલક્ષ્મણૌ ચ ॥ યુધિષ્ઠિરાદ્યાશ્ચ બભૂવુરેતે
સત્યં ક યાતા વત તે નરેન્દ્રાઃ ॥ ૨૮ ॥

અર્થઃ—ભગીરથ વિગેરે તથા સગરનામક સૂર્યવંશી
રાજા (અયોધ્યા નગરીમાં સાર્વભૌમ રાજા હતો તે) કુકુ
ત્સ્થીમાં ધાતા રાજા હતો તે, દશાનન જે રાવણ તે; રાઘ
વ જે રામચંદ્ર તથા તેનો ભાઈ લક્ષ્મણ તે; અને યુધિષ્ઠિ
રને આદિ ધણા પૃથ્વીપતિઓ થઈ ગએલા છે; તેઓ
ખેદ થાઅ છે કે તે નરેન્દ્રો ક્યાં ગયા ॥ ૨૮ ॥

શાર્દૂલવિક્રીડિતં વૃત્તમ્ ।

કશ્ચિત્કલ્પશતં કૃતસ્થિતિચયઃ કશ્ચિદ્યુગાનાં
શતં કશ્ચિદ્વર્ષશતં તથા કતિપયે જીવા દિના-
નાં શતમ્ ॥ ઘસ્તાન્કર્મભિરાત્મનઃ પ્રતિદિનં
સંક્ષીયમાણાયુષઃ કાલોયં કવલીકરોતિ સક-
લાન્બ્રાતઃ કુતઃ કૌશલમ્ ॥ ૨૯ ॥

૧૨

અર્થ:—ઢાઢક સો કલ્પો સુધી મરણુ વિના સ્થિતિ કરી રહે છે, ઢાઢક સો યુગ સુધી જીવે છે, ઢાઢ સો વર્ષ સુધી જીવે છે; અને ઢેઢલાક જંતુઓ માત્ર સો દિવસ સુધીજ આયુષ્ય ભોગવે છે. એ બધાઓ પોતપોતાનાં કર્મેવ ડે દિનદિન પ્રતે આયુષ્યને કાપે છે; તે બધાને કાલ પોતાનાં ઢાળીઆં કરે છે માટે હે બાઢ કુસલતા ક્યાં છે ? ૨૯ આરાધ્ય ભૂપતિમવાપ્ય તતો ધનાનિ મુંજામહે વયમિહ પ્રસમં સુખાનિ ॥ ઇત્યાશયા વત વિમોહિતમાનસાનાં કાલો જગામ મરણાવધિરેવ પુંસામ્ ॥ ૩૦ ॥

અર્થ:—રાજની સેવા દરી નાણાં મેળવીને આપણે અનક પ્રકારના સુખ ભોગવીશું એવા હેતુથી મોહને પામેલાં મનવાળા માણસોને મરણુની અવધિરૂપ કાળ આવી પહોંચે છે. ॥ ૩૦ ॥

અથ આયુર્વેદાધિકરણમ્ ।

બ્રાહ્મણક્ષત્રિયવૈશ્યાનામન્યતમાન્વવાયં શીલ-
શૌર્યશૌચાચારવિનયશક્તિવ્રલમેધાધૃતિસ્મૃતિ -

૧૩

માનપ્રતિપત્તિયુક્તં તનુજિઘ્ઘૌષ્ઠદંતામૃજુવક્ત્રા-
ક્ષં સુપ્રસન્નચિત્તવાક્ચેષ્ઠં ક્લેશસહં ચ ભિષક્
શિષ્યમુપનયેદતો વિપરીતગુણં નોપનયેત્ ॥૧॥

અર્થ:—બ્રાહ્મણ, ક્ષત્રિય, વૈશ્ય, એમાંના ઠાઠપણ
વંશમાં થએલો; શીલ, શૌર્ય, (સૌંદર્ય) (પવિત્ર, શૌચપણ)
આચાર, વિનય, શક્તિ, બલ, મેધા, (ધારણાવતી બુદ્ધિ)
ધૃતિ સ્મૃતિ મતિ, ઈત્યાદિકની જે સિદ્ધિ તેને વિષે જે
ઉદ્યુક્ત તથા જિઘ્ઘા, ઓષ્ટ, અને દાંત, જેના ન્હાના છે
કોમલવક્ત્રા, પ્રશસ્ત નેત્ર, નાસિકા, ચિત્ત, વચન, ચેષ્ટા,
ઈત્યાદિ વિશિષ્ટ, ક્લેશ સહનશીલ એજ સમસ્ત ગુણયુક્ત
પુરુષનેજ વૈધ આયુર્વેદના પઠનને માટે જીપનયન કરે ને
એથી વિપરીત ગુણવાળાને કરે એમ બાણુવું ॥ ૧ ॥

વૈદ્યવિદ્યાકથનમ્.

(સુશ્રુતે)શલ્યં, શાલાક્યં, કાયાચિકિત્સા,
ભૂતવિદ્યા, કૌમારભૃત્યં, અગદતંત્રં, રસાયનતંત્રં
વાજીકરણતંત્રં, ઇત્યાદિ. ॥ ૨ ॥

૧૪

અર્થ:-સુશ્રુત નામના સુશ્રુત ઋષિકૃત વૈદ્યક ગ્રંથ પ્રસિદ્ધ છે તેમાં આઠ પ્રકારનાં વૈદ્ય વિદ્યાનાં અંગ કહેલાં છે તે આ પ્રમાણે;-શલ્ય, શાલાક્ય કાયચિકિત્સા, ભૂત વિદ્યા, કૌભાર ભૂત્ય, અગદતંત્ર, રસાયનતંત્ર તથા વાજકરણ તંત્ર એ જાણવા યોગ્ય છે. ॥ ૨ ॥

દયામૂલેન ધર્મેણ, વિના ન સ્યાત્ પરં સુખમ્ ॥
સુખસ્થાનં શરીરં તુ, રક્ષણીયં પ્રયત્નતઃ ॥ ૩૧ ॥

અર્થ:-ધર્મનું મૂલ દયા છે, ધર્મ વિના સુખ થતું નથી, સુખનું સ્થાનક શરીર છે; તે શરીરની રક્ષા કરવી યોગ્ય છે ॥ ૩૧ ॥

ધર્માર્થિકામમોક્ષાણાં શરીરં સાધનં યતઃ ॥

રોગાસ્તસ્યાપહંતારસ્તતો રક્ષ્યં બુધૈસ્તુ તત્ ૩૨

અર્થ:-ધર્મ, અર્થ, કામ અને મોક્ષ આ ચાર પુરુષાર્થનું સાધન શરીર છે. તેના નાશક રોગ છે, માટે તે રોગથી શરીરનું રક્ષણ હમેશ કરવું જોઈએ. ॥ ૩૨ ॥

અથ ચિકિત્સાદ્વાનિ કથ્યંતે ।

ભિષગ્ દ્રવ્યાણ્યુપસ્થાતા રોગી પાદચતુષ્ઠયમ્ ॥

ચિકિત્સિતસ્ય નિર્દિષ્ટં પ્રત્યેકં તચ્ચતર્ગુણમ્ ૩૩

૧૫

અર્થ—વૈધ, ઓશક, પરિચારક (રોગીની સેવા કરે તે) અને રોગી એ ચાર, રોગનું નિવારણ જે શાસ્ત્રમાં કહેલું છે તેના ચરણ છે, તેમાં એક પણ ચરણ જે ગુણરહીત હોય તો રોગનું નિવારણ થાય નહીં. આ ચારમાં એકેકના ચાર ચાર ગુણ છે. (તે આગળ કહેવામાં આવશે) ॥ ૩૩ ॥

અથ સદ્વૈદ્ય લક્ષણમ્ ।

વેદેભ્યશ્ચ સમુત્પન્નસ્તસ્માદ્વૈદ્યો મયોદિતઃ ॥

આયુર્વેદોપનયનાદ્વૈદ્યોપિ દ્વિજ ઉચ્યતે ॥૩૪॥

અર્થ—વેદયકી ઉત્પન્ન થએલો એટલે વેદના અધ્યયનથી પ્રાપ્ત થએલી જે વૈદ્યવિદ્યા તેણે કરી સહિત અને આયુર્વેદના ઉપનયનયકી વૈદ્ય દ્વિજ કહેવાય છે. ॥ ૩૪ ॥

વ્યાધેસ્તત્ત્વપરિજ્ઞાનં વેદનાયાશ્ચ નિગ્રહઃ ॥

एतद्वैद्यस्य वैद्यत्वं न वैद्यः प्रभुरायुषः ॥૩૫॥

અર્થ—વ્યાધિનું મુળકારણ શું છે તે જાણવું ને તેથી થતી પીડાનો નિગ્રહ કરવો એટલુંજ વૈદ્યનું વૈદ્યપણું છે કદાચ આયુષ્યનો ધણી વૈદ્ય નથી ॥ ૩૫ ॥

૧૬

શાસ્ત્રં ગુરુમુખોદ્ગીર્ણમાદાયોપાસ્ય ચાસકૃત્ ॥

યઃ કર્મ કુરુતે વૈદ્યઃ સ વૈદ્યોઽન્યે તુ તસ્કરાઃ ॥ ૩૫

અર્થઃ—જેણે ગુરુના મુખથી શાસ્ત્ર શ્રવણ કરી અધ્યયન કરેલું હોય, વારંવાર ઉપાસના કરીને જેણે હસ્તક્રિયા કરી હોય તેજ વૈદ્ય બનવા. ને ખીબ વૈદ્ય નું કામ કરનારા તસ્કર એટલે ચોર અથવા ઠગારાની પેઠે બનવા. ॥ ૩૬ ॥

દૃષ્ટકર્મા ચ શાસ્ત્રજ્ઞઃ સ વૈદ્યઃ સિદ્ધિ ભાજનમ્ ।

एकांगहीनो न श्लाघ्यः पक्षहीन इव द्विजः ॥ ૩૬

અર્થઃ—જે શાસ્ત્ર પણ બણે છે અને હસ્ત ક્રિયામાં પણ સારો છે તેનેજ કીર્તિ મળે છે. તેમાં જો એક અંગ ઓછો હોય તે વખાણવા યોગ્ય નથી. તે પાંખ વિનાના પંખીની પેઠે બનવો. ॥ ૩૬ ॥

एकशास्त्रमधीयानो न विद्याच्छास्त्रनिश्चयम् ।

तस्माद्बहुश्रुतः शास्त्रं विजानीयाच्चिकित्सकः ॥ ૩૭

અર્થ—એક શાસ્ત્રનું અધ્યયન કરવાથી વૈદ્યશાસ્ત્ર નો નિશ્ચય થતો નથી. માટે બહુ શાસ્ત્રોના અભ્યાસથી ચિકિત્સક થવાય છે. એમ બનવું. ॥ ૩૭ ॥

૧૭

રોગાણાં તાત્ત્વિકં જ્ઞાનં बहुशो दृष्टकर्मता ॥

दाक्ष्यं शौचमिति ज्ञेयं वैद्ये गुणचतुष्टयम् ॥ ૩૯ ॥

અર્થ:—રોગનાં લક્ષણનું સાચું જ્ઞાન તથા ઔષધિ નાં પરિણામનું પણ ધણું જ જ્ઞાન, ચિકિત્સા કરવામાં ચતુર અને શૌચવિશિષ્ટ, આ ચારે વૈદ્યના ગુણ બાણના ॥૩૯॥

उत्सृजत्यात्मनात्मानं न वैद्यं परिशंकते ॥

तस्मात्पुत्रवदेनं च पालयेदातुरं भिषक् ॥ ૪૦ ॥

અર્થ:—રોગ શરીરનો સંહારકર્તા છે, તે ઔષધ દ્વારા નિવારણ થવાને માટે રોગી પોતાનું શરીર વૈદ્યને સમર્પણ કરે છે, તેથી વૈદ્ય, રોગીના પિતાના જેવો થાય છે, તે કારણથી વૈદ્ય રોગીનું પોતાના પુત્રની પેઠે પાલન કરવું ॥ ૪૦ ॥

आयुर्वेदकृताभ्यासः सर्वेषां प्रियदर्शनः ॥

आयुःशीलगुणोपेत एष वैद्योऽभिधीयते ॥ ૪૧ ॥

અર્થ:—જે સમ્યક આયુર્વેદ શાસ્ત્રનો અભ્યાસ કરી નિપુણ થએલો હોય, જેનો ચેરો બધાયને ખ્યારો લાગે એવો હોય, જે આયુ અને શીલગુણોએ કરીને યુક્ત હોય તે માણસ વૈદ્ય થવાને યોગ્ય છે. ॥ ૪૧ ॥

૧૮

॥ અથ કુવૈદ્યલક્ષણમ્ ॥

ઔષધં મૂઢવૈદ્યાનાં ત્યજંતુ જ્વરપીડિતાઃ ॥

પરસંસર્ગસંસક્તં કલત્રમિવ સાધવઃ ॥ ૪૨ ॥

અર્થઃ—જ્વરપીડિત માણસને મૂર્ખ વૈદ્યના હાથ તું ઝાસડ આપવું નહીં; જમ પારકા પુરુષને વિષે આસક્ત થએલી સ્ત્રીનો ઉત્તમ પુરુષ ત્યાગ કરે છે તેની પેઠે જણવું. ॥ ૪૨ ॥

યસ્તુ કર્મસુ નિષ્ણાતો ધાટ્યર્ચાચ્છાસ્ત્રબહિષ્કૃતઃ ॥

સ સત્સુ પૂજાં નાપ્રોતિ વધં ચાર્હતિ રાજતઃ ૪૩

અર્થઃ—જો વૈદ્ય કર્મમાં નિષ્ણાત એટલે ઠવણહસ્ત ક્રિયા જાણનાર હોય, પરંતુ ધૃષ્ટ થઈને શાસ્ત્રાભ્યાસ નથી કરતો તે વૈદ્ય શ્રેષ્ઠોની વચ્ચે પૂજ્યમાન થતો નથી; અને રાજાથી વધ પામવા યોગ્ય થાય છે ॥ ૪૩ ॥

કુચૈલઃ કર્કશઃ સ્તબ્ધઃ કુગ્રામઃ સ્વયમાગતઃ ॥

પંચ વૈદ્યા ન પૂજ્યંતે ધન્વંતરિસમા અપિ ॥૪૪॥

અર્થ—મલિન વસ્ત્ર ધારણ કરનારો, અતિશય ઠાંડી, બુદ્ધિ રહિત, નીચઆમનિવાસી, વિના આવાહન

૧૯

સ્વયંભાગામી, એ પાંચ વૈધ કદાચિત્ ધન્વંતરિસદૃશ
હોય તો પણ પૂજ્ય થતા નથી ॥ ૪૪ ॥

અધીયાનોઽપિ શાસ્ત્રાણિ તંત્રાયુક્તો વિચક્ષણઃ॥
નાધિગચ્છતિ સર્વાર્થાનર્થા ભાગ્યક્ષયે યથા ૪૫

અર્થ:—ચિકિત્સાશાસ્ત્રનું અધ્યયન કરીને જે તંત્ર
શાસ્ત્ર સીખેલો નથી તે વૈધને ચિકિત્સાના સર્વ અર્થની
પ્રાપ્તિ થતી નથી; જેમ ભાગ્ય રહિત પુરૂષને ઉપાર્જિત ધન
છતાં પ્રાપ્ત થતું નથી તેની પેઠે જાણવું ॥ ૪૫ ॥

યસ્તુ કેવલશાસ્ત્રજ્ઞઃ કર્મસ્વપરિનિષ્ઠિતઃ॥ સમુ-
હ્યત્યાતુરં પ્રાપ્ય પ્રાપ્ય મીરુરિવાહવમ્ ॥ ૪૬ ॥

અર્થ:—જે વૈધ ફક્ત શાસ્ત્ર જાણનાર હોય એટલે
વૈધશાસ્ત્રનો જાણનાર હોય, પરંતુ કર્મમાં નિપુણ ન હોય
એટલે હસ્તક્રિયામાં અજાણ હોય તે વૈધ જેમ ઢાઢ કાયર
માણસ સંગ્રામમાં જઈને મોહને પામે છે તેની પેઠે તે ચિ-
કિત્સા કરવાના સમયમાં મુંઝાઈ જાય છે ॥ ૪૬ ॥

આયુર્વેદં ચિકિત્સાં ચ જ્યોતિષં ધર્મનિર્ણયમ્ ॥
વિના શાસ્ત્રેણ યો બ્રૂયાત્તમાહુર્બ્રહ્મઘાતકમ્ ૪૭

૨૦

અર્થ:—આયુર્વેદ, ચિકિત્સાશાસ્ત્ર, જ્યોતિષ તથા ધર્મશાસ્ત્ર આ સર્વ શાસ્ત્રો જે જ્ઞાન વિના કહે છે તેને બ્રહ્મ ધાતી કહીયે ॥ ૪૭ ॥

॥અથ દ્રવ્યલક્ષણમ્ ॥

बहुकल्पं बहुगुणं संपन्नं योग्यमौषधम् ॥

અર્થ:—જેના કલ્પ (રસ ચૂર્ણ ૪૦) ઘણા છે, જેમા ગુણ (ગુરુમંદ ૪૦) પણ અનેક છે, જે રસાદિ કરીને સંપન્ન છે અને જે રોગીને તથા દેશકાલને પણ ઉચિત છે, તે દ્રવ્યને ઔષધ કેહવું ॥

॥ અથ પરિચારકલક્ષણમ્ ॥

अनुरक्तः शुचिर्दक्षो बुद्धिमान् परिचारकः॥૪૮॥

અર્થ:—અનુરક્ત (જે રોગીને વિષે પ્રીતિ કરે,) શુચિ (પવિત્ર) દક્ષ (કષાયોદિ ઝર્યો કરવામાં જે નિપુણ) અને બુદ્ધિમાન્ (રોગીની પ્રકૃતિમાં ઠીકો ફરક પડે છે તે તરત જાણે) એવો જે હોય તેનેજ પરિચારક કેહવો ॥૪૮॥

॥ અથ રોગિલક્ષણમ્ ॥

आढ्यो रोगी भिषग्वश्यो ज्ञापकः सत्त्व-
वानपि ॥ ૪૯ ॥

૨૧

અર્થ:—દ્રવ્યવાન, વૈદ્યના આધીન થએલો, ઉદર પીડાદિક જે થાય છે તેને ડહેનારો, અને ધીર એવાં લક્ષણો કરીને જે યુક્ત છે તેને રોગી ડહેવું. ॥ ૪૯ ॥

इति श्रीकालज्ञाने कालप्रशंसावैद्यादिलक्षण-
कथनं नाम प्रथमः समुद्देशः ॥ १ ॥

॥ अथ रोगाणां साध्यलक्षणानि ॥

निद्रा सुखं भवेद्यस्य, शरीरं सोद्यमं तथा ॥

इन्द्रियाणि प्रसन्नानि, स रोगी न विनश्यति ॥ ૧ ॥

અર્થ:—જે રોગીને ઊંઘ સારી આવતી હોય, તરસ ઝામતી હોય, શરીરની ઉઠવાની બેસવાની ઈત્યાદિ ક્રિયા સ્વભાવિના થાય, ઇન્દ્રિયો અવિકલ પણે રહેતો હોય, તે રોગી તે રોગમાં નાશ પામતો નથી ॥ ૧ ॥

चैतन्यं सकलं यस्य गंधस्वादं स्फुटं भवेत् ॥

कालगृहीतकंठोऽपि स जीवेन्नात्र संशयः ॥ ૨ ॥

અર્થ:—રોગીને આખા શરીરમાં ચેતનપણું વર્તતું હોય, ગંધ અને સ્વાદ જેને સારી રીતે જણાતાં હોય, તેના ગળાની ઉપર કાલ આવી બેઠો હોય તો પણ તે જીવશેજ પણ તે રોગમાં મરણ નહીં એવું સંશયરહિત જણાવું ॥ ૨ ॥

૨૨

સ્વદહીનો જ્વરો યસ્ય, નાસા શ્વાસઃ પ્રવર્ત્તેતે॥
કંઠોઽપિ કફહીનસ્તુ, સ રોગી જીવતિ
ધ્રુવમ્ ॥ ૩ ॥

અર્થઃ—જનો તાવ આવનો હોય પણ પશીનો
થતો ન હોય, ને સાસઉશાસ નાકે કરી લેતો હોય; ગ
ળામાં ખાંસી વગેરે કફનો ઉપદ્રવ ન હોય, તે રોગી જીવે
પણ તે રોગમાં મરે નહીં એમ બાણુવું ॥ ૩ ॥

સૌમ્યા દૃષ્ટિર્ભવેદ્યસ્ય, શ્રોતા વક્તા તથૈવ ચ ॥
ગુદસ્પંદો ભવેદ્યસ્ય, સોપિ સાધ્યો ન સંશયઃ ૪

અર્થઃ—જ રોગીની આંખ સૌમ્ય છતાં સારી રીતે
શબ્દો બોલતો ને સાંભળતો હોય, અને ગુદદ્વારનું સ્ફુરણ
થાય તો તે રોગીનો રોગ સાધ્ય છે એમ બાણુવું ॥ ૪ ॥

ચિકિત્સિતશરીરસ્ય નિષ્કૃતિં ન કરોતિ યઃ ॥
સ યત્કરોતિ સુકૃતં તત્કલં ભિષગશ્રુતે ॥૫॥

અર્થઃ—જ માણસ ચિકિત્સિત શરીરની નિષ્કૃતિ
નથી કરતા, એટલે વૈદને યથાશક્તિ દ્રવ્ય આપતા નથી
તેઓના સુકૃત કર્મનું ફલ વૈદને પ્રાપ્ત થાય છે, એમ બા
ણુવું થોડું છે. ॥ ૫ ॥

૨૩

॥ અથારિષ્ટસૂચકાનિ લક્ષણાનિ ॥

(અલ્પાવશિષ્ઠાયુષિ બુધેનાપિ પ્રયુક્તા ચિકિત્સા વિફલા સંજાયતેઽતોત્રમરણસૂચકાન્વરિષ્ઠાનિ કથ્યન્તે, યેન તાવદ્રોગિણામાયુર્જાયેત ।)

અર્થ—રોગિનું જીવિત જો થોડું રહ્યું હોય તો સારા વૈદે પણ આપેલું ઓસડ વિફળ થાય છે. એ માટે અંહી રોગીના મરણ સૂચક એવા અરિષ્ટ (કુલક્ષણ) કહેવામાં આવે છે.

સૂર્યોદયે શિવા यस્ય ક્રોશન્ત્યાયાતિ સંમુખમ્ ॥
વિપરીતં પુરીષં વા સદ્યો મૃત્યું સ ગચ્છતિ॥૧॥

અર્થ:—સૂર્યના ઉદય સમયે શીયાલ ઓરડતો સામે આવે અથવા જો અતિથય વિષ્ણુ નીકળી જાય તો તેનો જ લહી મૃત્યુ થાય ॥ ૧ ॥

યો ગૌરવર્ણોઽપ્યુપયાતિ કાષ્ઠ્યર્થે
કૃષ્ણોઽતિગૌરત્વમુપૈતિ યશ્ચ ॥
સોઽયં મૃતિં યાતિ નરઃ પ્રકૃત્યાઃ
જીઘ્રં વિંકૃત્યા નહિ સંશયોઽત્ર ॥ ૨ ॥

૨૪

અર્થ:—જે માણસ ગોરા રંગવાળો છતાં તેનું શરીર શ્યામ પડી જાય, અને જના દેહનો રંગ કાળો હોય તેમ છતાં ગોરા જેવો થઈ જાય, એમ જણાય તો શરિરની પ્રકૃતિના ફેરફારથી માણસ મરણને પ્રાપ્ત થાય છે, એ માં વાર લાગતી નથી. જલદીજ વિકૃતિથી નાશને પામે છે ॥ ૨ ॥

જાનાતિ યો નૈવ રસં ચ ગંધં સ વૈ મૃતિં ગચ્છ
તિ શીઘ્રમેવ ॥ છાયાં સ્વકીયાં ધરણીં પ્રપન્નાં
પश्येत्तथा यश्च विनैव मूर्ध्ना ॥ ૩ ॥

અર્થ:—જે રોગી માણસ સારો ગંધ, શ્રેષ્ઠ રસ, અને હરેક પ્રકારનો સ્વાદ જણી શકે નહીં તે પણ તરતજ મરણ પામે, અને જે પોતાના શરીરની છાયા પૃથ્વી ઉપર પડી છતાં તેમાં માથાવિના ધડ દેખે તો તે પણ તરતજ મરે એમ જણવું. ॥ ૩ ॥

॥ एक मुहूर्तान्ते मरण सूचकं लक्षणम् ॥
शक्त्या वा नरयानस्थो यो गंतुं दक्षिणां दिशं॥
स्वप्ने प्रयाति तस्य स्यान्मुहूर्तान्ते मृति-
ध्रुवम् ॥ ૪ ॥

૨૫

અર્થ:—પગથી અથવા પાલખીમાં બેસીને દક્ષિણ દિશા વિષે જાય; એવું જો સ્વપ્નમાં દીઠામાં આવે તો એક મુહૂર્તમાં મરણ પામે એમાં સંશય નહીં ॥ ૪ ॥

॥ એકયામાન્તે મરણસૂ ॥

एको वागच्छते दूतो ब्रवीति च पुनः पुनः ॥
लिखितं मरणं तस्य यामैकेन च निश्चितम् ॥ ૫ ॥

અર્થ:—જો દૂત એકલો જઘને વૈધની સામે વારંવાર ઠાંઠ-પણ બોલ્યા કરે તો જાણવું કે રોગી એક પહોરમાં મરણ પામશે ॥ ૫ ॥

॥ દશયામાન્તે મરણસૂ ॥

निरीक्ष्या दक्षिणे हस्ते नाडी तत्र न दृश्यते ॥
सर्वदेहे चातिशीतं दशयामं न जीवति ॥ ૬ ॥

અર્થ:—જમણા હાથની નાડી જોવી તે નાડ જો કેખાય નહીં, અને સર્વ શરીર શીતલ થઈ જાય તો તે રોગી જુદાં પહોરમાં મરણ થાય એમ જાણવું ॥ ૬ ॥

॥ એકદિનાન્તે મરણ ॥

एकं चक्षुरचैतन्यं विभ्रमः स्फुरणं न च ॥
दिनैकेन विजानीयात्तस्य मृत्यूर्न संशयः ॥ ૭ ॥

૨૬

અર્થ:—જેની એક આંખ ચેતનાથી રહિત થઈ હોય, ધુમતી નહીં હોય તથા સ્ફુરતી ન હોય તે માણસ એક દિવસમાં મરણને પામે છે એમ નિશ્ચયે કરી બાણવું ૭

નગ્નં ક્ષપણકં સ્વપ્ને વીક્ષતે યો મહાબલમ્ ॥
 એકં દ્વે વાહની તસ્ય વિદ્યાદાયુર્ન સંશયઃ ॥૮॥

અર્થ:—નાગો, સંન્યાસી, તથા મહાબલવાન પુરુષ સ્વપ્નમાં જોવાથી એક અથવા બે દિવસોમાં મૃત્યુ થાય એમ બાણવું. ॥ ૮ ॥

॥ અથ દ્વિદિવસમધ્યે મૃત્યુસૂ૦ ॥

નાસાપુટદ્વયં હિત્વા વાયુરુષ્ણો મુશ્વાદ્વહેત્ ॥
 નરયેદિનદ્વયાદર્વાગ્ જીવિતં તસ્ય નિશ્ચિતમ્ ૧

અર્થ:—નાકના ખંને પડોને મૂકીને ઉષ્ણસહિત વાયુ જો મુખમાંથી વહેવા લાગે તો બે દિવસમાં પ્રાણ જાય ૯

॥ અથ ત્રિંદિનાન્તે મ૦ ॥

અલક્ષરસમાદાય દદ્યાચ્ચ પાણિપાદયોઃ ॥
 ન લૌહિત્યં તેન ચેત્સ્યાત્ તદા મૃત્યુર્દિનત્રયે ૧૦

૨૭

અર્થ:-અળતાનું પાણી હાથ ઊપર તથા પગ ઉપર લગાડવું તેનો જે રંગ લાગે નહીં તે, ત્રણ દિવસમાં મરણ જણવું ॥ ૧૦ ॥

સ્રવત્યાસ્યાદ્યસ્ય રક્તં શિરોર્તિર્યસ્ય દૃશ્યતે ॥

દારુણોપદ્રવઃ શ્વાસો ન જીવતિ દિનત્રયમ્ ૧૧

અર્થ:-જેના મોઢામાંથી લોહી પડે છે, જેના માથામાં મહા દુઃખ થાય; શરીરમાં અંગેઅંગ અતિ ઊપ દ્રવ થાય, શ્વાસઉશ્વાસ થઈ આવે, તે માણસ ત્રણ દિવસમાં મરે; જીવે નહીં ॥ ૧૧ ॥

લલાટે यस્ય તિલકં યામમધ્યે ન ગુણ્યતિ ॥

દિનત્રયેણ તસ્યાયુઃ ક્ષીયતે નાત્ર સંશયઃ ૧૨

અર્થ:-જે માણસે કપાળ ઉપર તિલક કીધો હોય તો એક પહોર સુધી જે સુકાયનહીં તે તેનું આયુષ્ય ત્રણ દિવસનું જણવું; એટલે તે નિશ્ચયે મરે એમાં સંશય જણવો નહીં ॥ ૧૨ ॥

હુકારઃ શીતલો યસ્ય સકારો વહ્નિસન્નિભઃ ॥

મહાદાહો ભવેદ્યસ્ય, ન જીવતિ દિનત્રયમ્ ૧૩

અર્થ:-રોગી જ્યારે પેટમાંથી શ્વાસ બાહાર કઢાડે ત્યારે ગરમ હોય, ને જ્યારે અંદર શ્વાસ લિયે ત્યારે ટાઢો

૨૮

હોય, ને જના શરીરમાં ધણો દાહ થતો હોય તે માણસ
ત્રણ દિવસ જીવે તહીં ॥ ૧૩ ॥

નરનાસાપુટયુગે દશાહાનિ નિરંતરમ્ ॥

વાયુશ્વેત્સહસા વાતિ સ જીવેદિવસત્રયમ્ ૧૪

અર્થ:—જે માણસના નાકના ખંને પડામાં દસ દિ
વસ સુધી નિરંતર વાયુ અતિ વેગથી વહેતો રહે તો તે
શરીરનું ત્રણ દિવસમાં મોત જણવું ॥ ૧૪ ॥

एकं चक्षुर्यदारौद्रमुन्मीलति निमीलति ॥

ત્રિભિર્દિનૈર્વિજાનીયાત્ સ યાતિ યમમંદિરમ્ ૧૫

અર્થ:—જની એક આંખ બયાતક રીતે ઉઘડે ને મી
ઝાય તે માણસ ત્રણ દહાડામાં યમરાજના ઘેર જશે એમ
નિશ્ચયે જણવું ॥ ૧૫ ॥

नीला पीता तथा रक्ता त्रिरेषा यस्य मस्तके ॥

પ્રયાતિ યાતિ તસ્યાયુઃ ષણ્માસ વા દિનત્રયમ્ ૧૬

અર્થ:—નીલી, પીળી તથા રાતી એ ત્રણ રેખા મા
થાની ઉપર જે જુએ તેનું આયુષ્ય છ મહીનાનું વા ત્રણ
દિવસનું જણવું ॥ ૧૬ ॥

૨૯

નવ ભૂઃ સપ્ત ઘોષશ્ચ, પંચરાત્રેણ નાસિકા ॥

જિહ્વા ચૈકદિનં પ્રોક્તમેતત્કાલસ્ય લક્ષણમ્ ૧૭

અર્થ:—પોતાના ભવાં ન દેખે તો નવ દિવસમાં મરે; કર્ણ શબ્દ નહીં સાંભળે તો સાત દિવસમાં મરે; નાક ન દેખી શકે તો પાંચ રાતમાં મરે; અને જીભની અણી ન દેખે તો એક દિનમાં મરણને પામે. એવી રીતે કાલનું લક્ષણ કહેલું છે, ॥ ૧૭ ॥

॥ સપ્તાહાન્તે મ૦ ॥

દંતસંઘ્યંતરે यस્ય ન વિશત્યંગુલીત્રયમ્ ॥

અંગે ધનુર્ભવેદ્યસ્ય, સપ્તાહાન્ ત્રિયતે ધ્રુવમ્ ૧૮

અર્થ:—દાંતની પંક્તિ સખ્ત થઈ જાય, તેમાં ત્રણ આંગળીઓ આવે નહીં; અને જેને ધનુર્વાયુની પેઠે શરીર તણાતું હોય, તો નિશ્ચયે કરી સાત દિવસમાં મરણ પામે. ॥ ૧૮ ॥

॥ પંચરાત્રમધ્યે મ૦ ॥

ઉદરે શ્મિતો વહ્નિરાનને ચાગ્નિરુદ્યતે ॥

સારણાત્સંચિતો નિત્યં, પંચરાત્રં સ જીવતિ ૧૯

૩૦

અર્થ;—પેટમાં અગ્નિ મંદ પડી જાય એટલે ભૂખ લાગે નહીં, મુખની ઉપર અગ્નિ ઉઘોત થએલી દેખાય એટલે મોઢું લાલ થઈ આવે; અતિસાર વગડો ઘણો અશુદ્ધમાં હોય, તે માણસ પાંચ રાત્ર સુધી જીવે. ॥ ૧૯ ॥

॥ પંચદિનમધ્યે મરણ૦ ॥

પાંડુસ્ત્વક્ પાંડુરે નેત્રે, મૂત્રં ચ પાંડુરં તથા ॥

પાંડુરા મુખદંતાશ્ચ મૃત્યુઃ પંચદિને ભવેત્ ॥ ૨૦ ॥

અર્થ;—જે રોગી માણસની આમડી પીળી પળી જાય; નેત્રોમાં પીળાશ થઈ આવે, મૂત્ર પીછું થાય, મોઢું પીળાશ કીકું પડી જાય, તથા દાંતો પણ પીળા થઈ જાય તો પાંચ દિવસમાં તે મરણ પામે. ॥ ૨૦ ॥

નરો યો વાનરાઋઢઃ પ્રયાતિ પશ્ચિમાં દિશમ્ ॥

સ્વપ્ને સોઽન્હાં પંચકેન પશ્યેત્સંયમનીં પુરીમ્ ૨૧

અર્થ;—જે માણસ સ્વપ્નમાં વાંદરાની ઉપર ચડીને પશ્ચિમ દિશા તરફ ગમન કરે છે તે માણસ પાંચ દિવસમાં જમના આલયને વિષે જાય છે. ॥ ૨૧ ॥

યો ન પશ્યેન્નિજજ્ઞાયાં દક્ષિણાશાસમાશ્રિતાં ॥

દિનાનિ પંચ જીવિત્વા, પંચત્વં ચ પ્રયાતિ

સઃ ॥ ૨૨ ॥

૩૧

અર્થ:—જે પુરૂષ પોતાની છાયા નહી દેખે, કિંવા દક્ષિણ દિશા તરફ નમતી દેખે, તે માણસનું પાંચ દિવસમાં મરણ જાણવું. ॥ ૨૨ ॥

નરો યો વાનરારૂઢો, યાયાત્રાર્ચીં દિશં સ્વયમ્ ॥
દિનૈઃ સ પંચભિશ્ચૈવ, પश्येत्संयमनीं पुरीम् २૩

અર્થ:—જે માણસ વાંદરાની ઉપર ચડીને ઉગવણી દિશા તરફ જાય છે એવું જે રોગી સ્વપ્નમાં દેખે તો તે પાંચ દિવસમાં મરે. ને તે માણસ યમની પુરીમાં જઈ પહોંચે ॥ ૨૩ ॥

॥ एकादशदिने मृत्युसू चकलक्षणम् ॥ ॥
केशांगारांस्तथा भस्म शुष्कतोयां तथा नदीम् ॥
दृष्ट्वा स्वप्ने दशाहे वा मर्तैकादशकेदि ने ॥ २४ ॥

અર્થ:—વાળ, અંગાર, ભસ્મ તથા સુકાએલી નદી સ્વપ્નમાં જોવામાં આવે તો ૬૧ દિવસ વીત્યા પછી અચારમેં ૬૬ાડે મૃત્યુ થાય છે ॥ ૨૪ ॥

॥ पक्षान्ते म० ॥

रात्रौ दाहो भवेद्यस्य, दिवा शीतं च जायते ॥
कफपूरितकंठश्च, पक्षमध्ये विनश्यति ॥ २५ ॥

૩૨

અર્થ:—રાતના જેનું શરીર ઉતું થતું હોય, અને દિવસના ટાંટું થતું હોય, કંઈ વડે ગળું ભરાઈ ગએલું હોય તે રોગી એક પખવાડીઆમાં વિનાશને પામે છે ૨૫ સંપૂર્ણો વહતે સૂર્યઃ, સોમશ્ચૈવ ન દૃશ્યતે ॥

પક્ષેણ જાયતે મૃત્યુઃ કાલજ્ઞાનેન ભાષિતમ્ ૨૬

અર્થ:—જે પુરૂષ અથવા સ્ત્રીની સૂર્યની નાડી પરિપૂર્ણ ચાલતી હોય, ને ચંદ્રની નાડી ચાલતી દીઠામાં આવતી નહીં હોય, તો જાણવું કે તે માણસનું મૃત્યુ એક પખવાડીઆમાં થશે, એવું કાલજ્ઞાને કરીને ભાષેલું છે. ॥ ૨૬ ॥

તેજે જલે દર્પણકે ઘૃતે ચ

નિરીક્ષિતવ્યં પ્રતિબિંબમાત્મનઃ ॥

ન ચેક્ષતે યો યમલોકમાગુ

સ ચૈવ ગચ્છેત્સ્વલુપક્ષકેણ ॥ ૨૭ ॥

અર્થ:—જે માણસ પાણીમાં, આરીસામાં ને ધીમાં પોતાના શરીરની છાયા જુએ પણ પોતાનું પ્રતિબિંબ મસ્તક સહિત દેખે નહીં તો એક પખવાડીઆમાં તે તરત યમલોકમાં જાય છે. ॥ ૨૭ ॥

૩૩

સુસ્નાતસ્યાપિ હૃદયં, તત્કાલં પરિગુણ્યતિ ॥
ચરણૌ ચ કરૌ વાપિ, મૃત્યુઃ પક્ષે ત્રિમાસિકે ૨૮

અર્થ:-સારી રીતે સ્નાન કર્યા છતાં પહેલાં છાતી,
હાથ અને પગ બહારી મુકાય તો પંદર દિવસમાં અથવા
ત્રણ મહીનામાં મૃત્યુ થાય ॥ ૨૮ ॥

યસ્ય વસ્ત્રે સ્વરે ગંધો વાગ્ગાત્રાનનયોરપિ ॥
તસ્યાર્દ્ધમાસિકં જ્ઞેયં યોગિનાં દેવિ જીવનમ્ ૨૯

અર્થ:-હે દેવિ, જેઓનાં વસ્ત્રોમાં, કંઠસ્વરમાં, ગાત્રમાં,
તથા મુખાદિકમાં ગંધ હોય તેનું શરીર યોગીનું છતાં
પણ અરથો મહીનો જીવતું રહીને પછી મરણ પામશે. ૨૯

॥ એકમાસિકમૃત્યુલક્ષણમ્ ॥

ઈશન્યાં તૈલવિંદૂનાં પ્રસરો યદિ જાયતે ॥ મા
સેનૈકન ગચ્છેત્સ યમરાજસ્ય મન્દિરમ્ ॥૩૦॥

અર્થ:-મૂત્રમાં તેલનું ટીપું નાખવાથી જો ઈશાન
દિશાની તરફ પ્રસરી જાય તો તે પુરૂષ એક મહીનો જીવે,
પછી યમરાજના ઘેર પોહાયે ॥ ૩૦ ॥

શ્રીપ્રતાપવિનિર્મુક્તો નિત્યં સક્રોધભાષણઃ ॥ એક-
માસં સ જીવિત્વા પશ્ચાદ્ગચ્છેદ્યમાલયમ્ ॥૩૧॥

૩

૩૪

અર્થ:—શ્રી એટલે શરીરની શોભા, એટલે શરીરની કલા, અને પ્રતાપથી રહિત થએલો હોય, નિરંતર કો-ધનું ભાષણ કરતો હોય, તે એક મહિનો સુધી જીવે છે ને પછી યમને ઘેર જાય છે. ॥ ૩૧ ॥

કાર્લીં કુમારીં યઃ સ્વપ્ને વધ્નીયાદ્ બાહુપાશકઃ
સ માસેન સમક્ષિત નગરીં શમનોષિતામ્ ૩૨

અર્થ:—કાલા રંગની કુમારી કન્યા હોય, અથવા કાલાં વસ્ત્ર પહેરેલી હોય, તેવી સ્ત્રીની સાથે ખાથ ભીંડે, એવું સ્વપ્ન જો રોગી દેખે તો તે એક માસમાં યમની નગરીમાં પહોંચે ॥ ૩૨ ॥

નાસિકા વક્રતામેતિ કર્ણયોરપિ ચોન્નતિઃ ॥
નેત્રે વાષ્પાકુલે સ્યાતાં તયોરેવ સમુન્નતિઃ ૩૩

અર્થ:—નાક વાંકું થઈ જાય, કાન ઉંચાં થઈ જાય, આંખોમાંથી આસુ પડે, તથા આંખો ઉપાડી આવે ૩૩

આરક્ત્યમેતિ વક્રં ચ જિહ્વા હ્રસ્વાયતે યદા॥
તદા પ્રાજ્ઞો વિજાનીયાન્ મૃત્યુન્ માસિકમા-
ગતમ્ ॥ ૩૪ ॥

૩૫

અર્થ—મોઢાનો રાતો રંગ થાય, જીભ જીણી થઈ
જાય એવાં બધાં ચિન્હો જોને થાય તેનો મૃત્યુ એક મહિ
નામાં થાય છે. એમ નિશ્ચયથી જાણી લેવું ॥ ૩૪ ॥

કરાવરૂદ્ધશ્રવણો ના ગૃણોતિ ન ચ ધ્વનિમ્ ॥
સ્થૂલં કણં કણં સ્થૂલં તદા માસાન્મૃતિ-
ર્ભવેત્ ॥ ૩૫ ॥

અર્થ—જે અંતર્ધ્વનિ કાન હાથેથી ઢાંક્યા તો
સંભળાતો નથી; જડું અંગ હોય તે ઝીણું દેખાય ને
ઝીણું હોય તે જડું દીઠામાં આવે ત્યારે એક મહીનામાં
તે માણસનું મરણ થાય છે ॥ ૩૫ ॥

સ્વરહીનો ગુદઘ્રષ્ટઃ કાસશ્વાસસમાકુલઃ ॥ હિ-
ક્ષી શોષી ચાતિગૂલી, માસેન મ્રિયતે ધ્રુવમ્ ૩૬

અર્થ—જે રોગીનો અવાજ બેસી ગયો હોય, ઉદ્રશ
થઈ હોય, ઉપર સાસો થતો હોય, હેડકી થઈ હોય, હાંફ
જી થઈ હોય અને પેટમાં અતિશય શૂલ થતું હોય તો તે
એક મહિનામાં મરણ પામે છે ॥ ૩૬ ॥

ઘૃતે તૈલે દર્પણે ચ તોયે વા વાનરીં તનુમ્ ॥
યઃ પદ્યેદશિરઃસ્કંધાં માસાદૂર્ધ્વં ન જીવતિ ૩૭

૩૬

અર્થ:—ધીમાં, તેલમાં, દર્પણમાં, પાણીમાં વાંદરી ના શરીરનું દર્શન થાય અથવા માથા વિનાનું ધડ જે બુએ તો એક મહીનાની ઉપર તે માણસ જીવતો રહેતો નથી. એમ નકી બાણવું ॥ ૩૭ ॥

अशक्तः पांडुवर्णश्च बहुनिश्वाससंयुतः ॥ शुक्रं च नित्यं पतति मासमेकं स जीवति ॥ ३८ ॥

અર્થ:—રોગીનું શરીર શક્તિથી રહિત થઈ બળ, એટલે પરાક્રમ જેમાં ન રહે; શરીરનો રંગ પીળો થઈ બળ; હાલતાં ચાલતાં શ્વાસ ચડી આવે; વીર્ય નિત્ય પિશાબમાં જતું રહે; તે માણસ એક મહીના સુધી જીવે છે. ॥૩૮॥

॥ सार्द्धमासिकमृत्युलक्षणम् ॥

द्वयहोरात्रं त्र्यहोरात्रं वायुर्वहति संततः ॥ सा र्द्धैकमासात्तस्यापि जीवितं किल हीयते ॥ ३९ ॥

અર્થ:—માણસના સંબંધમાં જેના નાકા પોપડા દ્વારા બે અથવા ત્રણ રાત્રિદિવસ પર્યંત બે વાયુ નિરંતર પ્રબલ રૂપે ચલાયમાન હોય તો તે માણસનું ઢોઢ મહીના માં અર્થાત્ પિસ્તાલીશ દિવસમાં મરણ થાય છે, એમાં સંશય નથી ॥ ૩૯ ॥

૩૭

॥ ત્રૈમાસિકમરણ૦ ॥

લોહદંડધરં કૃષ્ણં, પુરુષં કૃષ્ણવાસસમ્ ॥ સ્વ-
પન્ યોઽગ્રે સ્થિતં પર્યેત્, સ ત્રિમાસાન્ન લંઘ-
યત્ ॥ ૪૦ ॥

અર્થ:—લોહનો દંડ હાથમાં વરેલો હોય, કાલો પુરુષ
હોય, કાલાં વસ્ત્ર પહેરેલાં હોય, એવો પુરુષ જો રોગી પો
તાની પાસે ઉભેલો સ્વપ્નમાં જુએ તો તે ત્રણ મહીનામાં
મરણને પામે ॥ ૪૦ ॥

યઃ કર્ણઘોષં ન શૃણોતિ કિંચિત્ દીપ્તેઽપિ ધૌમં
પટલં હિ પર્યેત્ ॥ યો વૈપરીત્યાદિવૃણોતિ
શબ્દં માસત્રયં પ્રાપ્ય જહાતિ દેહમ્ ॥ ૪૧ ॥

અર્થ:—જો પુરુષ કાને કરી કાંઈ પણ કર્ણુશબ્દ સાંભળે
નહીં; દોવાની પેઠે પ્રગટ પદાર્થ છતાં જમ આડા પડળ
આવી ગએલાં હોય તેમ ઝાંખું દેખે, કાંઈ માણસ કાંઈ
બોલે ને રોગી સમઝે જુદુંજ, તે માણસનો જીવ ત્રણ મ
હીનામાં જતો રહે ॥ ૪૧ ॥

પ્રત્યૂષસ્યપિ યસ્યાશુ હૃદયં પરિશુષ્યતિ ॥ ચરણૌ
ચ કરૌ વાપિ ત્રિમાસં તસ્ય જીવનમ્ ॥ ૪૨ ॥

૩૮

અર્થ:—પ્રભાતના સમયે જેનું દૃઢ્ય, ચરણ તથા હાથ સુકાઈ જાય છે, તે માણસ ત્રણ મહીના સુધી જીવે છે એમ નહીં જાણવું ॥ ૪૨ ॥

अनिद्रो विद्युतं दृष्ट्वा दक्षिणां दिशमास्थिताम् ॥
तथैकं च धनुर्व्यापि जीवितं च त्रिमासिकम् ४३

અર્થ:—અનિદ્રામાં વીજલી દીઠામાં આવે, તે જો દક્ષિણ અંશની તરફ જોવામાં આવે તથા તત્કાળ ધનુષનાં દર્શન કરવા થકી ત્રણ મહીના જીવતો રહીને પછી મરણ ને પામે છે ॥ ૪૩ ॥

वर्णहीनो निकामं च स्वादहीनस्तथैव च ॥

मासत्रये गते नूनं, स गच्छेद्यमशासनम् ४४

અર્થ:—(માણસના) શરીરનો રંગ અતિશય પલટી જાય, તેમજ સારો નરસો સ્વાદ જાણે નહીં, એવો રોગી ત્રણ મહીના વીત્યા પછી યમની નગરીમાં જાય ॥ ૪૪ ॥

॥ पंचमासावधिजीवितलक्षणम् ॥

काकविट्सदृशो यस्य पांशुवर्षासिमोलः ॥

स्वच्छायामन्यथा पश्येत् पंच मासान् स जी-
वति ॥ ૪૫ ॥

૩૯

અર્થ:—કાગડાની વિષ્ઠાની પેઠે જે દિશાએ જાય છે, ધુલની વર્ષા થાય તેની પેઠે જે મલત્યાગ કરે છે તથા પોતાના શરીરની છાયા અન્યથા (ખીજી રીતે) જીએ તે પાંચ મહીનાથી વધારે જીવતો રહેતો નથી ॥૪૫॥

॥ ષાળ્માસિકાદિમૃત્યુલક્ષણમ્ ॥

लक्ष्यं लक्ष्म चिकित्सकेन मनसा शुद्धस्य भानोश्च तत् , क्षीणं दक्षिणपश्चिमादिषु तदा षट्-
त्रिदिमासैककम् ॥ छिद्रं मध्यगतं दिनार्द्धमपि
चेदायुःप्रमाणं ध्रुवं सर्वज्ञैः परिभाषितं स्फुटतरं
दृष्टो महान्प्रत्ययः ॥ ४६ ॥

અર્થ:—જે માણસોને શુદ્ધ સૂર્યનું મંડળ દર્શાવે, પશ્ચિમ, ઉત્તર તથા પૂર્વ ભાગમાં ક્ષીણ તથા મધ્યગત છિદ્ર જોવામાં આવે છે; તે માણસનું કમેકરી છ મહીનામાં ત્રણ માસમાં બે મહીનામાં; એક મહીનામાં તથા અર્ધા દિવસમાં આયુ ક્ષીણ થાય એવું પ્રમાણ કહેલું છે. એવી રીતે ચિકિત્સકો દ્વારાએ સ્પષ્ટ જાણવામાં આવે છે. તેજ જ્ઞાનીઓએ તથા યોગીઓએ પણ કહેલું છે ॥ ૪૬ ॥

૪૦

॥ ષાળ્માસિકમૃત્યુલક્ષણમ્ ॥

પ્રતાપેન વિનિર્મુક્તઃ ક્રુદ્ધભાષી નિરુદ્યમઃ ॥
 ષળ્માસેન ન સંદેહઃ સ ગચ્છેદ્યમશાસનમ્ ૪૭

અર્થઃ—જે માણસ પ્રતાપહીન થઈ બપ, દોષથી
 જે બોલે, જેની ઉદ્યમની હાની થઈ બપ, તે માણસ છ
 મહીનામાં મૃત્યુને પામે છે ॥ ૪૭ ॥

શમનં તત્સુતં વાપિ યઃ પશ્યેત્સ્વપ્નગોચરે ॥
 હતાનિ શુષ્કકાષ્ઠાનિ ષષ્ઠે માસિ ન તિષ્ઠતિ ૪૮

અર્થઃ—યમ અથવા યમપુત્રનું સાક્ષાત્ દર્શન
 અને કાપેલાં તથા સુકાયલાં લાકડાં સ્વપ્નમાં દેખાય તે
 છ મહીનામાં તે નાશને પામે છે ॥ ૪૮ ॥

નિજં ચ પ્રતિબિંબં હિ નીરદાંબુષુ દર્પણે ॥ ઉત્ત-
 માંગં યો ન પશ્યેત્ ષળ્માસૈશ્વ વિનશ્યતિ ॥ ૪૯ ॥

અર્થઃ—પોતાના મુખનું પ્રતિબિંબ વર્ષાના પાણીમાં
 અથવા આરીસામાં ન દેખાય તથા પોતાનું માથું ખણ તે
 માં દેખાય નહીં તે માણસ છ મહીનામાં નાશને પામે
 છે ॥ ૪૯ ॥

૪૧

સદા ચોદરપૂર્ણસ્ય વારીચ્છા ચેદ્ દિવાનિશમ્ ॥

અસંશયં ચતુઃપંચઽષ્ઠમાસાન્ વા સ જીવતિ ૫૦

અર્થ:—સદા સર્વદા પેટ ભરેલું જ જણાય ને પાણી પીવાની ઈચ્છા હમેશ થયા કરે તેનું શરીર ચોથે પાંચમે અથવા છઠે મહીને કાલધર્મે પામે ॥ ૫૦ ॥

વેત્તિ નીલાદિવર્ણસ્ય કટ્વૃમ્લલવણસ્ય ચ ॥ અ-

કસ્માદન્યથાભાવં ષ્ઠમાસેન હિ મૃત્યુભાક્ ૫૧

અર્થ:—જે માણસ પોતાનું શરીર તથા બીજું બધું વિપરીત રંગનું જુએ, મીઠાને કડવું તથા ખાટું જણે, અને અકસ્માત્ જેનો અન્યથાભાવ થઈ જાય તે છ મહિનામાં મૃત્યુનો પાત્ર થાય છે ॥ ૫૧ ॥

ઈન્દ્રનીલનિભવ્યોન્નિ નાગવૃંદં ચદીક્ષતે ॥ ઇત-

સ્તતશ્ચ પ્રસરત્ ષ્ઠમાસાન્ સ તુ જીવતિ ॥ ૫૨ ॥

અર્થ:—જે માણસ આકાશને વિષે નીલી આભાસ હિત છતાં અહીં તહીં વિસ્તરેલા સર્પના અથવા હાથીના સમૂહને જુએ તે માણસ છ મહીના સુધી જીવે છે ॥ ૫૨ ॥

સ્વપાદે સ્વતનૌ વાપિ, યઃ પશ્યેત્સ્વપ્નગો નરઃ ॥

તૃણાનિ શુષ્કકાષ્ઠાનિ, પષ્ઠે માસે ન તિષ્ઠતિ ૫૩

૪૨

અર્થઃ—પોતાના પગ અથવા શરીરની ઉપર શાસ
તથા સુકાં લાંકડાં દેખે, એવાં સ્વપ્નાં આવે તો ૭ મ
દિનામાં મરે. ॥૫૧॥

છાયા પ્રકંપતે यस્ય, દેહબંધેऽપિ નિશ્ચલે ॥
કૃતાંતદ્વતા બઘંતિ, ચતુર્થે માસિ તં નરમ્ ॥૫૨॥

અર્થઃ—પોતાના શરીરની છાયા પોતાનો દેહ નિશ્ચ-
લ જીતે થકે કંપાયમાન થઈ જાય તો તે માણસનું આયુષ્ય
ચાલે મહીને પુરૂં થઈ જાય છે ને તેને કાલના દૂત બાંધી
લઈ જાય છે એમ જાણવું ॥ ૫૨ ॥

રાત્રૌ ચંદ્રદ્વયં વાપિ, દિવા દ્વૌ ચ દિવાકરૌ ॥
વિતારકં વ્યોમ દૃષ્ટ્વા, ષण्मासे म्रियते नरः ५૫

અર્થઃ—જે માણસ રાતના બે ચંદ્ર દેખે, દિવસના
બે સૂર્યો દેખે અને જીને તારા વિનાશું આકાશ દેખાય તે
નર ૭ મહીનામાં મરણ પામે ॥ ૫૫ ॥

पांशुराशिं च वल्मीकं, लोहदंडमथापि वा ॥
योऽधिरोहति वै स्वप्ने, षण्मासान् स तु
जीवति ॥ ५६ ॥

૪૩

અર્થ:—ધુળનો ઢગલો, રાફડો, તથા લોહદંડ
અટલે લોહનો દંડ સ્વપ્નમાં દેખે અથવા અટલાની ઉપર
બેસે તો રોગીનું છ મહીનામાં મોત થાય ॥ ૫૬ ॥

વૃક્ષસ્ય મૂલશાખાયાં, સ્ફુલિંગા વહ્નિસંનિભાઃ॥
ષટ્સુ માસેષુ યાતેષુ માનવો મ્રિયતે ધ્રુવમ્ ૫૭

અર્થ:—સ્વપ્નને વિષે વૃક્ષના મૂલમાં અને શાખાને
વિષે અગ્નિના ગારા જેવું જોવામાં આવે તો તે માણસ
છ મહીનામાં મરી જાય ॥ ૫૭ ॥

લઘ્યં લક્ષણલક્ષિતેન પયસા માનુષમામંડલે,
હીનો દક્ષિણપશ્ચિમોત્તરપરં ષટ્ત્રિદિમાસૈક-
કમ્ ॥ મધ્યે છિદ્રયુતં ભવેદ્દશદિનં ધૂમ્રાકુલૈ-
સ્તદિનં, સર્વજ્ઞૈઃ પરિભાષિતં સ્ફુટતરં આયુઃ-
પ્રમાણં ધ્રુવમ્ ॥ ૫૯ ॥

અર્થ:—મધ્યાન્હે પાણીનો થાળ જરીને રોગી માણસે
પોતાના શરીરની છાયા જોવી તેમાં જમણું અંગ ન
દેખાય તો છ મહીનામાં મરણ જણવું; પૃષ્ઠ ન દેખાય
તો ત્રણ મહીનામાં મરણ થાય; ડાહ્યું અંગ ન દેખાય તો

૪૪

થે મહીનામાં મરણ સમજવું; શરીરનો આગળનો ભાગ ન દેખાય તો એક મહીનામાં મોત માનવું; છાયામાં છિદ્ર દેખાય તો દશ દહાડામાં મૃત્યુ નીપજ; અને છાયામાં ધુમાડો દીઠામાં આવે તો તેજ દિવસે મરણ થશે એમ નિશ્ચય કરવો. એવી રીતે કાળજ્ઞાનને વિષે સર્વજ્ઞ પંડિતોએ આયુષ્યનું પ્રમાણ પ્રકટપણે કહેલું છે તે માની લેવું ॥ ૫૮

॥ દશમાસિકમૃત્યુલક્ષણમ્ ॥

अरश्मि यदि सूर्य च वह्निं चैव मलीमसम् ॥
पश्येत् स दशमासांस्तु तथोर्ध्वं न तु जीवति ५९

અર્થ:-કિરણોથી રહિત સૂર્ય દેખે, તથા મલીનતા સહિત અગ્નિ દેખાય તે દશ મહીના પછી મરણને પામે ॥ ૫૯ ॥

॥ एकवार्षिकमरणं ॥

वर्षेण तु भवेन्मृत्युः जाग्रतः स्वप्नदर्शनात् ॥
तस्य शान्तिः सदा कार्या, मृत्युंजयस्य मंत्रकैः ६०

અર્થ:-જે માણસ જાગતાં છતાં સ્વપ્ન દેખે, તેનું એક વર્ષમાં મરણ જણવું. તેની શાંતિ કરવાને અર્થે મૃત્યુ

૪૫

જયના મંત્રનો જાપ કરવો. એ મંત્ર વડે માણસના મરણની શાંતિ થાય ને વિધન ટળી જાય ॥ ૬૦ ॥

કુંડલી પીડયતે यस્ય, વાતેનાહારબંધનમ્ ॥

આહારો હૃદયે यस્ય, સ વર્ષેણ વિનશ્યતિ ૬૧

અર્થ:—માણસના આધાર ચક્રમાં કુંડલી એટલે સુદાસ્થાનમાંની કુંડલી નિત્ય પીડા કરે, વાયુએ કરી આહાર બંધ થાય, અને જે કંઈ ખાય તે છાતીમાંજ રહે નીચે ઉતરે નહીં તે માણસ એક વર્ષમાં વિનાશને પામે છે ૬૨

યસ્ય વૈ ભુક્તમાત્રસ્ય હૃદયે વર્દ્યેત્ક્ષુધા ॥ જાની-યાદંતવર્ષે ચ સ ગતાયુર્ન સંશયઃ ॥ ૬૨ ॥

અર્થ:—જેને જમી ઉડતાંજ તરત જીખ લાગે છે તે એક વર્ષ પુરું નહીં થતાં મૃત્યુ પામે છે; એટલે તે વરસ સુધી જીવે નહીં એમ જાણવું ॥ ૬૨ ॥

યસ્ય રેતો મલં મૂત્રં ક્ષુતચુક્તં પ્રજાયતે ॥

તથૈકદા ભવેદ્યસ્ય અઘ્નં તસ્યાયુરિષ્યતે ॥ ૬૩ ॥

અર્થ:—જેનાં વીર્ય, વિષ્ઠા, મૂત્ર, ને મલ તે છીંક સહિત હોય છે તથા સ્વભાવથી અન્યથા થઈને એક કાલમાં નાના પ્રકારનાં થાય છે તે માણસ એક વર્ષ સુધી જીવતો રહે છે એમ જાણવું ॥ ૬૩ ॥

૪૬

પ્રકૃત્યસ્તાદ્યસ્ય જીવો, વશ્યતાં નૈવ ગચ્છતિ ॥
તસ્ય સંવત્સરે મૃત્યુઃ કાલજ્ઞાનેન ભાષિતઃ ૬૪

અર્થ:-જ્યારે દેહની પ્રકૃતિ અસ્ત પામ્યાથી
પોતાનો દેહ પોતાના તાપ્પામાં ન રહે, તે માણસ એક
વર્ષમાં મરણ પામે છે, એવું કાલજ્ઞાને બાંખેલું છે ॥ ૬૪ ॥

સ્પૃશ્યતે ભક્ષ્યતે વાપિ પિશાચચ્ચરરાક્ષસૈઃ ॥
ભૂતૈઃ પ્રેતૈઃ શ્વભિઃ સિંહૈર્ગોમાયુઘ્રગૂઢકૈઃ ॥ ૬૫ ॥

અર્થ:-પિશાચ, રાક્ષસ, ગધેડું, જૂત, પ્રેત, કુતર,
સિંહ, શીયાલ, ગીધ તથા સુવર, દેહની ઊપર ચડતાં હોય,
કે ખાતાં હોય, ॥ ૬૫ ॥

શરભૈઃ શલભૈઃ શ્યેનૈરશ્વૈરશ્વતૈર્બકૈઃ ॥ સ્વપ્ને
સ જીવિતં ત્યક્ત્વા વર્ષતિ યમમીક્ષતે ॥ ૬૬ ॥

અર્થ:-તથા હંધ, ફણિગણ, સૈન ખાજ, ખચ્ચર, થોડું
તથા ખગલો, ઇત્યાદિક દ્વારા સ્વપ્નમાં જીવનો નાશ દીઠા
માં આવે તે માણસ એક વર્ષ પછી યમને જુએ છે, અર્થાત્
મરે છે ॥ ૬૬ ॥

૪૭

॥ ત્રૈવાર્ષિકમૃત્યુલક્ષણમ્ ॥

યામ્યનાસાપુટે યસ્ય વાયુર્વાતિ દિવા નિશિ ॥

તદા નરસ્ય તસ્યાયુઃ ક્ષયેદદ્વત્રયેણ હિ ॥ ૬૭ ॥

અર્થ:—જેના નાકનાં જમણા કાણામાં રાત્રિ દિવસ
પવન ચાલતો હોય તેનું આયુ ક્ષય થઈને ત્રણ વરષમાં
મૃત્યુ થાય છે એમ જાણવું ॥ ૬૭ ॥

યત્સંખ્યો વિષમો બિંદુસ્તત્સંખ્યદિવસે મૃતિઃ ॥

યત્સંખ્યશ્ચ સમો બિંદુસ્તસંખ્યં જીવનં સ્મૃ-
તમ્ ॥ ૬૮ ॥

અર્થ:—ખિંદુઓની જટલી વિષમ સંખ્યા થાય,
તેટલે દિવસે રોગી મરે; વળી સમ ખિંદુઓની જટલી
સંખ્યા થાય તેટલા દિવસ રોગી જીવે ॥ ૬૮ ॥

॥ અથ સામાન્યતો મરણસૂચકલક્ષણાનિ ॥

શક્રાયુધં ચાર્દ્રસ્ત્રે દિવા ચંદ્રગ્રહં તથા ॥ દૃષ્ટ-

માત્રેણ સંક્ષીણમાયુર્વિદ્યાત્સ્વમાત્મવિત્ ॥ ૬૯ ॥

અર્થ:—અરધી રાતે ઇંદ્ર ધનુષ દીઠામાં આવે અને
૬હાડે ચંદ્રગ્રહણ દેખાય તો આયુષ્ય ક્ષીણ થયું એમ
જાણવું ॥ ૬૯ ॥

૪૮

યઃ શાંતિમાન ક્રોધનતામુપૈતિ, યઃ ક્રોધવાન્
શાંતિગુણં પ્રપદ્યેત્ ॥ આસન્નમૃત્યૂ કથિતૌ વિ-
વિઙ્ઘૈસ્તૌ તુ પ્રકૃત્યા વિકૃતિં પ્રયાતઃ ॥ ૭૦ ॥

અર્થઃ—જે માણસ પ્રથમ શાંતિવાળો હોય અને રોગ
થયા પછી ક્રોધવાન્ થાય, તથા જે પ્રથમ ક્રોધવાળી પ્રકૃતિ
વાળો હોય ને રોગ સમયે શાંતિગુણસંપન્ન થાય, એવા
બન્ને રોગીઓને વિષે જાણવું જે, મોતના નજીક પોહાયે
લા છે. એવી રીતે વિધિ જાણનારા કહે છે ॥ ૭૦ ॥

પિધાય કર્ણ નિર્યોષં ન ઝૃણોતિ નિરંતરમ્ ॥
ન પश्येच्चक्षુષોજ્યોતિ સ્તસ્યાસન્નામૃતિ-
ધ્રુવમ્ ॥ ૭૧ ॥

અર્થ—કાનમાં સર્વદા શબ્દનો બોધ થતો છતાં
નિરંતર સાંભળતા નથી તેમજ આંખોની જેત પણ નાશ
થઈ જાય એવાં ચિન્હો થવાથી નિશ્ચય મૃત્યુ થાય છે એમ
જાણવું ॥ ૭૧ ॥

દીપ નિર્વાણ ગંધં ચ સુહૃદવાક્ય મરુંધતીમ્ ॥
ન જિઘ્રંતિ ન શૃવંતિ ન પશ્યાંતિ ગતાયુષ ૭૨

૪૯

પિયાય કર્ણનિર્ઘોષં ન ગૃણોતિ નિરંતરમ્ ॥ ન
પર્યેચ્ચક્ષુષોર્જ્યોતિસ્તસ્યાસન્નામૃતિર્ધ્રુવમ્ ૭૧ ॥

અર્થ:-કાનમાં સર્વદા શબ્દનો બોધ થતો છતાં નિ-
રંતર શાંભળતાં નથી તેમજ આંખોની જાત પણ નરમ
થઈ જાય એવાં ચિન્હો થયાથી નિશ્ચય મૃત્યુ થાય છે એમ
જાણવું. ॥ ૭૧ ॥

દીપનિર્વાણગંધં ચ સુહૃદ્વાક્યમરૂંધતમ્ ॥ ન
જિઘ્રંતિ ન ગૃણ્વંતિ ન પર્યંતિ ગતાયુષઃ ॥ ૭૨ ॥

અર્થ:-દીવો આકાશ જાય તે વાસ, હિતવક્તાનું
વચન સમજતા નથી, તથા અરૂંધતી નક્ષત્ર જે આકા-
શમાં છે તે, તથા નાક, કાન ને આંખ એ ત્રણ ઇન્દ્રિયોના
વિષયોનેજ જોએ નહીં તે પુરૂષ આયુરહીત જાણવો. ૭૨ ॥

પ્રકૃતિસ્થો યદા જીવો વિકૃતિં ચૈવ ગચ્છતિ ॥
સ ચૈવ કાલદણ્ડોસ્તિ, કાલતેજોવિવર્જિતઃ ૭૩ ॥

અર્થ:-જ્યારે પ્રકૃતિને વિષે રહેતો જીવ વિકૃતિને
પામેછે, ત્યારે સમજવું કે તેની જાપર કાલની દૃષ્ટિ પડીછે;
કાલેકરીને તેજથી તે રહિત થયો અર્થાત્ તે અંત અવસ્થા-
માં આન્યો એમ માનવું ॥ ૭૩ ॥

૪

૫૦

चरणौ शीतलौ यस्य, शीतलं नाभिमंडलम् ॥
शिरस्तापो भवेद्यस्य, तस्यमृत्युर्भविष्यति ७४

અર્થ:—જે રોગીના પગ ટાઢા થએલા હોય, નાભી
પણ ટાઢી થઈ ગઈ હોય, અને માથામાં ગરમી વ્યાપી
થઈ હોય તેનું મૃત્યુજ થાય છે ॥ ૭૪ ॥

उरगवरुणरौद्रा वासवेंद्रात्रिपूर्वा यमदहनवि-
शाखाःपापवारेण युक्ताः ॥ तिथिषु नवमिषष्टी
द्वादशी वा चतुर्थी भवति च खलु योगो रोगि-
णां मृत्युहेतुः ॥ ७५ ॥

અર્થ:—ઉરગ (અશ્લેષા) વરુણ (શતભિષા) રૌદ્ર
(આરદ્રા) વાસવ, (ધનિષ્ઠા) પૂર્વાશ્વિની, પૂર્વાષાઢા
પૂર્વાભાદ્રપદ, યમ, (ભરણી) દહન, (કૃતિકા) અને વિશા
ખા એ નક્ષત્રો તથા રવિવાર, મંગલવાર, ને શનિવાર
એ ત્રણ પાપ વાર, અને નવમી; ષષ્ઠી, દ્વાદશી, અથવા
ચોથ એ તિથિઓને એટલાંનેવિષે રોગીને મરણ યોગ થાય
છે. ઠમ કે એ મૃત્યુના હેતુ કહેલા છે ॥ ૭૫ ॥

स्वात्यश्लेषारौद्रपूर्वासु शाक्रे रोगोत्पत्तिर्ज्जा-
यते यस्य पुंसः ॥ तद्भैषज्यं नैव देयं कदापि
ज्ञात्वा मृत्युं वैद्यराजेन पुंसः ॥ ७६ ॥

અર્થ:-સ્વાંતી, અરવિંદા, આરદ્રા, પુર્વા, જ્યેષ્ઠા,
એટલાં નક્ષત્રોમાં જે રોગીને રોગની ઉત્પત્તિ થાય તે મા
ણુશને વૈધે ત્યાગ કરવો, એટલે તેને ઓશડ આપવું નહીં,
તેનું મૃત્યુજ થાયછે ॥ ૭૬ ॥

રાસમારૂઢમાત્માનં, તૈલાભ્યક્તં ચ મુંઢિતમ્ ॥
નીયમાનં યમાશાયૈ, સ્વપ્ને પડયેત્ સ નષ્ટવત્ ૭૭

અર્થ:-ગધેડા ઉપર ચડેલો, માથું મુંડેલું, તેલ
ચોપડેલું અને યમની દિશાએ જતું એવા સ્વપ્ન દેખે તો
તેને મરણ જણવું ॥ ૭૭ ॥

હૃદયં નાભિનાસં ચ, પાણિપાદં ચ શીતિલમ્ ॥
શિરસ્તાપો ભવેદ્યસ્ય, સ મૃત્યુંદિનમધ્યતઃ ૭૮ ॥

અર્થ:-જે રોગીની છાતી, નાભી, નાશિકા (નાક)
હાથ, ને પગ, ટાઢાં પડી ગએલાં હોય, અને માથું ગરમ
થઈ ગયું હોય તે એક દિવસમાં મરણ પામે છે ॥ ૭૮ ॥

શર્ષિસ્વેદો ભવેદ્યસ્ય, મુખે શ્વાસઃ પ્રવર્ત્તતે ॥
અષ્ટનાડીષ્વનિર્વાહઃ, સોપિકાલેન વીક્ષિતઃ ૭૯

અર્થ:-જેના માથામાં પશીનું થતું હોય, મોહોડા-
માં વાયુ ધણે રહેતો હોય, અને બે નાડી કાંડામાંની, બે

૫૨

નાડી પાની પાશેની, બે નાડી લમણા ઉપરની ને બે નાડી
ગળામાંની મળી આઠ નાડીઓની ગતિ ઓછી થઈ ગઈ
હોય તેની ઉપર કાલની દૃષ્ટિ પડી છે એમ જાણવું ૭૯

અંગકંપો ગતેર્ભંગો, વર્ણભ્રંશસ્તથૈવ ચ ॥ ગંધં
સ્વાદં ન જાનાતિ, સ ગચ્છેદ્યમશાસનમ્ ॥૮૦॥

અર્થ:-જો રોગીના આંગ કાંપતા હોય, ચાલવાની
ગતિ ખુટી ગઈ હોય, સરીરનો રંગ ફરી ગયો હોય,
નાકથી ગંધ અને રસનાથી સ્વાદ નહીં જાણતો હોય, તે
નકી યમ લોક પ્રતે જાય છે ૮૦ ॥

જિહ્વા કૃષ્ણા ભવેદ્યસ્ય, મુલં ચ કુંકુમારુણમ્
કૃષ્ણા દંતાઃ પુનસ્તસ્ય, શીઘ્રં મૃત્યુર્ભવિષ્યતિ
॥ ૮૧ ॥

અર્થ:-જોની જીભ કાળી પડી જાય, મોઢું લાલ થઈ
જાય, અને દાંતો કાળાં થઈ જાય તેની જલદી મોત થાય
એમ જાણવું ॥ ૮૧ ॥

અરુંધર્તાં મૃત્વં ચૈવ વિષ્ણોસ્ત્રીણિ પદાનિ ચ ॥
આયુર્હીના ન પશ્યંતિ, ચતુર્થ માતૃમંડલમ્ ૮૨ ॥

૫૩

અર્થ:-જ રોગી પોતાની જામ, નાકની દાંડી અ
ને આંખની પાપણ, એવા વિષ્ણુના ત્રણ પદ, તેમજ આ
કાસમાંના તારા એટલાંને જની આયુષ્ય પુરૂં થયું હોય તે
જાઈ શકતો નથી. ॥ ૮૨ ॥

અરુંધતીભવોજ્જિવ્હા, ધ્રુવં નાસાગ્રમુચ્યતે ॥
ધ્રુવૌ વિષ્ણુપદં મધ્યે, તારકા માતૃમંડલમ્ ૮૩

અર્થ:-જામના આગળા ભાગને એટલે જામના
આણીને અરૂંધતી કહે છે, નાકની દાંડીની ધ્રુવ સંજ્ઞા છે,
આંખના ભરાને વિષ્ણુપદ કહે છે, અને માતૃમંડલ તારા
ને કહે છે ॥ ૮૩ ॥

અનિલો યાતિ પિત્તેચ, પિત્તં યાતિ કફાલયે ॥
કફશ્ચ કંઠમાયાતિ, દુર્લભં તસ્ય જીવિતમ્ ૮૪

અર્થ:-પહિલી નાડી વાયુના ધરમાં જાય, પિત્તની
નાડી કફના ધરમાં જાય, અને ત્રીજી નાડી કંઠમાં જાય
તો તે રોગીનું જીવનું દુરલભ જાણવું ॥ ૮૪ ॥

પૂર્વમેવૈકવેગાર્તે યદિ વેગાંતરં ભવેત્ ॥ ત્યાજ્યઃ
સ દૂરતો વૈદ્યૈઃ મૃત્યુનાશ્વલુવી ક્ષિતઃ ॥ ૮૫ ॥

૫૪

અર્થ—પ્રથમ દુઃખ ઉત્પન્ન થયું હોય, ને તેના વે
ગમાં ખીબું દુઃખ હોય, તે રોગીને વૈદે દૂરથી ત્યાગ કરવો.
કારણ કે તે નિશ્ચે મરણ પામે; એમ વૈદે કહેલું છે. ॥૮૫॥
તૃટ્શ્વાસકાસજ્વરઝાંખમૂર્છા, હિક્કાન્નવિદ્વેષણ
વાંતિગૂલૈઃ ॥ યુક્તોતિસારી સ્વલુ મૃત્યુનેક્ષિતો
ગોવિંદ ગોપાલ ગદાધરેતિ ॥ ૮૬ ॥

અર્થ—તરસ લાગે, શ્વાસ થાય, તાવ આવે, સોજે
થાય, મૂર્છા આવે, હેડકી થાય, તે માણસ નિશ્ચે મરે, ને
તે રોગને અસાધ્ય રોગ જાણવો; તેને ધર્માપધિ કરાવિયે;
તે રોગીએ પરમેશ્વરનું ધ્યાન ધરવું ને ગોવિંદ, ગોપાલ ત
થા ગદાધર એવું નામસ્મરણ કરવું. ॥૮૬॥

॥ નક્ષત્રાદિભિરસાધ્યલક્ષણમ્ ॥

ભરણી ચ મઘાઽશ્લેષા, મૂલં ચ કૃત્તિકેન્દ્રકમ્ ॥
આર્દ્રા શતભિષક્ પૂર્વા, સ્તારકા મૃત્યુકારકાઃ
॥ ૮૭ ॥

અર્થ—ભરણી, મઘા, અશ્લેષા, મૂલ, કૃત્તિકા, જ્યે
ષ્ઠા, આર્દ્રા, શતભિષા, પૂર્વા ફાલ્ગુન, પૂર્વાષાઢા, પૂર્વાભા
દ્રપદ, એ અગ્યાર નક્ષત્રોમાં જે માણસ માદો પડે તેઓ
મૃત્યુના પામનારા એમ જાણવું. ॥ ૮૭ ॥

૫૫

ભામરુતિકયોર્નંદા ભદ્રા ચ બુધનાગયોઃ॥ જયા
ગુરૌ મઘાર્યાં ચ રિક્તા શુક્રધનિષ્ઠયોઃ ॥ ૮૮ ॥

અર્થ:—મંગલવાર, કૃત્તિકા નક્ષત્ર, ને નંદા તિથિ,
બુધવાર, અશ્વેષા નક્ષત્ર ને ભદ્રા તિથિ; બૃહસ્પતિવાર, મ
ધા નક્ષત્ર ને જ્યા તિથિ; અને શુક્રવાર, ધનિષ્ઠા નક્ષત્ર ને
રિક્તા તિથિ ॥ ૮૮ ॥

ભરણ્યાં શનિવારે ચ પૂર્ણાસ્વિતિથિપંચકે ॥ યો-
ગેસ્મિન્ન્યાધિરુત્પન્નો ન સિધ્યતિ કદાચન ૮૯॥

અર્થ:—શનિવાર, ભરણી નક્ષત્ર, ને પૂર્ણા તિથિ;
એ બધા યોગોમાં રોગની ઉત્પત્તિ થયાથી રોગ અસાધ્ય
થાય છે. એમ જાણવું ॥ ૮૯ ॥

નંદા ચ વૃશ્ચિકે મેષે ભદ્રા મિથુનકન્યયોઃ ॥
કર્કે ચૈવ જયા સિંહે કુંભે રિક્તા તુલે વૃષે ॥ ૯૦ ॥

અર્થ:—વૃશ્ચિક તથા મેષ લગ્ન નંદા તિથિ, મિથુન
તથા કન્યા લગ્ન ભદ્રા તિથિ; કર્ક સિંહ લગ્ન જ્યાં તિથિ
કુંભ તોલાને વૃષ લગ્ન રિક્તા તિથિ ॥ ૯૦ ॥

ધને યુગમે ચ મકરે પૂર્ણા તિથિરુદાહતા ॥
વિરુદ્ધા રોગિણાં નૂનં નંદાદિસ્થિતિપંચકમ્
॥ ૯૧ ॥

૫૬

અર્થ:—ધન લગ્ન મિથુન લગ્ન મકર લગ્ન પૂર્ણા
અને નંદા તિથિ યુક્ત થાય ત્યારે રોગની ઉત્પત્તિ થાય
તો અનિષ્ટ બાણવું ॥ ૯૧ ॥

પૂયાભમરુણશ્યાવં હરિતં નીલપીતકમ્ ॥ ધીવતિ
શ્વાસકાસાર્તો ન જીવતિ હતસ્વરઃ ॥ ૯૨ ॥

અર્થ:—લાળ જે મુખમાંથી પડે છે તેનો રંગ અરુ
ણ, કાલા, નીલો, હરિત તથા પીલો હોય, શ્વાસ કાસ સહિ
ત વહે ને સ્વર બેસી બંધ તો તે માણસ જીવે નહીં ॥ ૯૨ ॥

હીનસ્વરો મ્રષ્ટગુદઃ કાસશ્વાસમાકુલઃ ॥ હી-
ક્ષાશ્પેસમાયુક્તઃ કુક્ષિશૂલી ન જીવતિ ॥ ૯૩ ॥

અર્થ:—સરહીન થાય, ગુદા મ્રષ્ટ થાય, ખાંસી
થાય, કાસ થાય, હેડકી થાય, શોષ થાય, તથા કુક્ષિમાં
શૂલ થાય એ બધા રોગો મળેલા હોવાથી માણસને મૃત્યુ
ની પ્રાપ્તિ થાય છે ॥ ૯૩ ॥

કાલં જ્યોતિર્વિહીનં ચ ગતામ્યંતરલોચનમ્ ॥
મંદદૃષ્ટિં વિશેષેણ મૃતપ્રાયં સમાદિશેત્ ॥ ૯૪ ॥

અર્થ:—જેનો કાલો રંગ થએલો હોય, તેજહીન
થઈ ગએલો હોય, આંખ અંદર પેસી ગએલી હોય અ

૫૭

ધાતુ ખાડા પડી ગએલા હોય, અને જની નજર મંદી
પડી ગએલી હોય એવા માણસને વિશેષે કરી કાલ પ્રાપ્ત
થાય છે ॥ ૯૪ ॥

दिवा वा ताराकाश्वंद्रं रात्रौ व्योम वितारकम्॥
युगपच्च चतुर्विधु शक्रकोदंडमंडलम् ॥ ९५ ॥

અર્થ:—દિવસે તારાઓ સહિત ચંદ્ર તથા રાત્રે
આકાશ તારા એકરી રહિત અને એકજ સમયે ચારે દિ-
શાઓમાં ઇંદ્ર ધનુષ મંડલની પેઠે દીઠામાં આવે તો અ-
સાધ્ય ગણવું ॥ ૯૫॥

शुक्ला शुष्का गुरुः श्यावा लिप्ता लुप्ता च ना-
सिका ॥ तथा साचापि विकृता संवृता पिटका
चिता ॥ ९६ ॥

અર્થ:—જેના નાકનો રંગ ધોળો થાય, કાળો થા-
ય, નાક સુકાઈ જાય, જડું થઈ આવે, વાંકું થઈ જાય,
બેથી જાય, સુંઘવાની ઇંદ્રિયનો નાશ થઈ જાય, અ-
ધાતુ વાસ આવે નહીં; ફાટી જાય અથવા ખીજ પીડા
વાળું થાય, તથા નાકમાં તનખ મારે એવા માણસનું જ-
ર મરણ થાય છે ॥ ૯૬ ॥

૫૮

વૃદ્ધસ્યાપિ ચ બાલસ્ય, યૂનોતિવિકલસ્યચ ॥
 સર્વાંગશોફો યસ્ય સ્યાત્ , શોફી સ ત્રિયતે
 ધ્રુવમ્ ॥ ૧૭ ॥

અર્થ:—ગરડો હોય, બાલક હોય, કે જુવાન હોય અથવા
 વ્યાધિ પીડિત હોય તેના શરીરની ઉપર સર્વ અંગમાં
 સેજા થાય તો તે સેજાવાલો રોગી નિશ્ચે મરણને પામે
 પણ કદાચિત્ જીવે નહીં ॥ ૬૭ ॥

इति कालज्ञाने मृत्युसंविज्ञानं नाम द्वितीय

उद्देशः ॥२॥

॥अथाष्टविधपरीक्षा॥

दर्शनस्पर्शनપ્રશ્નૈર્વ્યાધેર્જ્ઞાનં ત્રિધા મતમ્ ॥
 दर्शनान्मूत्राजीव्हाद्यैः स्पर्शनान्नाडिकादिभिः
 प्रश्नैर्दूतादिवचनादिति त्रेधा तदुच्यते ॥ १ ॥

અર્થ:—જોવાંથી અડકવાથી તથા પૂછવાથી વ્યા-
 ધિનું નિરૂપણ થાય છે. તેમાં મૂત્ર તથા જીભ વગેરેની
 જોવાથી પારખ થાય છે; અડકવાથી નાડી વગેરેની પરી-
 ક્ષા થાય છે, અને પૂછવાથી દુતાદિક પરખાય

૫૯

છે; અર્થાત્ વાત પિત્ત તથા કફે કરિ દ્વંદ્વ તથા સન્નિપા
તાદિ લક્ષણોનો બોધ થાય છે, સુખસાધ્ય, કૃત્યસાધ્ય
તથા અસાધ્ય જ્ઞાન નાડિકાદિ સ્પર્શથી થાય છે; ત
થા દૂતના વચન થકી લક્ષણોનો બોધ થાય છે ॥ ૧ ॥

રોગાક્રાંતશરીસ્ય સ્થાનાન્યષ્ઠૌ પરીક્ષયેત્ ॥

નાડીં મૂત્રં મલં જિહ્વાં શબ્દં સ્પર્શં ચ રૂપ
દૃક્ ॥ ૨ ॥

અર્થ:—રોગથકી પીડાયલા માણસના શરીરની પ
રીક્ષા નાડી, મૂત્ર, મલ, જીભ, શબ્દ; સ્પર્શ, નેત્ર તથા રૂપ
આ આઠ સ્થાનોથી થાય છે ॥ ૨ ॥

કરસ્યાંગુષ્ઠમૂલે યા, ધમની જીવસાક્ષિણી ॥

તચ્છેષ્ટયા સુખં દુઃખં, જ્ઞેયં કાયસ્ય પંડિતૈઃ ૩

અર્થ:—જમણા આંગુઠાના મૂળમાં જે નાડી વહે
છે તે જીવની સાક્ષી આપવાવાળી છે; અને તેની ચેષ્ઠાથી
શરીરનું સુખ તથા દુઃખ જણાય છે, તે પંડિત જાણે
છે ॥ ૩ ॥

ઉત્તાલા ચ તથા લંબા, મંદા શુભતરા તથા ॥

કઠિના ચ સ્થિરા સૂક્ષ્મા, મૃદ્વી રૌદ્રી તથો
વ્યતે ॥ ૪ ॥

૬૦

અર્થ:—ઉત્તાલા, (ઉતાવલી) લંબા, (લાંબી) મ
દા, (મંદા) શુભતરા (વધારે સારી) કઠિના (સખ્ત)
સ્થિર, (કાયમ વહતી) સૂક્ષ્મા (પારીક) મૃદ્વી, (સુઠા
મલ) રૌદ્રી, (ઉઘ) એવા નાડીઓનાં નામ જાણવાં
મૂલ નાડી તે એકજ છે આ રોગોની વિચિત્રતાથી તેની
ગતિમાં ફેરફાર થાય છે તેથી અનેક ગતિનું નામ જુદું
રાખીને નવ નામ કરેલાં છે. એમ છે. ॥ ૪ ॥

વાતઃ પિત્તં કફશ્ચૈવ જ્ઞાયતે નાહિદર્શનાત્ ॥
ભેદાભેદવિભાગેન, જાનીયાત્ મૃત્યુજીવિ-
તે ॥ ૫ ॥

અર્થ:—વાત, પિત્ત અને કફ એ નાડી એવાથી
જાણવામાં આવે છે. ભેદ અને અભેદના વિભાગે કરી એ
ટલે સાધ્યતથા અસાધ્ય વગેરે વિચાર કરીને પોતાનું આયુ
હય તથા મૃત્યુ વગેરે જાણવું. ॥ ૫ ॥

સામા નિરામા સાત્યુગ્રા, જ્ઞાતવ્યં નાહિલક્ષણમ્ ॥
ત્રિવિધં ચેતિયંત્રપ્રાજ્ઞસ્તતઃ કર્મ સમાચ-
રેત્ ॥ ૬ ॥

૬૧

અર્થ:—સામા એટલે મલસહિત તાવ હોય તો સામજ્વર જાણવો; અને નિરામા એટલે મલ વિના નાડી વહે તો નિરામ જ્વર જાણવો, અને જે અતિ ઉગ્રા એટલે ધણીજ ઉતાવલી ચાલે તો મૃત્યુ કરનારી જાણવી. એવી રીતે નાડીનાં ત્રણ લક્ષણો જાણીને પંડિત પુરૂષે વૈધ કર્મનું આચરણ કરવું, એટલે ઔષધ કરવું તો તે વૈધ જરૂર પોતાના ઉદ્યમમાં યશ મેળવે એમાં સંશય નથી ॥ ૬ ॥

મંદા સ્પંદતિ ચાહારે, કફવાતેને પૂરિતા ॥
 સ્યાદુષ્ણાચ તથા રક્તે, ચપલા ચ વિશેષતઃ ॥ ૭ ॥

અર્થ:—મંદ મંદ ચાલે તે આહારની નાડી કહીયે; તે કફવાતે કરી 'યુક્ત થાય છે અને લોહિની' નાડી ખહુ ગરમી કરી સહિત છતાં ઉતાવલા ચાલે છે તે જાણવી ॥ ૭ ॥

આદૌ ચ વહતે પિત્તં, મધ્યે શ્લેષ્મા તથૈવ ચ ॥
 અંતે પ્રમંજનઃ પ્રોક્તો, જ્ઞાતવ્યં ચ ચિકિત્સકૈઃ ८

અર્થ:—તર્જની મધ્યમાં ને અનામિકા એ ત્રણ આંગળીઓમાથી નાડી જોવી; તેમાં પહેલી નાડી પિત્તની

૬૨

જાણી; વચલી નાડી શ્લેષ્મની એટલે એ નાડી વધારે ઉસલે ત્યારે કફની પ્રકૃતિ જાણવી; અને છેલ્લી નાડી અનામિકા આંગળી નીચેની જ્યારે વધારે ચાલતી હોય ત્યારે વાયુ પ્રકૃતિ જાણવી એવી રીતે ચિકિત્સક એટલે વૈદ્ય, તે જાણવા યોગ્ય છે ॥ ૮ ॥

વાતનાડી પ્રગલ્ભા ચ, વહતે પિત્તસંયુતા ॥

કફં મેદયતે વાયુઃ, વાતપિત્તં તદુચ્યતે ॥૯॥

અર્થ:—વાયુની નાડી જોરથી ચાલતી હોય ને પિત્ત સહિત જણાય. અને જ્યારે કફને ભેદી નાખે ત્યારે તેને વાતપિત્ત નાડી કહિયે ॥ ૯ ॥

વાતનાડી પ્રગલ્ભા ચ, વહતે કફસંયુતા ॥ પિત્તં

ચ કફસંયુક્તં, વાતશ્લેષ્મા પ્રકીર્તિતઃ ॥૧૦॥

અર્થ:—વાયુની નાડી ખસવાન થઈ થકી કફ સંયુક્ત વહે, ત્યારે વાત શ્લેષ્મા કહેવાય છે; તે વિદ્વાન પુરોષોએ જાણવા યોગ્ય છે ॥ ૧૦ ॥

પિત્તનાડી પ્રગલ્ભા ચ, વહતે કફસંયુતા ॥

સાધારણા ચ વિજ્ઞેયા, પિત્તશ્લેષ્મા ચિકિત્સ-

કૈઃ ॥ ૧૧ ॥

૬૩

અર્થઃ—વાયુની નાડી ઘણી ચાલતી હોય ને કફ સહિત હોય તેને સાધારણ કહે છે તે પિત્ત પ્રત્યેષ્ઠા નાડીને વૈધે સારી રીતે જાણવી જોઈએ ॥ ૧૧ ॥

સ્તોકં વાતકફે નષ્ટે, પિત્તં વહતિ દારુણમ્ ॥

પિત્તપ્લાવં વિજાનીયાત્ મેષજં તત્ર કારયેત્ ૧૨

અર્થઃ—થોડા વાત કફના નાશ થયાથી ઉતાવળી વહે તેને પિત્તપ્લાવ કહિયે, તેને આપધ આપવું ॥ ૧૨ ॥

સ્કંધે ચ સ્કંધતે નિત્યં, પુનર્લગતિ ચાંગુલમ્ ॥

અસાધ્યા સા વિનિર્દિષ્ટા, નાડી દૂરેણ વર્જિતા ॥ ૧૩ ॥

અર્થઃ—નાડિના મૂલને વિષે ત્રિદોષની નાડી ધર-માં દેખાય નહીં, અને આંગલીને નાડી લાગે, ને ઉછળતી હોય તે રોગ અસાધ્ય જાણવો; તે રોગીની નાડ છેટ-થી વૈધે મુકી દેવી, ને આસડ કરવું નહીં કારણ કે તે જીવનાર નથી ॥ ૧૩ ॥

વાતઃ પિત્તં કફશ્ચૈવ, યસ્યૈકત્ર સમાશ્રિતાઃ ॥

તસ્ય મૃત્યું વિજાનયાત્ , इत्येवं नाडिलक्षणम् ॥ ૧૪ ॥

૬૪

અર્થ:—વાત પિત્ત ને કફ એ નાડીઓ પોત પોતાનું સ્થાનક મુકીને બીજી નાડીઓના સ્થાનકે જાય, એ ટલે એક નાડી ધડીકમાં વાયુના ધરમાં જાય, ધડીકમાં પિત્તના ધરમાં વહે ને ધડીકમાં કફના ધરમાં ચાલે, ને ધડીકમાં ક્ષીણ થઈ જાય તે રોગી માણસનું મરણ જણવું. એ લક્ષણો જ્ઞાનીઓએ કહેલાં છે ॥ ૧૪ ॥

વાતે વક્રગતા નાડી, ચપલા પિત્તવાહિની ॥
સ્થિરા શ્લેષ્મવતી પ્રોક્તા, સર્વલિંગા ચ સર્વગા ॥ ૧૫ ॥

અર્થ:—વાયુની નાડી વાંકી ચાલે છે, પિત્તની નાડી ઉતાવલી ચાલે છે; કફની નાડી સ્થિર હોય છે અર્થાત્ મંદગતિવાળી હોય છે; અને સર્વ લક્ષણે કરી યુક્ત જે નાડી તે સંનિપાતથી જણવી ॥ ૧૫ ॥

વાતે ચ સર્પવદ્વક્રા પિત્તે મંડૂકવદ્ભવેત્ ॥ શિ-
શ્વિવચ્છ્લેષ્મણિ સ્થૈર્ય, જ્ઞાતવ્યં નાડિલક્ષ-
ણમ્ ॥ ૧૬ ॥

અર્થ:—વાયુની નાડી સર્પની પેઠે વાંકી ચાલે છે; પિત્તની નાડી દેડકાની પેઠે ચાલે છે, અને કફની

૬૫

નાડી મોરની પેઠે ચાલે છે; એવી રીતે નાડીની ગતિ જણવી ॥ ૧૬ ॥

ज्वरकोपेन धमनी, सोष्णा वेगवती भवेत् ॥

કામાત્ક્રોધાદ્વેગવહા, ક્ષીણાપિત્તાદ્ ભયાણુતા ૧૭

અર્થ:—તાવ વાળાની નાડી ઉતાવલી વહે ને ઉની વહે છે કામાતુરની તથા ક્રોધવાલાની નાડી ઉતાવલી વહે છે; અને જનું પિત્ત ક્ષીણ થઈ ગયું હોય તથા જે બય યુક્ત હોય તેની નાડી ક્ષીણ વહે છે ॥ ૧૭ ॥

स्थित्वा नाडीमुखे यस्य, विद्युत्पातेव दृश्यते॥

દિનૈકં જીવિતં તસ્ય, દિનાર્દ્ધે વિષમજ્વરો ॥ ૧૮ ॥

અર્થ:—નાડીની ઉપર આંગળી મુકીને જોવી, તે જો વીજલીની પેઠે ચમકતો હોય, તો એક દિવસમાં મરણ થાય, અને જો આગના જેવો તાવ શરીરે હોયતો અડધા દિવસમાં મરણ થાય એમ જણવું. ॥ ૧૮ ॥

निरीक्ष्या दक्षिणे हस्ते, नाडी यदि न दृश्यते॥

સર્વદેહે ચાતિ શીતં દશયામં ન જીવતિ ॥ ૧૯ ॥

અર્થ—જમણા હાથની નાડ જોવી ત્યાં જો નાડી દિસે નહીં અને સર્વ શરીર ઠાડું થઈ જાય તો તે

૬૬

રોગી ૬૨ પ્રહર સુધી પણ જીવે નહીં અર્થાત ૬૨ પ્રહરની અંદર મરી જાય એમ જાણવું ॥ ૧૯ ॥

॥ અથ મૂત્રપરીક્ષા ॥

ચરમે રજનીયામે, ઘટિકાનાં ચતુષ્ટયે;

ઉત્થાય રોગિણાં વૈદ્યો, મૂત્રોત્સર્ગતુકારયેત્ ૨૦

અર્થ:—રાતના પાછલે પોહોરે એટલે પાછલી ચાર ઘડી રાત હોય ત્યારે વૈદ્યે રોગીને ઉઠાડવો, ને રોગીને પેશાબ કરાવવો. ને કાચ અથવા ચીનીના વાસણમાં લેવો ॥૨૦॥

આદ્યધારાંપરિત્યજ્ય, મધ્યધારાસમુદ્ભવમ્;

શુભ્રેકાચમયેપાત્રે ઘૃત્વામૂત્રંપરીક્ષયેત્ ॥૨૧॥

અર્થ:—શરૂઆતમાં જે ધાર પડે તેને મુઠી દેવી જોઈએ અને જે બીજી ધાર આવે તે સફેત કાચના વાસણમાં લઈને મુત્રની પરીક્ષા કરવી. ॥ ૨૧ ॥

સંગૃહ્યરોગિણાંમૂત્રં સૂર્યરશ્મિપ્રધારયેત્;

તસ્યમધ્યેક્ષિપેતૈલં તતોરોગંવિચારયેત્ ॥૨૨॥

અર્થ:—રોગીનું મૂત્ર સારી રીતે લઈને સુરજના તે જમાં રાખવું. અને તેમાં તેલ નાખવું; ત્યાર પછી રોગને વિચાર કરવો. ॥ ૨૨ ॥

૬૭

શ્વેતધારાતદામોહઃ, પીતધારાતદાઞ્જરઃ

રક્તધારાદીર્ઘરોગઃ કૃષ્ણધારાચમૃત્યુદા ॥૨૩॥

અર્થઃ—જની મૂત્ર ધારા ધોળી હોય તેને મોહનો વિકાર જાણવો, જેની પીળી ધારા હોય તેને જ્વરનો વિકાર જાણવો ને જેની કાળી ધારા હોય તેને મૃત્યુકારક જાણવી ॥ ૨૩ ॥

તૈલબિંદુર્યદામૂત્રે નરાકારઃ પ્રજાયતે ॥

ગ્રહદોષશ્ચદેવ્યાશ્ચ વિચાર્યોયંવિચક્ષણૈઃ ॥૨૪॥

અર્થઃ—મુત્રમાં તેલનું ટીપું નાખવાથી જ્યારે પુરુષના આકારે દીઠામાં આવે ત્યારે ગ્રહનો દોષ તથા દેવીનો દોષ હોય એમ વિચક્ષણ પુરુષે વિચારવું ॥૨૪॥

સૌવીરેણસમંશસ્તં, માતુલિંગરસપ્રભમ્;

પાનીયેન સમંમૂત્રં, પરિપાકેહિતંભવેત્ ॥૨૫॥

અર્થઃ—આછણ સરખું મૂત્ર હોય, તો રૂંડું જાણવું; ખીજેરાના રસના જેવું હોય, પાણીનાં જેવું હોય, તો અગલા પરિપાકને વિષે તે હિતકારી જાણવું. ॥ ૨૫ ॥

સન્નિપાતે તુ કૃષ્ણં સ્યાદેતન્મૂત્રસ્યલક્ષણમ્ ૨૬

અર્થઃ—જ્યારે માણસને સંનિપાત રોગ થાય છે ત્યાં

૬૮

રે કાણું મુત્ર આવે છે; એવી રીતે મુત્રનું લક્ષણ
કહેવાય છે ॥ ૨૬ ॥

પિત્તેનપાંડુરંમૂત્રં કફેનં કફરોગિણામ્;

રક્તવર્ણંભવેદ્વાતે દ્વંદ્વજેમિશ્રિતંભવેત્ ॥ ૨૭ ॥

અર્થ:—માણસને જો પિત્તનો રોગ હોય તો ધોણું
મૂત્ર થાય છે. કફ રોગીને મુત્રમાં ક્ષીણ થાય છે; વાયુ
રોગ વાળાને મુત્રનો રંગ રાતો થાય છે અને મિશ્ર રોગ
વાળાને એ ત્રણેય રોગો સાથે હોય ત્યારે ત્રણેના લક્ષણો
વાળું મુત્ર જાણવું. ॥ ૨૭ ॥

સમઘાતોઃપુનઃકૂપ, જલતુલ્યંચદ્દશ્યતે ॥

ઉર્ધ્વનીલમધોરક્તં, રુધિરેણપ્રજાયતે ॥ ૨૮ ॥

અર્થ:—સમઘાત એટલે વાયુ, પિત્તને કફ સમા
ન પણે હોય, તેનું મુત્ર કુવાના પાણીના જેવું જણવું,
અને જને લોહીનો વિકાર હોય તેનું મુત્ર ઉપર નીલુ
ને હેઠે રાતું દેખાય છે એમ જણવું ॥ ૨૮ ॥

પીતંતથોપારિચ્છાયે, કૃષ્ણંબુદ્બુદસંયુતમ્ ॥

મૂત્રંપ્રભૂતદોષેણ, જાયતેનાત્રસંશયઃ ॥ ૨૯ ॥

અર્થ:—જેનું પીળા રંગનું મુત્ર થાય, ઉપર છાયા
જવું થઈ આવે તથા કાળા રંગ વાળું ને ઉપર પપોટા થ

૬૯

૪ આવ તો ત મુત્ર દોષ વાળું છે પણ એ એક ચોક્કસ રો
ગનું લક્ષણ નથી એવો સંશય છે તોપણ નેષ્ટ
જાણવું. ॥ ૨૯ ॥

મલેનપીતવર્ણં ચ, બહુલં ચ પ્રજાયતે;

પીતમચ્છંપ્રજાયેત, મૂત્રંપિત્તોદયેસતિ ॥ ૩૦ ॥

અર્થ:—મલ રોગ હોય ત્યારે પીશાખ પીળા રંગનો થાય અને ઘણું મુત્ર થાય તેમજ પિત્તવિકાર હોયતો પણ પીલુંજ મુત્ર થાય છે એમ જાણવું. ॥ ૩૦ ॥

કફાત્પલ્વલપાનયિ, તુલ્યમૂત્રંપ્રજાયતે ।

વાતાન્મૂત્રંચરક્તંસ્યાત્, કૌસુંભાદિકસાન્નિભમ્ ૩૧

અર્થ—ખળોચિયાના ડોળાં પાણીની પેઠે ડોળું મુત્ર થાય તો જાણવું કે તે કફનું છે. વાયુનો વિકાર હોય તો રાતા રંગ વાળું મુત્ર થાય; તે કસુંબાના પાણી જેવું થાય. ॥ ૩૧ ॥

વાતાજ્જલસમાનંસ્યાત્ અર્દ્ધાદ્બહુલમેવચ ॥

તૈલતુલ્યંભવેન્મૂત્રં નિત્યંસહજપિત્તજં ॥ ૩૨ ॥

અર્થ:—વાયુના રોગ વાળાનો પીશાખ પાણીના જેવો થાય મુત્રતાં અર્ધ મૂત્રો થાય ત્યારે ઘણું આવે

૭૦

તેને પિત્ત સ્વભાવવાળો જાણવો, તે મુત્ર તેણે જવું ચોખ્ખું
હોય છે. ॥ ૩૨ ॥

વાયુશ્લેષ્મવશાન્મૂત્રં તક્રતુલ્યંપ્રજાયતે ॥

મૂત્રંજલોદરોદ્ભૂતં સ્વતઃસ્વચ્છંપ્રજાયતે ॥૩૩॥

અર્થ:—વાત અને કફ એ બે રોગ હોય તેનું મુત્ર
છાસના જેવું તેમજ જલોદર રોગવાળાનું મુત્ર સહજ
પોતાની મેળે સ્વચ્છ હોય છે. ॥ ૩૩ ॥

ઉર્ધ્વપતિમધારેકં મૂત્રંવૈદ્યવરસ્તદા ॥

પિત્તપ્રકૃતિસંભૂતં સન્નિપાતસ્યલક્ષયેત્ ॥૩૪॥

અર્થ:—ઉપરના ભાગમાં પીણું દેખાય, અને ની
ચક્ષા ભાગમાં રાતું દેખાય તો તે રોગને વૈદ્યોને વિષે શ્રેષ્ઠ
પુરૂષો પિત્ત પ્રકૃતિથી ઉપજેલા સન્નિપાત રોગ અથવા કિ
દોષનું લક્ષણ કહે છે. એમ જાણવું. ॥ ૩૪ ॥

ईषद्रक्तंचफेनाढयं तथैवैक्षुरसोपमम् ॥

भवेत्पित्तेकफेमूत्रं निरामेचज्वरेभवेत् ॥ ૩૫ ॥

અર્થ:—કાંઠક રાતો રંગ, તથા પીળો રંગ હોય, ઉ
પર કીણુ આવે શેરડીના રસના જેવું હોય, તે પિત્ત, કફ
ને મલદોષ થકી જાણવું. અથવા મલ વિનાના તાવને

૭૧

ત્રિષે શેરડીના રસ જેવું મુત્ર જાણવું. ॥ ૩૫ ॥

પિત્તશ્લેષ્મદ્વયોદ્ભૂતં મૂત્રંધૃતકણોપમમ્ ॥

વાતજ્વરસમુદ્ભૂતં મૂત્રંકુંકુમપિંજરમ્ ॥ ૩૬ ॥

અર્થ:—જેને પિત્ત તથા કફનો રોગ હોય તેનો પીશાબ ધીના જવો જાણવો અને વાત જ્વર વાળાનું મુત્ર કેશરના જેવું જાણવું ॥ ૩૬ ॥

પીતં ચ બહુલંચૈવ, આમવાતાત્પ્રજાયતે ॥

રક્તપીતંસ્વચ્છમૂત્રં જ્વરાધિક્યેવિનિર્દિશેત્ ૩૭

અર્થ:—જે મુત્ર પીળું તથા ઘણું આવેતો આમ વાયુનો રોગ જાણવો; અને રાતું પીળું સ્વચ્છ મુત્ર જે થાયતો તાવનું જોર જાણવું ॥ ૩૭ ॥

ધૂમ્રવર્ણયદામૂત્રં જ્વરાધિક્યંવદેત્તદા ॥

કૃષ્ણમચ્છંવિજાનીયાત્સન્નિપાતજ્વરોદ્ભવમ્ ૩૮

અર્થ:—ધુમાડાના રંગ જેવો પીશાબ થાય ત્યારે અધિક જ્વર જાણવો; ને જે મુત્રમાં શ્યામતા હોય તો તે ને સન્નિપાત જ્વર જાણવો. ॥ ૩૮ ॥

વાતજ્વરસમુદ્ભૂતં મૂત્રંકુંકુમપિંજરં ॥

મલેનપીતવર્ણં ચ બહુલંચપ્રજાયતે ॥ ૩૯ ॥

૭૨

અર્થ:—વાતના રોગથી જે તાવ આવતો હોય તે મુત્રનો રોગ કંકુના વર્ણ જેવો થાય છે, અને જે મળનો રોગ હોયતો બહુધા મુત્રનો પીલો રંગ હોય છે એમ બાણુ ॥ ૩૯ ॥

અજામૂત્રસમંમૂત્રં અજીર્ણજ્વરસંભવમ્ ॥

મૂત્રં ચ કૃષ્ણમાયાતિ ક્ષયરોગોદયાત્કિલ ૪૦

અર્થ:—જ્યારે અજીર્ણ જ્વર આવે ત્યારે બકરી ના મુત્રના જેવું મુત્ર થાય; અને જ્યારે ક્ષય રોગનો ઉદય થાય ત્યારે શ્યામ વર્ણ વાળું મુત્ર આવે. ॥ ૪૦ ॥

પિતંતથોપરિકૃષ્ણચ્છાયં બુદ્બુદસંયુતમ્ ॥

મૂત્રં પ્રસૂતિદોષેણ સંશયો નાત્ર વૈધરાટ્ ॥ ૪૧ ॥

અર્થ:—પીલું હોય તથા ઉપરના ભાગમાં કાળું હોય તથા પપોટા સહિત જેનું મુત્ર હોય તે તે પ્રસૂતિ દોષ બાણુવો એમ વૈધરાજ કહેલું છે. તેમાં સંશય બાણુવો નહીં. ॥ ૪૧ ॥

જલોદરસમુદ્ભૂતં મૂત્રં વૃતકણોપમમ્ ॥

આમવાતેવ સાતુલ્યં તક્રતુલ્યં તુ જાયતે ॥ ૪૨ ॥

અર્થ:—જે ધીના કણના જેવું મુત્ર દેખાય તે જ

૯૩

લોદર રોગ જાણવો; અને આમ વાયુનો રોગ હોયતો
અરખીના જેવું અથવા છાસના જેવું મૂત્ર રોગીનો દી
ઠામાં આવે ॥ ૪૨ ॥

ક્ષયરોગેભવેત્શ્વેત મસાધ્યંતદ્વિનિર્દિશેત્ ॥

પ્રજાયતેતદામૂત્રં સ્નિગ્ધંતૈલસમપ્રભમ્ ॥ ૪૩ ॥

અર્થ:--ક્ષય રોગ વાળાને જે ઘોળું મુત્ર થાય તો
અસાધ્ય જાણવું; અને જે તેલના જેવું ચીકણું પીશાબ
થતું હોય તો પણ અસાધ્ય જાણવું. ॥ ૪૩ ॥

અધોબહુલમારક્તં મૂત્રમાલોક્યતે યદિ ।

વદંતિ તદતીસારં લિંગન્તલ્લિંગવેદિનઃ ॥૪૪॥

અર્થ:--મુત્રની નીચે જે રતાસ માલમ પડે અર્થાત્
મુત્ર રાતું દીઠામાં આવે તો તેને અતિસાર રોગ જાણવો.
એમ અતિસાર આદિ રોગોના ચિન્હને જાણનાર વૈદ્યો
કહે છે. ॥ ૪૪ ॥

યસ્યેક્ષુરસસંકાશં મૂત્રં નેત્રાંતપિંજરં ॥

રસાધિક્યંવિજાનીયાત્ નિર્દિશેત્તત્રલંઘનમ્ ૪૫

અર્થ:--જેવું મુત્ર શેરડીના રસના જેવું થાય અને
આંખોના ખુણા જેવું પીંજરું થાય, ત્યારે રસવૃદ્ધિ જા
ણવી, અને લાંઘણ કરાવિયે તો રોગ જાય. ॥ ૪૫ ॥

૭૪

તૃણેન તૈલમાદાય, બિંદું મૂત્રે તુ નિક્ષિપેત્ ॥

અથવાઅંગુલેતક્ર બિંદૌમૂત્રેયુતેસતિ ॥ ૪૬ ॥

અર્થ:—એક ધાસની સળી વડે તેલનું ટીપું મુતરમાંનાખવું અથવા હાથની આંગલીએ કરી છાસનું ટીપું તે મુતરમાં નાખવું, ને તેની પરીક્ષા કરવી. ॥ ૪૬ ॥

તૈલબિંદુર્યદામૂત્ર વિકારાનકુરુતેસ્વયમ્ ॥

સ્વરૂપંતસ્યવક્ષ્યામિ શુભાશુભચિકિત્સિતં ॥ ૪૭ ॥

અર્થ:—મુતરમાં તેલનું ટીપું નાખીએ તે જ્યાં રે પોતાની મેળે વધારને પામે તેનું જ શુભ અશુભપણું વૈદને જણાય છે તેને હું કહું છું ॥ ૪૭ ॥

તૈલબિંદુર્યદામૂત્રે ચાલણીસદ્દશોભવેત્ ॥

પ્રેતવ્યંતરયોર્દોષા ધ્રુવંજ્ઞેયાશ્ચિકિત્સકૈઃ ॥ ૪૮ ॥

અર્થ:—મુતરમાં તેલનું ટીપું નાખવાથી ચાલણીની પેઠે દીઠામાં આવે, ત્યારે પ્રેત વ્યંતરનો દોષ જાણવો; એમ વૈદે નિશ્ચય કરવો.

તૈલબિંદુર્યદામૂત્રે ત્રિકોણાંગઃપ્રજાયતે ।-

શાકિન્યાગોત્રદેવ્યાશ્ચ દ્વાભ્યાંદોષસમુદ્ભવઃ ૪૯

અર્થ:—જ્યારે મુતરમાં તેલનું ટીપું નાખ્યાથી ત્રણ

૭૫

ખુણાના અંગવાલુ' દેખાય ત્યારે શાકિની દેવી તથા ગોત્ર
દેવીનો દોષ થએલો છે એમ માનવું ॥ ૪૯ ॥

મૂત્રમધ્યેયદાતૈલં પુરુષાકૃતિદૃશ્યતે ॥

ગૃહદોષં ચ દેવ્યાશ્ચ વિજાનીયાદ્વિચક્ષણઃ॥૫૦॥

અર્થ:-મુત્રમાં તેલનું ટીપું નાખ્યાથી જ્યારે પૃથ્થ
ના આકારે દીકામાં આવે ત્યારે એ લક્ષણથી ગૃહનો દોષ
તથા દેવીઓનો દોષ જણવો ॥ ૫૦ ॥

જાયંતેબુદ્બુદાયર્હિ વિકારઃસોષ્ણપિત્તજઃ ॥

સ્નિગ્ધં તુ શ્યામલચ્છાયં વાતેમૂત્રપ્રજાયતે॥૫૧॥

અર્થ:-તે ટીપું નાખ્યાથી તેમાં જે છુટાં કણ કણ
થાય, તે પિત્તજ્વરનો વિકાર જણવો, જે ચીકણો ને કા
લો વર્ણ થાય તે વાયુ વિકારનો રોગ જણવો. ॥ ૫૧ ॥

મૂત્રોપારિકણાંવિંદ્યાત્ તક્રવિંદુયુતેતથા ॥

વિષમેમૃત્યુવિજ્ઞેયં. સમે સાધ્યં ન સંશયઃ॥૫૨॥

અર્થ:-પીશાબની ઊપર કણી કણી જેવું થઇ જ
ય, તે જો વિષમ હોય તે અવધ્ય તે રોગી મરે, ને જે
સમસંખ્યા થાએ તે તે રોગી જીવે ॥ ૫૨ ॥

૭૬

પિત્તરોગીભવેદુષ્ણો વાતરોગી ચ શીતલઃ ॥

આર્દ્રઃશ્લેષ્માતિવિજ્ઞેયો દેહસ્તસ્યૈવલક્ષણમ્ ૫૩

અર્થ:-પિત્ત રોગવાળાનું શરીર સદા ગરમ રહે છે; વાયુ રોગવાળાને દેહ સદા શીતલ રહે છે; અને કફના રોગવાળાની કાયા સદા પરશેવાવાળી અથવા ભીનાસવાળી રહે છે; એવી રીતે ત્રણેનાં લક્ષણો જાણી લેવાં ॥૫૩॥

મૂત્રમધ્યેયદાતૈલં મંડલંબંધયેત્થુવમ્ ॥

નિર્દોષં ચ તતોજ્ઞાત્વા ઔષધંચૈવકારયેત્ ॥૫૪॥

અર્થ:-મુત્રમાં તેલ નાખ્યાથી જ્યારે પાંધિલા મંડલની પેઠે દેખાય ત્યારે તેને નિર્દોષ જાણીને ઔષધ કરવું યોગ્ય છે ॥ ૫૪ ॥

પૂર્વસ્થાંવર્દ્ધતેતૈલવિંદૂનાંપ્રસરોયદિ ।

આરોગ્યતાતદાનૂનં નાશોનૈવાયુવસ્તદા ॥ ૫૫ ॥

અર્થ:-મુત્રમાં નાખેલા તેલનું ખૂંદ પૂર્વ દિશામાં પસરી જાય તો નિશ્ચયે કરી આરોગ્યપાણું થાય, રોગ રહે નહીં ને આયુષ્ય લાંબું જાણુક ॥ ૫૫ ॥

કૌંબેરીંવારુણીંચૈવ તૈલવિંદુઃપ્રસર્પતિ

આરોગ્યં ચ તદાનૂનં પુરુષસ્યપ્રજાયતે ॥૫૬॥

૭૭

અર્થ:—મુત્રમાં તેલનું ટીપું નાખવાથી જો તે જીતર પશ્ચિમ દિશાની તરફ પસરે તો નિશ્ચયપૂર્વક તે પુરુષને આરોગ્યતા ઉત્પન્ન થાય એમ જાણવું ॥ ૫૬ ॥

॥ સાધ્યે મૂત્રં ॥

ભદ્રપીઠપૃથુ દર્પણપદ્મ ॥ છત્રશંખસમચામરવી-
ળા ॥ ૫૭ ॥ કુંડલાકૃતિભવેદ્યદિતૈલં ॥ રો-
ગવાનસતુ ભવેત્સુખસાધ્યઃ ॥ ૫૮ ॥

અર્થ:—રોગીના મુત્રમાં તેલનું ટીપું નાખવાથી ભદ્રપીઠ એટલે તેલની ઊપર ચિત્રાકારની પેઠે દીઠામાં આવે, પૃથુ એટલે ચપટા આકારનું, અરીશાના આકારનું, કુલને આકારે છતરીને આકારે; શંખને આકારે, ચામરને આકારે, વીણાને આકારે તથા કુંડલની આકૃતિવાળું, મુત્ર દીઠામાં આવે તો તે રોગીનો રોગ સાધ્ય જાણવો એટલે એસડ કહીથી મટીજાય ॥ ૫૬ ॥

હંસકારંડવૈઃપૂર્ણં તડાગંદ્રશ્યતેયદા ॥

પક્ષરૂપંફલાકારં તૈલમાત્રેપ્રજાયતે ॥ ૫૯ ॥

સર્વદાસકલંગાત્રં પ્રાસાદંગવ્યચામરં ॥

છત્રં ચ તોરણંચૈવ તૈલબિંદુશ્ચિરાયુષઃ ॥ ૬૦ ॥

૭૮

અર્થ:-હંસ, બતક, તક્ષાવ પાણીથી ભરેલું હોય તેણે મુત્ર જ્યારે દેખાય, અને કુલના રૂપે કળના આકારે તૈલ નાખવાથી જણાય; સર્વદા શરીર રૂપે મંદિરના આકારે, ચમરી ગાયના ચામરને આકારે, છત્રની પેઠે તથા તોરણની પેઠે તેલનો બિંદુ નાખવાથી દેખાય ત્યારે તે માણસનું આયુષ્ય મોઢોટું જણાયું ॥ ૬૦ ॥

રક્તંદલેષ્મવશાન્મૂત્રં કૃષ્ણં ચાસાધ્યમેવચ ॥

પીતવર્ણયદાપદ્યેત્ તૈલતુલ્યં સ સબુદ્બુદંદ ॥૧॥

અર્થ:-કફ રોગવાળાને પીશાબ રાતો આવે છે, અસાધ્ય રોગવાળાને મુત્ર કાળાસ પર આવે છે; જ્યારે પીળો રંગ દીઠામાં આવે, તેમજ તેલના જેવા રંગવાળું તથા પરપોટા સહિત દેખાય તો પણ અસાધ્ય રોગ જાણવો ॥ ૬૨ ॥

મૂત્રં ચ કૃષ્ણતાં યાતિ ક્ષયરોગાકુલસ્યચ ॥

ક્ષયરોગોભવેદ્યસ્ય તમસાધ્યંવિનિર્દિશેત્ ૬૩

અર્થ:-ક્ષયરોગ વાળાનું મુત્ર કાળા રંગવાળું દીઠામાં આવે છે, જને ક્ષયરોગ થાય તેને તે અસાધ્ય રોગ જાણવો ॥ ૬૩ ॥

૭૯

પક્ષિકૂર્મવૃષસિંહશૂકરૈઃ । સર્પવાનરવિનાનવૃ-
શ્ચિકૈઃ ॥ કક્કુટૈશ્ચસદૃશંતુરોગિણો । યસ્યમૂત્ર-
મિહસૈષ ગતાયુઃ ॥ ૬૪ ॥

અર્થ—રોગીના મુત્રમાં તેલનું ટીપું નાખ્યાથી જો
પક્ષીને આકારે થાય બેલને આકારે થાય, સિંહને આ-
કારે થાય સુવરને આકારે થાય, સાપને આકારે થાય,
વાંદરાને આકારે થાય, મિલાકાને આકારે થાય, વીંછીને
આકારે થાય, તથા કુકડાને આકારે થાય તો તે રોગી
નું આયુષ્ય પુરું થએલું જાણવું અર્થાત્ તે શાંતિના
ઊપાયથી રહિત જાણવો ॥ ૬૪ ॥

॥ મૃત્યુ વિષે ॥

શસ્ત્રં સ્વઙ્ગં ધનુર્દંડ મૂશલં વજ્રશૂલકમ્ ॥

લકુટાકારંયદાતૈલં તત્ક્ષણં વાવસાનિકમ્ ૬૫

અર્થ—મુત્રમાં નાખેલું જે તેલનું ટિપું તે હથી
આર, તલવાર, ધનૂષ, દંડ, વજ્ર, શુલ, મુશલ, તથા
લાકડીને આકારે થાય તો રોગીનું મૃત્યુ થાય છે ॥૬૫ ॥

દક્ષિણસ્યાં યદા જ્ઞેયં તૈલબિંદુઃપ્રસર્પતિ ॥

ક્રિયન્નિર્વાસરૈસ્તસ્ય મૃત્યુરેવ ન સંશયઃ ॥૬૥॥

૮૦

અર્થ—મુત્રમાં તેલનું ખુંદ નાખવાથી તે જો દક્ષિણ દિશા તરફ પસરી જાય તો થોડાજ દિવસમાં તેનું મોત થાય એમાં સંશય સમજવો નહીં ॥ ૬૬ ॥

॥ અસાધ્યે મૂત્રં ॥

વાયર્વાદિશમાશ્રિત્ય તૈલસ્યપ્રસરોભવેત્ ॥

एवंभवेद्यस्यमूत्रं तमसाध्यं विनिर्दिशेत् ॥ ६७ ॥

અર્થ—મુત્રમાં તેલ રેડવાથી તેનો પ્રસાર જો વાયુ ખુણાની દિશા તરફ થાય તો તે રોગી અસાધ્ય જણવો ॥ ૬૭ ॥

तैलविंदौतत्रक्षिप्ते बुद्बुदाश्चेद्भवन्तिहि ॥

तथाविकाशमायांति तदासाध्यंविनिर्दिशेत् ६८

અર્થ—જ્યારે તેલનું ટીપું મુત્રમાં નાખીએ; ને ઉપર પપોટા થઇ આવે ને પછી વિકાશને પામે તો તે અસાધ્ય રોગ જણવો. ॥ ૬૮ ॥

मूत्रमध्येयदाबिंदु रधोगच्छतिरोगिणः ॥

तस्यमृत्युःरितिज्ञेयं दिनेसप्तमकेध्रुवं ॥ ६९ ॥

અર્થ—મુત્રમાં તેલનું ટીપું નાખીએ તે જો તળે જઈ બેસે તો તેનું મૃત્યુ જાણવું તે સાત દિવસમાં જ ૩૨ મરે ॥ ૬૯ ॥

૮૧

તૈલબિંદુર્યદામૂત્રે મસ્તકદ્વયસન્નિભઃ ॥

ક્ષેત્રપાલોદ્ભવો દોષસ્તથા જ્ઞેયઃ પિશાચજઃ॥૭૦॥

અર્થ—મૂત્રને વિષે તેલનું ટીપુ નાખ્યાથી જો
યે માથા દીઠામાં આવે તો ક્ષેત્રપાલનો દોષ જાણવો, તથા
પિશાચનો દોષ જાણવો ॥ ૭૦ ॥

વાતેન મંડં વધ્રાતિ પિત્તેન બુદ્ધુદાયતે ॥

કફેન બિંદુમાયાતિ નિમજ્જતિ ત્રિદોષકે॥૭૧॥

અર્થ—વાયુરોગવાળાનું મૂત્ર જામી જાય છે; પિત્ત
દોષવાળાના મૂત્રમાં પ્રરક્ષેટા થાય છે; કફરોગવાળાના મૂ
ત્રમાં બિંદુ થઈ આવે છે, અને ત્રણેય દોષવાળાને એટલે
સન્નિપાતવાળા રોગીના મૂત્રમાં તેલ તળે જાય છે ॥૭૧॥

શ્વેતધારા શુભા જ્ઞેયા પિત્તધારા ચ મધ્યમા ॥

રક્તધારા દીર્ઘરોગા, કૃષ્ણધારા ચ મૃત્યુદા ૭૨

અર્થ—જો રોગીના પીશાબની ધાર ધોળી થાય, તે
શુભ જાણવી, પીલી ધાર થાય તો તે મધ્યમ જાણવી, જો
રાતી ધાર થાય તો તે ઘણા દિવસનો રોગ જાણવો, અને
કાલી ધાર થાય તો મૃત્યુ જાણવું. અને તે અસાધ્ય રોગ
હોવાથી તે નિશ્ચેષ મરે એમ જાણવું ॥ ૭૨ ॥

૬

૮૨

અચ્છં ચ રૂક્ષં ચ સિતં ચ વાતા, દુષ્ણારુણં
પીતમથાતિપિત્તાત્ ॥ સ્નિગ્ધં ઘનં શુક્લતરં ક-
ફાચ્ચ, મિશ્રૈસ્તુ મિશ્રં સકલસ્ય ચિદ્દમ્ ॥૭૩॥

અર્થ:--વાત રોગીનું મૂત્ર નિર્મલ, સુકું તથા સફેદ
રંગવાળું હોય છે, પિત્ત રોગવાળાનું મૂત્ર લગભગ ઉનું હોય
છે, રંગ રતાસ ઉપર હોય તથા પીલાસ ઉપર હોય છે;
કફ રોગવાળાનું મૂત્ર કાંઈક ચીકણું હોય છે, તથા ઘાટું
હોય છે, તથા વધારે ઘોળું હોય છે. તથા જને વાત પિત્તને
એ ત્રણે રોગો થયા હોય તેને ત્રણે રોગીનાં મળેલાં ચિ-
ન્હો થાય છે ॥ ૭૩ ॥

તૈરેવાસાધ્યમાદેશ્યં મૂત્રં વૈદ્યકવેદિભિઃ ॥ અ-
ર્જિર્ણેન ભવેન્મૂત્રં, શ્વેતં ચાપિ તથારુણં ॥૭૪॥

અર્થ:--ઉપર કહ્યા પ્રમાણે અસાધ્ય રોગ બળુવા.
અને જનું મૂત્ર ઘોળાં રંગવાળું તથા કાંઈ રતાસ ઉપર
થાય છે, તેને અર્જિ રોગવાતો બળુવો ॥ ૭૪ ॥

॥ इति मूत्रपरीक्षा संपूर्णा ॥

॥ अथ मलपरीक्षा ॥

વાતે બદ્ધં ધૂમ્રવર્ણં રૂક્ષં ચાપિ મલં ભવેત્ ॥
પિત્તે પીતં ચ શિથિલં શ્વેતં ચ બહુલં કફે ॥૭૫॥

૮૩

મિશ્રિતે મિશ્રવર્ણં સ્યાત્કૃષ્ણમેવ ત્રિદોષકે ॥

અતિકૃષ્ણં ચાતિપીતમતિશ્વેતં સચંદ્રિકમ્ ॥૨॥

અત્યુષ્ણં ચાતિરક્તં ચ મલં સ્યાન્મૃત્યવે નૃણામ્ ॥

અર્થઃ—વાત રોગ હોય તો પાંધિલો, ધુસર રંગનો અને રૂક્ષ એવો મલ થાય છે, પિત્તરોગ હોય તો પીલા રંગનો અને ઢીલોલ મલ થાય છે, કફ રોગ હોય તો પીલા ને ખડુલ એટલે વધારે થાય છે દ્વંદ્વજ રોગ હોય તો મિશ્ર લક્ષણે કરી યુક્ત થાય છે. ત્રિદોષથી કૃષ્ણવર્ણ થાય છે, ઘણો કાલો, ઘણો પીળો, ઘણો ધોલો, ચંદ્રિકા યુક્ત (ભારના પીછાની વચમાં ડાગ છે તેવો) ઘણો ઉષ્ણ ઘણો રાતો એવો મળ હોય તો મરણનું લક્ષણ જાણવું ॥૧॥૨॥

॥ અથ જિહ્વાપરીક્ષા ॥

જિહ્વા પીતા સ્વરસ્પર્શા સ્ફુટિતા મારુતાધિકે ॥

રક્તા શ્યામા ભવેત્પિત્તે કફાચ્છુક્કા દ્રવા ઘ-
ના ॥ ૧ ॥

અર્થઃ—જ્યારે વાતનો વધારો હોય ત્યારે જીભનો રંગ પીલો થાય છે, અડકવાથી કાંટા કાંટા દેખાય, તથા ફોટેલી જણાય છે; પિત્તની વૃદ્ધિ થએથી રતાશ સહિત

૮૪

કાળા રંગવાળી થાય છે; અને કફનો વધારો થએથી ધોળા રંગવાળી, દ્રવિત તથા સખત હોય છે; અર્થાત્ જડી થાય છે ॥ ૧ ॥

વાતેન સ્ફુટિતા જિહ્વા સુપ્તા શાલદલોપમા ॥
રક્તા શ્યાવા ભવેત્ પિત્તે કફે સુપ્તા ચ લિપ્તકા ॥
મિશ્રલિંગે દ્વંદ્વતા ચ સર્વે સર્વે વિભાવયેત્ ॥૨॥

અર્થ:—વાત રોગથી જીભ ફાટેલી નણાય, જડતા વાળી દેખાય; તથા સાગના પાંદડાને જેવી ભાસે: પિત્તરોગને વિષે રાતા રંગવાળી થાય છે; તથા કાટાના જેવી થાય છે; કફના રોગથી શિથલ તથા લીંપાયલીની પેઠે થાય છે, અને મિશ્રિત રોગમાં બે રોગનાં ચિન્હો થાય છે, એમજ સન્નિપાતના સમયે ત્રણેનાં ચિન્હો વાળી થાય છે ॥ ૨ ॥

કૃષ્ણા સકટંકા દગ્ધા સન્નિપાતાધિકે મતા ॥
મિશ્રિતે મિશ્રિતા જ્ઞેયા રિષ્ટે લક્ષણવર્જિતા ॥
મનુષ્યાણાં ભવેદ્ ઘોરા જિહ્વા વિષ વિસર્પિ-
ણી ॥ ૩ ॥

૮૫

અર્થ—સત્રિપાત જ્યારે વધે ત્યારે જીભ કાળી પડી જાય છે; કાંટા વાળી થઈ જાય છે; તથા બળેલી, જોવી થાય છે. મિશ્ર એટલે દ્વંદ્વ દોષને વિષે બન્ને ચિન્હો વાળી થાય છે; અને રિષ્ટ એટલે મરણ સમયની જીભ બધા લક્ષણોથી રહિત થાય છે, અર્થાત્ તે વખતે જીદાંજ ચિન્હો થાય છે; એટલે બીહામણી થઈને લાંબી થકી મોઢાથી ખાહાર નીકળી પડે છે; અથવા જીભ ઉઘી થઈ જાય છે; ઈત્યાદિક જીદાં જીદાં ચિન્હો વાળીને અસાધ્ય કહે છે ॥ ૩ ॥

જિહ્વા વાતાત્ પ્રસુપ્તા સ્ફુટિતવિકસિતા શુ-
ષ્કપત્રોપમાવા, પિત્તાદ્રક્તા સદાહા ભવાતિ તુ
પરિતઃ કંટકૈર્યા પરીતા ॥ ગુર્વી સ્થૂલા ચ સાંદ્રાઃ
શ્રિતબહુલકફા શાલ્મલીકંટકાભા, સર્વૈ
સ્યાત્ સર્વલિંગા સિતરુધિરવહા ચિત્રવર્ણાતિ
રૂક્ષા ॥ ૪ ॥

અર્થ—વાત રોગ થકી જીભ રસસ્વાદ અણુવાપણું મુકી આપે છે; કાટી જાય છે, પોહોળી થઈ જાય છે ને સુકલા પાંદડાનાં જોવી થઈ જાય છે. પિત્ત વિકારથી

૮૬

બળતરાવાળી થાય, શતા વર્ણવાળી થાય, બધાં ઠેકાણે
કાંટાં કાંટાં જવું થઇ જાય, કંઈ રોગમાં આડી થઇ જાય
ટાંઢી પડી જાય, બહુ ચિકાસવાળી થાય, તેમ સેમરના
આકની પેઠે મોહોટાં કાટાં સહિત થઇ જાય છે. તેમજ
સન્નિધાત રોગમાં કહેલાં બધાં લક્ષણો સહિત થાય છે.
આણું લોહી વહેતું રહે, ઈત્યાદિક નાના પ્રકારના વર્ણ સ
હિત છતાં સુકેલી જીભ થઇ જાય છે ॥ ૪ ॥

॥ અથ શબ્દપરીક્ષા ॥

गंभीरश्च भवेच्छूष्मा स्फुटवक्ता च पित्तलः ।
उभाभ्यां हीनतो वातस्तेषां च स्वरलक्षणम् १

અર્થ:—કંઈવાળા માણસનો સ્વર ગંભીર થાય છે
પિત્તરોગવાળા માણસનો એવાજ ખુલ્લો હોય છે અને વા
ત વિશિષ્ટને: સમસ્વર એટલે જિહ્વા મિલિત સ્ફુટમંદ
સ્વર યુક્ત લક્ષણ થાય છે એમ જાણવું ॥ ૧ ॥

॥ અથ વર્ણપરીક્ષા ॥

वातेन रूक्षगात्रः स्याच्छ्यावः पिंगश्च वा भ-
वेत् ॥ पित्तेन पीतगात्रश्च तैलाभ्यक्त इवापि च

૮૭

॥ ૧ ॥ કફાત્સિગ્ધશ્ચ શુક્લશ્ચ વર્ણતોડયં વિ
નિશ્ચયઃ ॥

અર્થઃ—વાત રોગવાળાનું શરીર રૂક્ષ, ઘુસર વર્ણનું
એવું થાય છે, પિત્તરોગવાળાનું શરીર પીલું ને તૈલાબ્ય
કત (તેલ લગાડેલું) જેવું થાય છે, કફ રોગવાળાનું શરી
ર સ્નિગ્ધ ને ઘોલું એવું થાય છે ॥ ૧ ॥

॥ અથ નેત્રપરીક્ષા ॥

નત્રં ધૂમ્રં સજલમનિલે રાત્રિવર્ણેન તુલ્યમ્, ની
લં દીપાસહં તત્સરુધિરમસિતં દાહયુક્તં ચ પિત્તે ॥
મંદં મંદં ચ પશ્યેત્ સસિતજલમતઃ કાંતિહી-
નં કફાત્તુ, જ્ઞેયં દ્વંદ્વાદ્વિલિંગં ત્રિમલજનયનં
શ્યામભુગ્રં સરૌદ્રમ્ ॥ ૧ ॥

અર્થઃ—વાયુ રોગને વિષે નેત્રો ધૂમાડા જેવા રંગ
વાળાં, રૂખાં, વળી પાણીથી ભીંજાયેલાં થાય છે; પિત્તરો
ગમાં આંખો હળદરના જેવા પીળા રંગવાળા, થાય છે;
તથા નીલા રંગવાળી થાય છે, દીવાને દેખે શકી નહીં,
રાતા રંગવાળાં, કાળા રંગવાળાં થાય છે, તથા બળતરા
સહિત થાય છે; કફ રોગને વિષે થોડું થોડું દેખી શક.

૮૮

નેત્રનો ધોળો રંગ થાય છે, તથા દ્વંદ્વથી ઝેટલે બે દોષથી ઉપદ્રવ પામેલું જે નેત્ર તે ઉપર કહેલા બે દોષના લક્ષણે કરી યુક્ત થાય છે, અને સંનિપાત દોષથી વિકાર પામેલું જે નેત્ર તે કૃષ્ણવર્ણ ને વક્ર એવું થાય છે ॥ ૧ ॥

अरुणं धूम्रवर्णं च सरौद्रं च सुचंचलं ॥

अभ्यंतरे कियदाहं वातनेत्रं तदुच्यते ॥ २ ॥

અર્થ:—વાતરોગને વિષે આંખો રાતી થાય છે, તથા ધુમાડા જેવા રંગની થાય છે; ભયાનક રૂપવાળી થાય છે; ચંચળ થાય છે, અને કાંઈક બલતરા સહિત થાય છે ૨

हरिद्रावर्णसंकाशं रक्तं वा नीलवर्णकम् ॥

दीपद्वेषि ससंतापं पित्तनेत्रं तदुच्यते ॥ ३ ॥

અર્થ:—હળદના જેવી પીળા રંગવાળો, રાતા રંગવાળો, અથવા નીલ રંગ મિશ્રિત અને દીવાના દેખવાથી સંતાપ સહિત આંખો પિત્ત રોગની ઉત્પત્તિ થવાથી થાય છે એમ જાણવું ॥ ૩ ॥

सजलं विह्वलं श्वेतं ज्योतिर्हीनं च चंचलम् ॥

वीक्ष्यते मंदमंदं च तच्चक्षुः कफजं विदुः॥૪॥

અર્થ:—કફરોગની વૃદ્ધિ થએથી આંખોમાંથી પાણી

૮૯

આવે છે વ્યાકુલ થઈ જાય છે, તેજ નીકળી જાય છે,
અંચળ થાય છે તથા થોડું દેખી શકે છે. અર્થાત્ ટુંકી
નજર થઈ જાય છે ॥ ૪ ॥

શુક્લે કફેઽક્ષિणीજ્ઞેયે રક્તે પિત્તે સર્પાતકે ॥

રૂક્ષે ધૂમ્રે તથા વાત્તેઽલસે પદ્મદલોપમે ॥ ૫ ॥

અર્થ:—કફથી આંખો ઘોળી થાય છે, પિત્તરોગ
થી રાતી થાય છે, તથા પીળા રંગની થાય છે, વાયુરોગ
થી બુઆડાના રંગ જલી થાય છે, રૂક્ષ થાય છે; સુસ્ત થાય
છે, તથા કમલના દલની પેઠે થાય છે ॥ ૫ ॥

શ્યામં નિમગ્નસંકાશં તંદ્રામોહસમન્વિતમ્ ॥

સરૌદ્રં રક્તવર્ણં ચ ભવેચ્છક્ષુસ્ત્રિદોષજમ્ ॥ ૬ ॥

અર્થ:—વાત પિત્ત ને કફ એ ત્રણ દોષને વિષે આં
ખો કાળા રંગવાળી થાય, જલમાંહે પેશી ગએલી મગ્ન જ
લી થાય, સુસ્તવાળી થાય, મોહસંહિત થાય, તથા રાતા
રંગવાળી જણાય છે ॥ ૬ ॥

॥ અથ દૂતલક્ષણમ્ ॥

આતુરોપક્રમાર્થી ચ દૂતો યાતિ મિષગ્ગૃહે ॥

પરિક્ષણં તસ્ય કાર્ય્યં યેન સંલક્ષ્યતે ગદઃ ॥ ૭ ॥

૯૦

અર્થ—રોગીની ચિકિત્સાના કામવાલો માણસ
વધના ધરમાં ગમન કરે તે દૂતની પરીક્ષા કરવાથી રોગ
ક્ષિત થાય છે. ॥ ૧ ॥

॥ અથ શુભદૂતલક્ષણમ્ ॥

શુક્રં વાસો વસાનઃ શુચિરપિ ધવલઃ શ્યામલો
વા સુરૂપઃ સ્વજ્ઞાતિર્વા સ્વગોત્રો ધૃતિમતિસહિ
તોઽલંકૃતો મંગલાદયઃ ॥ પદ્મયાં વા ગોશ્વયાનૈ
ર્નૃવહનમધિરુહ્યાગતઃ સ્વિંગિતશ્ચ પ્રાજ્ઞે તુષ્ટઃ સ્વ
તંત્રઃ સ ચ વર ઉદિતઃ કાર્યકર્તા વિધિજ્ઞઃ ॥૧॥

અર્થ—ઘોડું વસ્ત્ર પરિધાન કરેલો, પવિત્ર, ગૌરવર્ણ,
અથવા શ્યમવર્ણ, રૂપવાન, આપણા જ્ઞાતીનો, અથવા આ
પણા ગોત્રનો, ધીર, શુદ્ધિમાન, અલંકારયુક્ત, પુષ્પમાલા
દિક ધારણ કરનારો, પગથી આવેલો, બલદની ગાડીમાં
કિંવા ઘોડાની ગાડીમાં બેસી આવેલો, અથવા પાલખી
માં બેસીને આવેલો, જનું ઇંગિત (અંગચેષ્ટા) સાફ છે,
સંતુષ્ટ, સ્વતંત્ર એવો દૂત હોય તો કર્મની સિદ્ધિ અવશ્ય
થાય એમ જાણવું ॥૧ ॥

શુક્લાંબરાઃ ફલકરા દૂતાશ્ચ પ્રિયવાદિનઃ ॥
અદ્વિતીયાશ્ચ ભક્તાશ્ચ વૈદ્યાઽઘ્વાને પ્રપૂજિતા ॥૨॥

૯૧

અર્થ—ધોલાં લુગડાં પેહેરીને, કાંઈ ફલ લઈ આવે,
મીઠું બોલનાર હોય, તથા અદ્વિતીય લકત હોય એવો
દૂત વૈધના આન્હાનમાં ગમન કરે તો તે શ્રેષ્ઠ જાણુ
વો. ॥ ૨ ॥

॥ અથ અશુભદૂતલક્ષણમ્ ॥

અર્દ્રાશ્લેષામઘા મૂલજ્યેષ્ઠાસુ ભરણીષુ ચ ॥

ઉપસર્પંતિ યે વૈદ્યં દૂતાશ્ચ તેપિ ગર્હિતાઃ ॥ ૧ ॥

અર્થ—આર્દ્રા, આશ્લેષા મઘા મૂલ જ્યેષ્ઠા અને ભર
ણી અટલા નક્ષત્રોમાંના ગમે તે નક્ષત્રમાં જે દૂત વૈધને
ત્યાં પૂછવા આવે, તો તે અશુભ જાણુવો, અર્થાત્ નિંદિત
જાણુવો. ॥ ૧ ॥

દ્વૌ ત્રયશ્ચૈવ ચત્ત્વારઃ સ્ત્રીબાલવૃદ્ધપંડકાઃ ॥

દુષ્ટવાક્યપ્રવક્તારો રક્ષોઘ્નિયમવિક્લ્પિતા ॥ ૨ ॥

અર્થ—બળે, ત્રણ ત્રણ, ચાર ચાર સ્ત્રીઓ, બાલ
ગરદાઓ, તથા નપુંસક દક્ષિણ દિશામાં અગ્નિખુણે, તથા
નૈઋતાદિક દિશાઓમાં સ્થિત થઈને દુષ્ટ બાષણ કરે
અને ॥ ૧ ॥

સ્વરોષ્ટ્રમહિષારુદઃ પ્લુતો ગદ્ગદકુચ્છ્રવાક્ ॥

પાશંડી સ્ત્રી ચ રોગાર્તો ન શસ્તો દૂતકર્માણિ ૩

૯૨

અર્થ:—ગધેડું, ઉંડ, પાડો, એટલા પશુઓની ઉપર ચડેલો આર્દ્ર થએલો, ગદ્ ગદ્ થઈ થએલો, પાખંડી રોગ યુક્ત હોય, તે દૂતના કામમાં સારો કહેવાયલો નથી. વળી તે દૂત અશુભ કારક બનેલું. ॥ ૩ ॥

**શસ્ત્રાસ્ત્રધારિણો ભસ્મપાષાણાસ્થિસમાયુતાન૥
 एवं न गच्छेत्सुभिषक् यशःप्राप्तिर्न विद्यते॥૪॥**

અર્થ:—શસ્ત્ર તથા અસ્ત્ર, ભસ્મ ધારણ કરનારા એ બધાના દેખાવાથી વૈદને યશની પ્રાપ્તિ થાય નહીં એવું બનેલું ॥ ૪ ॥

**एको वा गच्छते दूतो गृहीत्वा वंशयष्टिकाम्॥
 मरणं तस्य जानीयाद्विवसे सप्तमे तथा ॥ ૫ ॥**

અર્થ:—એકલો દૂત વાંસની લાકડી લઈને ગયો હોય તો તે રોગીનું સાત દિવસમાં મરણ બનેલું ॥ ૫ ॥

**बडांध मूढबधिरं रुजपीडितं वा,
 बालं स्त्रियं च विकलं तृषितं च दीनम्॥
 श्रांतं क्षुधातुरमपि भ्रमितं च जीर्णम् ,
 दूतं न शस्तमपि वेदविदो वदन्ति ॥ ૬ ॥**

૯૩

અર્થ:—નપુંસક, અંધ, મૂર્ખ, બધિર, રોગી, બાલક, સ્ત્રી, વિકલ, તૃષાયુક્ત, ખેદવિશિષ્ટ, ક્ષુધાતુર, મત્ત, ઇર્ષુ દેહ, એટલા પ્રકારના દુતો વેદ અણુનારા પંડિતો એ પ્રશસ્ત હોવા નથી એમ અણુવું ॥ ૬ ॥

ચર્મ્માદિહસ્તાઃ પરિષેકકાલે, નિશિ પ્રિયે
ભોજનકાલેવ ॥ પૃષ્ઠપ્રદેશે દિશિ ચાપિ યા
મ્યા, મત્યુચ્ચ ભાગેભિષજો વિશેષાત્ ॥ ૭ ॥

અર્થ:—હાતમાં ચામડાં સહિત, પરિષેક કાલ, ભોજન કાલ, તથા રાતના વખતે વૈધની પુઠે પાછલ, દક્ષિણ દિશામાં, તથા અતી ઉંચા સ્થાનમાં રહીને પ્રશ્ન કરે વગેરે એવા દૂતના આગમનથી અર્થની યશની પ્રાપ્તિ થાય નહીં. ॥ ૭ ॥

નપુંસકસ્ત્રવિહવશ્ચ નગ્ના, પાશાયુધાઃ પાણિ
વિષાણિનો વાઃ, સિતેતરૈશ્વાપિ પટૈર્વૃતાંગાઃ
સ્નિગ્ધાર્દ્રદેહાસ્તૃણસ્વંડિનશ્ચ ॥ ૮ ॥

અર્થ:—નપુંસક, સ્ત્રી, ધણાં નાગાં માણસો, પાશો, દિ યુક્ત એટલે કાંસી આદિ યુક્ત હોય, હાથ બાંધેલા હોય, સીંગડાવાળાં બેલ વગેરે સામા આવે, ધોળાં લુગ

૯૪

ડા વિના આચ્છાદિત એટલે વીટેલાં લુગડાં, સિન્ધવ એટલે આર્દ્ર છે દેહ જમતો અને તુણ ખાંડીઓ સારા નહીં ૮
અગ્રભાગેપિ ચાયુષ્યં કષ્ટં પૃષ્ઠે વિભાવ્યતે ॥

વામે ચ શિરસઃ પીડા મૃત્યુર્ભવતિ દક્ષિણે ॥ ૧ ॥

અર્થ:—વૈદની પાસે આગત્રા ભાગમાં સ્થિત થઈને કુશળ જાચ્યાર કરે તો તેના આયુષ્યની વૃદ્ધિ થાય, પાછળ ભાગમાં જોડે તો કષ્ટ થાય, ડાબી બાજુએ જોડે તો માથાની પીડા થાય, અને જો દક્ષિણ ભાગમાં જોડે તે નિશ્ચયે મરણની પ્રાપ્તિ થાય ॥ ૯ ॥

॥ વૈદ્યોત્તમશકુનાનિ ॥

મેરીમૃદંગમૃદુપલ્લવશંખવીણા, વેદધ્વનિર્મધુ-
રમંગલગીતઘોષાઃ ॥ પુત્રાન્વિતા ચ યુવાતિઃ સુર-
ભિઃ સવત્સા, ધૌતાંબરશ્ચ રજકોઽભિમુખઃ પ્ર-
શસ્તઃ ॥ ૧ ॥

અર્થ:—મેરી, મૃદંગ પલ્લવ શંખ, વીણા, (માદલ) યુત્ર સહિત સ્ત્રી, વાછડાવાળી ગાય, વેદ ધ્વનિ, મંગલ ની તશબ્દ, ધોએલાં વસ્ત્ર સહિત, ધોબી એટલા સામા આવી તો શુભ છે. એમ જાણવું ॥ ૧ ॥

૮૫

મધં માંસં મધુચ્છત્રં ચામરાક્ષતદર્પણાઃ ॥

ગોરોચનલતા પુષ્પવસ્ત્રાલંકરણાનિ ચ ॥ ૨ ॥

અર્થઃ—મધ, માંસ, મધ, છત્ર, ચામર, અક્ષત, દર્પણ, ગોરોચન, વેલ, પુષ્પ, વસ્ત્ર તથા અલંકાર એટલાં સામાં મળે તો શુભ છે ॥ ૨ ॥

રાજા વિપ્રઃ સુહૃદ્દેશ્યા કુમારી વરવર્ણિની ॥

દધિચંદનદૂર્વાશ્ચ ગજાશ્ચ સુરભિર્વૃષઃ ॥ ૩ ॥

અર્થઃ—રાજા, બ્રાહ્મણ, સજ્જન, વેશ્યા, કુંવારી કન્યા, ઉત્તમા સ્ત્રી, દહી, ચંદન, દુર્વા, હસ્તિ, ઘોડો, ગાય તથા બેલ એટલાં સામાં મળે તો શુભ છે ॥ ૩ ॥

ફલં પરિણતં વીણા, પંકજાનિ નૃપાસનં ॥

દૃષ્ટૈતાનિ નરઃ કુર્યા, હક્ષિણેન વિશેષતઃ ॥૪॥

અર્થઃ—પાંદેલું ફલ, વીણા, કમલ, સિંહાસન, એટલી વસ્તુ બધી વેચના આગલના ભાગમાં અથવા જમણી તરફ દેખાડવામાં આવે તો સર્વ કાર્યની સિદ્ધિ થાય છે ૪
રૂપ્યતામ્રમણિસ્વર્ણપ્રતિમાગોમયધ્વજાઃ ॥

મૃત્તિકાશસ્ત્રશાકાનિ ઘૃતમીનપ્રદીપકાઃ ॥૫॥

૯૬

અર્થ:—રૂપું, ત્રાંચું, મણિ, સોતું, પ્રતિમા, ગોમય, ધજા મોટી, હાથીઆર, શાક, ધી, માછલું તથા બલતો દીવો, એ સામાં મળે તો શુભ છે ॥ ૫ ॥

॥ વૈદ્યસ્ય નિષિદ્ધશકુનાનિ ॥

તૃણતુષ્પાણિચર્મ્મગારકર્ણાસપંકૈર્લવણગુડવસા-
સ્થિક્કૌવતૈલૌષધૈશ્ચ ॥ રિપુવિહસિતધામ્યવ્યા-
ધિસંયુક્તક્રૈઃ પતિતજટિલમુંડોન્મત્તવાતૈર્ન
સિદ્ધિઃ ॥ ૧ ॥

અર્થ:—ધાસ, તુસ, સર્પ, આમડું, અંગાર, કપાલ, કાદવ, લવણ, ગોલ, અરખી, હાડકાં, નપુંસક, તેલ, એ ધધ શત્રુ, વિષ્ઠા, કાણું ધાન્ય, રોગી, છાસ, પતિત, બા ટાવાળો, મુંડાયલો જીન્મત્ત, એટલાના શકુનથી કાર્યસિ દ્ધિ થાય નહિ ॥ ૧ ॥

સંન્યાસિનઃ પાણિવિમર્દકાશ્ચ, ઘ્રાણસ્પૃશઃ
પ્રસ્તરભેદિનશ્ચ ॥ નચદ્વિજોર્ધ્વાંગકર્ષશીલાઃ
શોકાકુલાશ્ચાપિ ગદાભિભૂતાઃ ॥ ૨ ॥

અર્થ:—સન્યાસી, હાથને મર્દન કરવાવાળો, ના કરે ચોળનારો, પથરને ભેદવાવાળો, શોકથી આકુળ થ

૯૭

એલો, અને રોગથી પીડાએતો સામે આવે તો તે ખરાખ
જાણવા ॥ ૨ ॥

દારઘાતો દશાં સંઘો વિલંબઃ પાણિપાદયોઃ ॥

एतानि दुर्निमित्तानि वर्जनीयानि सर्वदा॥ ૩॥

અર્થઃ—દરવાજામાં હિંસા થતી હોય તો, નેત્રનો
બંધ, પાણિ પાદ સ્તંભ, એ બધા દુર્નિમિત્તોનો ત્યાગ કરી
ને વૈદ્યે ચિકિત્સાને માટે ગમન કરવું. એ બધાં અશુભ છે ૩

मुक्तकेशास्थिकार्पासमार्जारोरगपन्नगाः ॥

रोदनं हृदमानस्य वाहनस्य पलायनम् ॥ ૪॥

અર્થઃ—છુટેલા બાળવાળો પુરૂષ અથવા મુક્ત કે
શત્રાળી સ્ત્રી, હાડકાં કપાસ, બિલાડું, સર્પ, પત્રગ, રોદન,
પુરીપોત્સર્ગ, વાહન, તથા નાશતો જતો હોય તે. એ અશુ
ભ છે ॥ ૪ ॥

रजो भस्म तुषांगारगुडतैलखलोपलाः ॥

गुर्विणी तैलस्निग्धांगनग्रमुंडरजस्वलाः॥ ૫ ॥

અર્થઃ—રજ, ભસ્મ, ભૂસો, અંગાર, ગોળ, તૈલ,
બોળ, પથરો, સગર્ભા, તેલથી ચીકણા અંગવાળો, નગ્ન
મુંડવાળો, રજસ્વલા, એટલાંના શકુનો શુભ નથી ॥ ૫ ॥

॥ इति कालज्ञाने दूतादिलक्षणम् ॥

૭

૯૮

॥ અથ જ્વરનિદાનમ્ ॥

મિથ્યાહારવિહારાભ્યાં દોષા હ્યામાશયાશ્રિતાઃ॥
બહિર્નિરસ્ય કોષ્ઠાગ્નિં જ્વરદાઃ સ્યૂરસાનુગાઃ॥૧॥

અર્થઃ—મિથ્યાહારથી (વખત વગરસું જમકું, ખરાખ લોજન કરવું, કુપથ્ય ખાવું વગેરે મિથ્યા આહાર) અને મિથ્યાવિહારથી આમાશયમાં ઊત્પન્ન થયેલા દોષો જ ઠરામીને પેટમાંથી બાહ્યેર કાઢીને રસ ધાતુમાં આવે છે, તેથી શરીર તપ્ત થાય છે, તેને લોકમાં તાવ કહે છે ॥૧॥

॥ જ્વરસ્ય પૂર્વરૂપમ્ ॥

શ્રમોડરતિર્વિવર્ણત્વં વૈરસ્યં નયનપ્લવઃ ॥
इच्छाद्वेषौ मुहुश्चापि शीतिवातातपादिषु ॥૨॥
जृंभांगमर्दो गुरुता रोमहर्षोऽरुचिस्तमः ॥
अप्रहर्षश्च शीतं च भवंत्युत्पत्स्यति ज्वरे॥૩॥
सामान्यतो विशेषात्तु जृंभात्यर्थं समीरणात् ॥
पित्तान्नयनयोर्दाहः कफान्नान्नाभिनंदनम् ॥૪॥

૯૯

અર્થ:--મેહનત કર્યા વગર શ્રમ, ઉદાસીનપણું, નિસ્તેજપણું, મુખને અરુચિ, આખો પાણીમાં ભરાયેલા, શીત, વાત અને ઉષ્ણ એની ઉપર ઘડી ઘડીમાં ઈચ્છા તથા દ્વેષ થાય છે, ખગાસાઓ, અંગનું ભાંગવું, અંગનું ભા રે થવું, રોમાંચ, આંખોની સામે અંધારું આવવું, મન માં આનંદનો અભાવ અને ટાઢનું વાગવું. અટલા લક્ષણોં જ્વર ઉત્પન્ન થવાનો હોય તો થાય છે. જ્વર ઉત્પન્ન થવા નો હોય તો તેનાં વિશેષ લક્ષણોં આવી રીતે જાણવા. ક વાતજ્વર આવવાનો હોય તો ખગાસાઓ ઘણી આવે છે, પિત્તજ્વર આવવાનો હોય તો નેત્રને દાહ ધણો થાય છે, કફજ્વર આવવાનો હોય તો અત્રની ઉપર ઘણીજ અરુચિ થાય છે, એમ જાણવું ॥ ૨ ॥ ૩ ॥ ૪ ॥

॥ વાતજ્વરલક્ષણમ્ ॥

देहः कंटकितः सवारि नयनं हृत्कंप आतो-
दनं; कंडूश्च श्वसनं सशोफवमनं मूत्रं सुव-
र्णप्रभम् ॥ शैथिल्यं कटिरोधदंत रुधिरं कुक्षौ च
वातग्रहः, स्यान्मिष्टं मुखमम्लमिच्छति गुणैरे
भिश्च वातज्वरः ॥ ५ ॥

૧૦૦

અર્થ—દેહ રોમાંચિત થાય, આંખ જલજલી થાય, દૃઢ્ય કંપે, હર્ષ આવે, શરીરે પાંજ હોય, શ્વાસ ચઢી આવે, શરીર ઉપર સોજે થાય, ઉલટી થતી હોય, મુત્રનો રંગ સોના જેવો હોય, શરીર શિથિલ થાય, ઢડ દુખે, દાંત થી લોહી નીકળે, પેટમાં વાયુ સંગ્રહ થાય; આંખ દુખે, વાયુ વ્યાપે, મુખ મીઠું લાગે, અને ખાટી વસ્તુ ઉપર ખાવાનો ધણો ભાવ થાય, એટલા લક્ષણથી વાતજ્વર જણવો ॥ ૫ ॥

શીતિં કંપો ભ્રમો રોમ, હર્ષઃ સ્ફોટઃ શિરોવ્યથા ॥
કષાયમુશ્વતા શોષઃ, કાસો વાતોદ્ભવે જ્વરે ॥ ૬ ॥

અર્થ—જેને ટાઢ ધણી વાગતી હોય, કાંપરાએ કરી ડીલ ધુજતાં હોય; ભ્રમ થાએ, રોગ ઉભાં થાય, હર્ષ ઉપજે, આંગમાં ફેડ ધણી થાય; માથામાં ધણી પીડા થાય, કષાયલું મુખ થાય, કંઠને વિષે શોષ પડતો જાય, અને ઉદ્રસ થાય. એટલાં ચિન્હકરી યુક્ત જ પ્રાણી હોય તેને વાતજ્વર છે એમ જણવું. ॥ ૬ ॥

॥ પિત્તજ્વરલક્ષણમ્ ॥

પિત્તે સંભ્રમતા મુશ્વે કટુકતા શ્વાસોષ્ણતાર-
ક્તતા, મૂત્રે ક્ષિપ્રશિરોર્ત્તિરંગદહનં પાશ્વસ્થિ-

૧૦૧

વાધારુચિઃ ॥ શોષઃ પશ્યતિ નીલપીતતિમિ-
રે રક્તે ચ નેત્રે ભ્રમઃ, કોપો વિસ્મયરોદનાનિ
લપતે પિત્તજ્વરે લક્ષયેત્ ॥ ૭ ॥

અર્થઃ—પિત્તજ્વરને વિષે દેહને બ્રમાવે, મુખ કડ-
વું કરે, શ્વાસ ઉનો આવે, રાતે ધણું મુત્રે, માથાની પીડા
થાય, અંગ રાતા થાય, શરીર ખલે, કાસગીઓ દુખે, અ-
રુચિ થાય, શોષ પડે, નીલાં પીલાં પડલાદિ તમર દેખે;
આંખ રાતી રહે, ભ્રમ થાય, કોપ ચડે, વિસ્મયે રહે, મુખે
ધણું ખોલે, એ પિત્તજ્વરનાં લક્ષણો જાણવાં ॥ ૭ ॥

શિરોર્ત્તિશ્ચ ભ્રમો મૂર્છા, પ્રતાપો રક્તમૂત્રતા ॥
અક્ષિદાહઃ કટુ મુશ્વં, પિત્તજ્વરસ્ય લક્ષણમ્ ૮
અર્થઃ—માથામાં ભાર ધણો લાગે, ને પીડા પણ થા-
ય, ભ્રમણા જેવું લાગે, મુર્છા થાય, તાપ ધણો થાય, મૂ-
ત્ર રાતું થાય, મુખ કડકું થાય. આ લક્ષણથી પિત્તજ્વર
જાણવો ॥ ૮ ॥

॥ કફજ્વરલક્ષણમ્ ॥

નેત્રે વારિયુતે ગલો ગ્રહયુતો શ્વાસો મુખે ક્ષારતા;
પાદૌ દાહયુતૌ કરૌ ચ કુટિલં મૂત્રં શિરોરોધઃ

૧૦૨

નમ્ ॥ શોષઃ સર્વશરીરસંધિષુ તથા વાધા ચ
સંજાયતે, સપ્રસ્વેદમિદં કલેવરમહો સોડ્યં
કફાશ્વ્યો જ્વરઃ॥

અર્થઃ—આંખો પાણીના જલી જલજલી રહે, ગલું
ગ્રહેલું રહે, શોષ લાગે, શ્વાસ થાય, મોઢું ખાડું ને કંઠ
લું થાય, પગે દાહ થાય, મૂત્ર દુષ્પતી આવે, માથું દુખે,
કંઠ સુકાય, શરીરના સર્વે સંધાં દુખે; શરીરમાં પસીનું થા
ય, એવા લક્ષણોથી કફજ્વર જાણવો ॥

॥ વાતપિત્તજ્વરલક્ષણમ્ ॥

તૃષ્ણા મૂર્છા ભ્રમો દાહો નિદ્રાનાશઃ શિરોરુ-
જા ॥ કંઠાસ્યશોષો વમથૂરોમહર્ષોઽરુચિસ્તમઃ॥
પર્વભેદશ્ચ જંભા ચ વાતપિત્તજ્વરાકૃતિઃ॥૧॥

અર્થઃ—તરસ, ધણી લાગે, મૂર્છા, ભ્રમ ને બળતર,
થાય, હુંધ નહીં આવે, માથું દુખે, કંઠ, મોઢું સુકાય,
ઉલટી થાય, કેસ ઉભા રહે, મુખને અગ્નિ આવે, આંખ
ની ઉપર પડળ આવે, હાથના સંધીમાં કુટણી થાય, બ
ગાસાઓ ધણી આવે, આટલા વાતપિત્તજ્વરનાં લક્ષણો
છે ॥ ૬ ॥

૧૦૩

॥અથ વાતશ્લેષ્મજ્વરલક્ષણમ્॥

સ્નિગ્ધં ક્ષારમુખં શિરો વ્યથયતે સર્વાંગપીડા
 ભવેત્; નેત્રે વારિયુતે કરોતિ વમનં રોમાંચ-
 તા શ્લેષ્મણિ॥ દીર્ઘં નિશ્વસનં તથાર્તિદહનં
 ચાનિદ્રદોષાકુલે, મૂત્રં ફેનસમાકુલં નિગદિતં
 વાતજ્વરે શ્લેષ્મણિ ॥ ૧૦ ॥

અર્થ:--મોઢું ચીકણું, ખાઈ તથા ખાઢું થાય, મા
 થું દુખે, સર્વ અંગે પીડા થાય, આંખ પાણીથી ભરાય,
 વમન છર્દિ કરે, રોમાવલિ ઉભી થાય, ઘણું શ્વાસ ચડે,
 દાહ થાય, નિદ્રા આવે, અંદર ડીલ દાગે; રોગ વડે ધ
 ણું આકુલ વ્યાકુલ થાય, તથા મૂત્ર ઉપર ફીણ આવે. એટ
 લાં લક્ષણોથી વાતશ્લેષ્મજ્વર જણવો ॥ ૧૦ ॥

॥ પિત્તશ્લેષ્મજ્વરલક્ષણમ્ ॥

લિપ્તતિક્તાસ્યતા તંદ્રા મોહઃ કાસોઽરુચિસ્તૃષ્ણા॥
 મુહુર્દાહો મુહુઃ શીતં પિત્તશ્લેષ્મજ્વરાક્રુતિઃ॥૧૧॥

અર્થ:--મોઢોડું કફકરી લિપીને કડવું થાય, અળસ
 આવે, ભૂલ આવે, ઉઘ્રસ થાય, મુખને અરુચિ આવે,

૧૦૪

તરસ ધણી લાગે, ફરી ફરીથી બળતર થાય, અને તાડપ
ણ વાય, એવાં લક્ષણ થયાં તો પિત્તજ્વર બણવો ૧૧

॥ સંનિપાતજ્વરલક્ષણમ્ ॥

ચક્ષુર્ભ્રમો મનઃ શૂન્ય, મધોરં ચિત્તશૂન્યતા ॥

વિવ્હલં જાયતે વાક્યં, સન્નિપાતસ્ય લક્ષણમ્ ૧૨

અર્થ:—આંખ ભરમે, મનમાં શૂન્યતા થાય, અધો
ર ચિત્ત શૂન્યતા, વચન વિવ્હલ બોલે, એ લક્ષણોથી સ
ન્નિપાત બણવો ॥ ૧૨ ॥

પીતે વા લોહિતે નીલે, લોચને શીતલં વપુઃ ॥

ભ્રમઃ કાસો મુખં તપ્તં, સન્નિપાતે સ્વરો ગતઃ ૧૩

અર્થ:—આંખથી નીલું પીલું દેખાય, શરીર ઠા
ડું થાય, શરીર ભ્રમે, ખાંસી થાય, મુખ તપે, એ સન્નિ
પાતનાં લક્ષણ બણવાં ॥ ૧૩ ॥

ક્ષણે દાહઃ ક્ષણે શીતમસ્થિસંધિશિરોરુજા ॥

સાસ્ત્રાવે કલુષે રક્તે નિર્ભુગ્ને ચાપિ લોચને ૧૪

સસ્વનૌ સરુજૌ કર્ણૌ કંઠઃ શૂકૈરિવાવૃતઃ ॥

તંદ્રા મોહઃ પ્રલાપશ્ચ કાસઃ શ્વાસોઽરુચિર્ભ્રમઃ ॥

૧૦૫

પરિદગ્ધા સ્વરસ્પર્શા જિહ્વા સ્વસ્તાંગતા પરમ્
 ॥૧૫॥ ઘ્રીવનં રક્તપિત્તસ્ય કફેનોન્મિશ્રિતસ્ય
 ચ ॥ શિરસો લુંઠનં તૃષ્ણા નિદ્રાનાશો હૃદિ
 વ્યથા ॥ ૧૬ ॥ સ્વેદમૂત્રપુરીષાણાં ચિરાદર્શ
 નમલ્પશઃ ॥ કૃશત્વં નાતિ ગાત્રાણાં સતતં
 કેઠકૂજનમ્ ॥ ૧૭ ॥ કોઠાનાં શ્યાવરક્તાનાં
 મંડલાનાં ચ દર્શનમ્ ॥ મૂકત્વં સ્રોતસાં પાકો
 ગુરુત્વમુદરસ્યચ ॥ ૧૮ ॥ ચિરાત્પાકશ્ચ દોષા-
 નાં સંનિપાતજ્વરાક્રુતિઃ ॥

અર્થ:-ક્ષણ ભાત્રમાં બલતરા થાય, ક્ષણભાત્રમાં
 ટાઢવાય, (શરીરની) સંધિ અને માથામાં પીડા થાય.
 આખોમાંથી પાણિ પડ્યા કરે તથા લાલ નેત્ર રહે
 અને ત્રાસી આખો થાય, કાનમાં પીડા અને શબ્દ થયા
 કરે, ગણુ ખરસહ થાય, આલસાથી શરીર ભાગે, મનમાં બે
 ભાન, જેમ તેમ બોલવું, કાસ, શ્વાસ, અડચી, ચકરી, જીભ
 કાલી પડી જવી, તેના જિપરછારા પડી બધ, શરીર શીતળ
 જેવું રહે. રક્ત, પિત્ત અને કફની સાથે બડખા નીકળે,

૧૦૬

માથુ ડગ્યા કરે, તરશ લાગે, નિદ્રા આવે નહી, છાતિમાં પીડા થયા કરે, ઘણે વખતે પરસેવો, મૂત્ર, અને ઝાડો આવે, તે પણ થોડો દેખાય, શરીરનાં અવયવો ઘણી સુ કાઠ જાય નહી, હમેશાં કંઠમાં જળની પેઠે શબ્દ થાય, શરીર ઉપર કાળાં તથા રાતાં ચાંભાં દેખાય, બોલેજ ન હી, નાક મોઢું વગેરે છીદ્રોમાં પાક થાય, પેટ વધે, અને ઘણે કાલે દોષ એટલે વાત પિત્ત અને કફનો પાક થાય. તે સન્નિપાત જ્વરનું ૩૫ જણવું. ॥ ૧૪ ॥ ૧૫ ॥ ૧૬ ॥ ૧૭ ॥ ૧૮ ॥

આહારાત્સિતમૂત્રં ચ, વૃદ્ધિં યાતિ યદા કિલ ॥
 ઉર્ધ્વં પીત મધો રક્તં, મૂત્રં ચે દ્રોગિણાં તદા ॥
 પિત્તપ્રકૃતિસંભૂતં, સન્નિપાતસ્ય લક્ષણમ્ ॥૧૯॥

અર્થ:—અજીર્ણ રોગવાળાને ઘોઘું મુત્ર થાય, ને તે પછી જ્યારે વૃદ્ધિને પામે ત્યારે તે ઉપર પીલું ને નીચે રાતું એવો રોગીને પેશાબ જ્યારે થાય, ત્યારે પિત્ત પ્રકૃતિ થકા ઉત્પન્ન થએલો સન્નિપાત રોગ તેણે જણવો, એ લક્ષણ. ॥ ૧૯ ॥

॥ વિષમજ્વરલક્ષણમ્ ॥

યઃ સ્યાદનિયતાત્કાલાચ્છીતોષ્ણાભ્યાં તથૈવ ચા ॥
 વેગતશ્ચાપિ વિષમો જ્વરઃ સ વિષમઃ સ્મૃતઃ ૨૦

૧૦૭

અર્થ:-જે જ્વર પ્રથમ તાડ વાગીને અને પશ્ચાત્ ઉ
ષ્ણતા ઉત્પન્ન થઇને આવે છે, જે જ્વરનો આવવાનો વ
ખત નિયમિત નથી, અને જે આવે છે ત્યારે શરીરમાં વે
ગ આવે છે, તેને વિષમજ્વર કહેવો ॥ ૨૦ ॥

॥ અથ વિષમજ્વરભેદાઃ ॥

સંતતઃસતતોઽન્યેદ્યુસ્તૃતીયકચતુર્થકૌ ॥ ૨૧ ॥

અર્થ:-સંતત, સતત, અન્યેદ્યુ, તૃતીયક અને ચતુ
ર્થક આ પાંચ પ્રકાર વિષમજ્વરનાં છે ॥ ૨૧ ॥

અથ શીતજ્વરલક્ષણમ્ ॥

ત્વક્સ્થૌ શ્લેષ્માનિલૌ શીતમાદૌ જનયતો જ્વ
રમ્ ॥ તયોઃ પ્રજ્ઞાંતયોઃ પિત્તમન્તે દોહં કરોતિ
ચ ॥ ૨૨ ॥

અર્થ:-જે મુકરર વખત શિવાય ટાઢ અને પાછણ
તાવ એવી રીતે આવે, તેનો વેગ પણ કાંઈ જુદા પ્રકારનો
હોયે તે વિષમજ્વર કહેવાય છે ॥ ૨૨ ॥

॥ જીર્ણજ્વરલક્ષણમ્ ॥

ચતુર્દશમ્ય ઊર્ધ્વ ચ તિષ્ઠેદ્વાતજ્વરો યદિ ॥

દિનાનાં વિંશતેરૂર્ધ્વ તથા પિત્તજ્વરોઽપિ ચ ૨૩

૧૦૮

कफज्वरस्तथाष्ठाविंशतेरूर्ध्वं च यः स्थितः ॥

जीर्णज्वरं तमाहुश्च चिकित्सिकवराः खलु २४

અર્થ:—ચૈદ દિવસ ઉપર જે વાતજ્વર રહે, વીસ દિવસ ઉપર જે પિત્તજ્વર રહે, તથા અઠાઈ દિવસ ઉપર જે કફજ્વર રહે તો તેને જીર્ણ જ્વર કહેવો ॥ ૨૩ ॥ ૨૪ ॥

॥ स्वेदज्वरलक्षणम् ॥

निद्रा विजृम्भणं स्फोटा, अंगस्वेदस्तथैव च ॥

एतानि यस्य चिह्नानि, सस्वेदज्वर उच्यते २५

અર્થ:—જે માણસને નિદ્રા થણી આવે, બગાસાં થણાં આવે, આંગમાં ફુટણી થાય, અને શરીરમાં પરસેવો થણે આવે એટલાં ચિન્હોએ કરી સહિત જે માણસ હોય તેને સ્વેદજ્વર જાણવો ॥ ૨૫ ॥

॥ रक्तज्वरलक्षणम् ॥

अंगभंगो मुखश्वासो, गात्रच्छायाक्षिरक्तता ॥

एतच्चिन्हं भवेद्यस्य, स रक्तज्वर उच्यते ॥ २६ ॥

અર્થ:—જેનું અંગ ભંગાતું હોય, મોઢામાંથી શ્વાસ થણે નીકળે; શરીરની છાયા રાતી થાય, અને આંખો

૧૦૯

પણ રાતી થઈ આવે. એવાં ચિન્હો જે રોગી માણસને દી
ઠામાં આવે તો તેને રક્તજ્વર છે એમ જાણવું ॥ ૨૬ ॥

॥ મલજ્વરલક્ષણમ્ ॥

शोषो दाहः प्रलापोंग, देहभंगः शिरोव्यथा ॥

एतानि यस्य चिह्नानि, स विज्ञेयो मलज्वर २७

અર્થઃ--કંઠને વિષે શોષ થાય, શરીરને વિષે દાહ
આવે; પ્રલાપ થાય; શરીર તૂટે; માથું દુખે, એટ
લાં ચિન્હો જેનામાં દીઠામાં આવે, તે માણસને મલ
જ્વર છે, એમ માનિયે ॥ ૨૭ ॥

॥ छर्दिज्वरलक्षणम् ॥

जृम्भोदरव्यथा स्फोटा, ह्यशक्तिश्छर्दनं तथा ॥

एतानि यस्य चिह्नानि, सोपि छर्दिज्वरः स्मृत २८

અર્થઃ--જે માણસને બગાસાં ઘણાં આવે; પેટમાં ધ
ણી પીડા થાય; આંગ દુટે; શરીરમાં શક્તિ ન રહે, અને
છર્દિ ધણી હેય; એવાં ચિન્હોવાળાંને છર્દિ જ્વર ક
હિયે ॥ ૨૮ ॥

॥ ज्वरे दोषत्रयलक्षणम् ॥

पित्ते तृष्णा च मूर्छा च, वाते शूलं प्रजायते ॥

कफे निद्रा हृदि दाह, एवं त्रितयलक्षणम् २९

૧૧૦

અર્થ:—પિત્તજ્વર હોય ત્યારે તરથ ઘણી લાગે, મૂ
છી આવે, વાયુરોગ હોય, ત્યારે શૂલ આવે, અને કફરોગ
હોય ત્યારે નિદ્રા ઘણી આવે, હૈયું દાઝે, એ સર્વે દેહીનાં
લક્ષણો બહુવાં ॥ ૨૯ ॥

॥ કાલજ્વરલક્ષણમ્ ॥

અંગસ્વેદઃ શિરસ્તાપઃ, શીતતા હસ્તપાદયોઃ ॥
એનાનિ યત્ર ચિન્હાનિ, સ કાલજ્વર ઉચ્યતે ૩૦

અર્થ:—જે માણસના આંગમાં પશીનું આવે, ઉપર
તાવ આવે, હાથ અને પગ ઠાઠા થઈ જાય. એ ત્રણ ચિન્હ
વાળા રોગીને કાલજ્વર છે એમ માનવું ॥ ૩૦ ॥

॥ અસાધ્યજ્વરલક્ષણમ્ ॥

આરંભાદ્વિષમો યસ્તુ, જ્વરો વા દીર્ઘરાત્રિકઃ ॥
ગંભીરતીક્ષ્ણ વેગાર્તે, જ્વરિતં પરિવર્જયેત્ ॥ ૩૧ ॥

અર્થ:—જે તાવ આદિમાં વિષમ દીઠામાં આવે,
અને ઘણું દિવશેા સુધી કાયમ રહે, અને ગંભીર તથા
તીક્ષ્ણ વેગવાળો હોય તો તેવા જ્વરને ત્યાગ કર
વો જોઈએ, કારણ કે તે અસાધ્ય છે ॥ ૩૧ ॥

૧૧૧

॥ પચ્યમાનજ્વરલક્ષણમ્ ॥

જ્વરવેગોઽધિકા તૃષ્ણા, પ્રલાપઃ શ્વસનં ભ્રમઃ ॥

મલપ્રકૃતિરુત્કેદઃ પચ્યમાનસ્ય લક્ષણમ્ ॥૩૨॥

અર્થઃ--જે માણસને જ્વરનો વેગ અધિક હોય, તર શ્વસુ લાગતો હોય, આળ પંપાળ થઈ કરતો હોય, સીસ ચઢતું હોય, શરીર ભ્રમતું હોય, મલ પ્રકૃતિનો કલેશ થતું હોય તેને મલ પાડો તાવ કહિયે ॥ ૩૨ ॥

॥ જ્વરાણાંકાલમાનમ્ ॥

વાતકે સપ્તરાત્રાણિ, દશ રાત્રાણિ પિત્તકે ॥

કફે દ્વાદશ રાત્રાણિ, જ્વરમાનસ્ય લક્ષણમ્ ૩૩

અર્થ--વાતજ્વર સાત રાતમાં પાડી જાય છે, પિત્ત જ્વરની મુદત દશ દિવસની છે; કફજ્વર બાર રાત્રિ સુધી રહે છે, એવી રીતે તાવનાં માનનાં જુદાં જુદાં લક્ષણો જાણવાં ॥ ૩૩ ॥

વિરેકો વિરસોદ્ગાર, છર્દિઃ પીડા વ્યથોદરે ॥

ભવંત્યેતાનિ ચિન્હાનિ, દુષ્ટાન્યાજીર્ણકે જ્વરે ૩૪

૧૧૨

અર્થ—(ખાટા) રસ વગરના બૂંડા ડકાર આવે, ઝા ડે થાય, ઊલટીઓ કર્યા કરે, અને પેટમાં પીડા થાય, એટલાં ચિન્હો જ માણસને થતાં હોય, તેને અજીર્ણ જ્વરનો રોગ જાણવો ॥ ૩૩ ॥

પર્વતે નાસ્તિ નિર્વાતં, ન પથ્યં નૈવ લંઘનમ્ ॥
ક્રિયા સાધારણી કાર્યા, માનુષે જ્વરસંયુતે ૩૪

અર્થ:—ડુંગરાની બૂમીમાં તાવ ચડે તો પવન ન હોય તહાં રહેવું, તે ઠેકાણે લાંઘણ કરવાનું કામ ન થી. સાધારણ ક્રિયા, તાવવાળા માણસને માટે કરવી એ ગ્ય છે ॥ ૩૪ ॥

વ્યાધ્યુત્પત્તિર્યસ્ય પૌષ્ણે સમૈત્રે પ્રાણત્યાગો જા
યતે તસ્ય ક્લૂણાત્ ॥ વૈદવે સૌમ્યે રોગમુક્તિસ્તુ
માસાદ્વિંશત્યા સ્યાદ્વાસરાણાં મઘાસુ ॥ ૩૫ ॥

અર્થ:—રેવતી, અનુરાધા, એ બે નક્ષત્રોમાં વ્યાધિની ઉત્પત્તિ થાય તો બહુ કષ્ટે કરી મૃત્યુ થાય, તેમજ ઊત્તરાષાઢા, તથા મૃગશર એ બે નક્ષત્રોમાં રોગની ઉત્પત્તિ થાય, તે એક મહિનામાં રોગી રોગથી મુક્ત થાયછે, અને

૧૧૩

મધા નક્ષત્રમાં જો રોગ થયો હોય તો વીશ દિવસમાં રોગ મટે છે એમ જાણવું ॥ ૩૬ ॥

અથાર્શાદ્યા નૃણાં રોગા અતિપાપાઙ્ગવંતિ હિ ॥

અર્થ:—હરશાદિ રોગ, અતિ પાપથી ઉપજે છે. તે આ જન્મમાં તથા જન્મોત્તરને વિષે ભોગવવા પડે છે. તે વગર પાપથી માણસ મુક્ત થતું નથી.

॥ મહાપાતકજન્યરોગનિર્ણયઃ ॥

**કુષ્ઠં ચ રાજયક્ષ્મા ચ પ્રમેહો ગ્રહણી તથા ॥
મૂત્રઋચ્છ્રાશ્મરીકાસા અતીસારભગંદરૌ ॥૩૬॥**

અર્થ:—કાઠ, રાજ્ય, પરમેહ, સંધેણી, મૂત્ર કૃચ્છ્ર, પથરી, કાસ, અતિસાર તથા ભગંદર, એ મહાપાતકથી થયેલા રોગો જાણવા ॥ ૩૬ ॥

**દુષ્ઠં વ્રણં ગંડમાલા પક્ષાઘાતોઽક્ષિનાશનમ્ ॥
ઇત્યેવેમાદયો રોગા મહાપાપોદ્ભવાઃ સ્મૃતાઃ ૩૭**

દુષ્ટવૃણ, ગંડમાલા, પક્ષાઘાત તથા અંધત્વ એટલા મહાપાપથી ઉત્પન્ન થાય છે ॥ ૩૭ ॥

૮

૧૧૪

શતેષુ જીવતે કુષ્ટી, સહસ્રેષુ જલોદરી ॥

મેહી શતસહસ્રેષુ, રાજયક્ષ્મા ન જીવતિ ॥૩૮॥

અર્થ:—શેા ગલત દાઢીઆમાં એક જીવે; એક હઝર જલોદર રોગીઆમાંથી ઢાઢ એક જીવે; એક લક્ષ શાક રીઆ પ્રમેહમાંથી ઢાઢએક જીવે; પણ રાજયક્ષ્મા એટલેક્ષ્મા રોગવાળા લાખમાંથી પણ કોઈએક જીવે નહી ॥૩૮॥

॥ ઉપપાતકજન્યરોગનિર્ણયઃ ॥

જલોદરં યકૃત્પ્લીહાશૂલરોગવ્રણાનિ ચ ॥

શ્વાસાજીર્ણજ્વરચ્છર્દિભ્રમમોહગલગ્રહાઃ ॥

રક્તાર્બુદવિસર્પાદ્યા ઉપપાપોદ્ભવાગદાઃ ॥૩૯॥

અર્થ:—જલોદર, યકૃત્, પ્લીહા, શૂલરોગ, વ્રણ, શ્વાસ અર્જુન જ્વર, વમન રોગ, ભ્રમ, મોહ, ગલગ્રહ, રક્તાર્બુદ, વિસર્પ ઇત્યાદિક રોગ ઉપપાપથી ઉપજ છે ૩૯

સામાન્યપાપજરોગાઃ

દંતાપતાનકશ્ચિત્રવપુઃ કંપવિચર્ચિકાઃ ॥

વલ્મીકિપુંડરીકાદ્યા રોગાઃ પાપસમુદ્ભવાઃ ૪૦

૧૧૫

અર્થ:—દંતાપતાનક (દંતરૂઝ) શ્વિત્ર, શરીરકંપ, વિચર્યિકા, વદમીક પ્રુંડરીક, ઇત્યાદિ રોગ સામાન્ય પા પથી ઉત્પન્ન થાય છે ॥ ૪૦ ॥

શરીરરક્ષણોપદેશ: ।

સર્વમન્યત્પરિત્યજ્ય શરીરમનુપાલયેત્ ॥

તદભાવે હિ ભાવાનાં સર્વાભાવઃશરીરિણામ્ ૧

અર્થ:—ખીજ બધાનો ત્યાગ કરીને શરીરની પ્રતિ પાલના કરવી યોગ્ય છે; કારણ કે, શરીરનો અભાવ થ એથી સમસ્ત શુભ અને અશુભ રૂપી ભાવનો અભાવ થઇ ભય છે. ॥ ૧ ॥

વિદુષાંતઃશરીરસ્થાન્ નિત્યં સન્નિહિતાનરીન્ ॥

જિત્વા વર્જ્યાનિ વર્જ્યાનિ ચિરંજીવિતુમિચ્છતા ૨

અર્થ:—ઇચ્છા રાખનાર પંડિતજને નિત્ય શરીરની અંદર રહેલા વૈરીઓને (કામ ક્રોધ વિગેરેને) અથવા રો ગ બીજીને વર્જવા યોગ્ય વસ્તુઓનો ત્યાગ કરવો ॥૨॥

હિતાહારવિહારાણાં સદાચારનિષેવિણામ્ ॥

લોકદ્વયવ્યપેક્ષાણાં જીવિતં ત્વમૃતાયતે ॥ ૩ ॥

૧૧૬

અર્થ:—યોગ્ય આહાર વિહાર તથા સારા આચરણને સેવનારા આ લોક અને પરલોક એ બંને લોકોની અપેક્ષાવાલા તે લોકોનું જીવનું અમૃતતુલ્ય જાણવું ॥ ૩ ॥

नगरी नगरस्येव रथस्येव रथी सदा ॥

स्वशरीरस्य मेधावी कृत्येष्ववहितो भवेत्॥४॥

અર્થ:—જમ નગરવાસી નગરનું પાલન કરે છે, તથા જમ રથમાં બેસનાર રથની સંભાળ કરે છે, તેમ બુદ્ધિમાન માણસો શરીરના કાર્યમાં હિતકારી હોય છે ॥ ૪ ॥

अहितानि च संत्यज्य दोषमप्याप्नुयाद्यदि ॥

तथाप्यानृण्यमायाति साधूनात्मवान्यतः ॥५॥

અર્થ:—જો પોતાને હિતકારી ન હોય તેનો ત્યાગ કરીને શેગની પ્રાપ્તિ થાય તો પણ સાધુ પુરુષના દોષને પાત્ર થતો નથી, કારણ આત્મવાન (જીતેન્દ્રિય) છે, ॥ ૫ ॥

हितमभ्यस्यतः पुंसो नाकाले कालदंष्ट्रया ॥

संजायते परामर्शो बलोत्साहेंद्रियायुषाम् ॥६॥

અર્થ:—બલ, ઉત્સાહ, ઇન્દ્રિય અને આ યુષ

૧૧૭

સરીરનું કદયાણ કરનાર અધ્યાસી પુરૂષને અકાલમાં કા
લદૃષ્ટિનો સ્પર્શ થતો નથી ॥ ૬ ॥

યાવત્કંઠગતાઃ પ્રાણા યાવન્નાસ્તિ નિરિન્દ્રિયમ્ ॥
તાવચ્ચિકિત્સા કર્તવ્યા કાલસ્ય કુટિલા ગતિઃ ૭

અર્થઃ—જ્યાંસુધી ગળામાં પ્રાણ રહેલાં હોય, જ્યાં
સુધી ઈન્દ્રિયો નાશ થઈ નથી, ત્યાં સુધી ચિકિત્સા કરવા
યોગ્ય છે, કેમકે કાલની અવધી ગતિ છે ॥ ૭ ॥

॥ અથ ચિકિત્સાસ્તુતિઃ ॥

ક્વચિદર્થઃ ક્વચિદ્ધર્મઃ ક્વચિન્નિમિત્રં ક્વચિદ્દશઃ ॥
કર્માભ્યાસઃ ક્વચિન્નિત્યં ચિકિત્સાનાસ્તિ નિ-
ષ્ફલા ॥ ૯ ॥

અર્થઃ—કદાચિત્ અર્થ, કદાચિત્ ધર્મ, કદાઈ વખતે
મિત્ર, કદાઈ વખતે યશ તથા કદાચિત્ નિત્ય કર્માભ્યાસ
અ બધાની અથી પ્રાપ્તિ થાય છે, માટે ચિકિત્સા નિષ્ફલ
થતી નથી. ॥ ૯ ॥

જ્વરસ્ય પ્રથમે સ્થાને, લંઘનં ચ દિનત્રયમ્ ॥
તત્રૈવ કથિતં તોયં; મેષજં ચાપિ રોગિણામ્ ૩

૧૧૮

અર્થ:—જે પુરૂષને પ્રથમ તાવ આવે, ત્યારે તેને ત્રણ દીવસ સુધી લાંઘણ કરાવવી; પછી તેને ઉનું પાણી તથા આશડ આપવું; તો તે રોગ સમી બચ ને તાવ ઉતરી બચ ॥ ૨ ॥

વાતજ્વરચિકિત્સા ।

મરિચં સંચલં ગુંઠી, કિરાતં ચ હરીતકી ॥

પિપ્પલી કટુકા ચૈવ, વાતજ્વરવિનાશનમ્ ॥૧॥

અર્થ:—મરી, સંચલ, સુંઠ, કરીયાતું, હરીતકીદલ, પીપર, કડુ, એ સર્વનો કાઠો કરી પીએ, તો વાતજ્વરનો નાશ કરે ॥ ૧ ॥

**મુસ્તાટરૂષઃ સુરદારુકુષ્ઠ, નિદિગ્ધિકાનાગરકા-
કજંઘાઃ ॥ દ્રાક્ષામૃતાપિપ્પલિકાકષાયં; પિબે
ચ વાતજ્વરયુક્તજંતુઃ ॥ ૨ ॥**

અર્થ:—મોથ, અરડુસો, દેવદાડ, કુઠ, રીંગણી, એ ઠી, ખીજી ઉભી, સુંઠ, કાકજંઘા, દ્રાખ, ગલો પીપર, એ સર્વે આશડો ખાંડીને અધકચરા કરી કાચ કરીને પીએ તો તેથી વાતજ્વર ટલે ॥ ૨ ॥

**કાકોલી બૃહતી મુસ્તા, કુષ્ઠં દારુવિષામૃતાઃ ॥
ગુંઠીકવાથઃ કૃતઃ પીતો, હંતિ વાતજ્વરં પરમ્ ॥૩॥**

૧૧૯

અર્થ:—ખીર કંઢાલી, મોઢોટી રીંગણી, મોથ, કુ
ઠ, દેવદાર, અતિવિષને ગતો, સુંઠ, એ સર્વેનું કાથ કરી
પીધએ, તે વાતજ્વર નાશ પામશે ॥ ૩ ॥

કિરાતાબ્દામૃતાવિશ્વા, વૃહતીદ્વયગોક્ષુરાઃ ॥

સ્થિરા ચ કલ્પી ચૈવ, ક્વાથો વાતજ્વરાપહઃ ૪

અર્થ:—કરીયાતું, મોથ, ગતો, સુંઠ, રીંગણી બેઠા
તથા ઊભી, ગોખરું, અરણી અને કલ્પી એટલી જણસો
નો સમ ભાગે કાથ કરી પીજે તે વાતજ્વરનો નાશ થાય ૪

પટોલં ચ ગુડૂધી ચ, મુસ્તા ચૈવ તુ નિંબકમ્ ॥

પર્પટ સ્તિક્તભૂનિંબૌ, ત્રિફલાવૃહતીવૃષાઃ ॥૫॥

પટોલાદિરયં ક્વાથો વાતજ્વરહરઃસ્મૃતઃ ॥

અર્થ:—પટોલ, ગુડૂધી. મોથ, નીંબછાલ, પીતપાપ
ડું, કડુ, કરીયાતું, ત્રિફલા, રીંગણી, અરડુસો, એટલા વા
નાને પટોલાદિકાથ કહે છે. તે પીવાથી વાતજ્વરનો ના
શ થાય ॥ ૫ ॥

કટુત્રયં કિરાતં ચ કટુકા ચ હરીતકી ॥

તથા ચ કૃષ્ણલવણં વાતજ્વરહરં મતમ્ ॥૬॥

૧૨૦

અર્થ:—મરી, પીપર, સુંઠ, કરીયાતું, કડુ હરડા
દૂળ અને સંચળ એ સર્વે ઔષધ સમમાત્ર થકી દીજ
તો વાતજ્વરનો વિનાશ કરે ॥ ૬ ॥

॥ इति वातज्वरचिकित्सा ॥

पित्तज्वरचिकित्सा

द्राक्षाभयापર્પટकाब्દતિક્ताक्वाथः कृतः स्यात्
बहुरोगहन्ता ॥ प्रलापमूर्च्छाभ्रमदाहमोहैः ,
तृषान्विते पित्तभवे ज्वरे च ॥ ७ ॥

અર્થ:—દ્રાખ, હરડાં, પીતપાપડું, મોથ, કડુ, એ
અવધો સમ ભાગે લઈ કાથ કરી પાઈએ તો બહુ રોગને
મટાડે છે તેમ પણ પ્રલાપ, મૂર્છા, ભ્રમ, કંઠશોષ, દાહ
તૃષા, ને પિત્તજ્વર એટલા રોગોને અવશ્ય સમાવે ॥ ૭ ॥

चंदनं च सुगंधं च, धान्यकं पीतपर्पटम् ॥

मुस्ता गुंठी किरातं च उशीरं पित्तनाशनम् ८

અર્થ:—સુકડ, રતાંજણી, ધાણાં, પીતપાપડું, મો
થ, સુંઠ કરયાતું, વાળો, સમ માત્ર કાથ કરી પીજે તે
પિત્તજ્વર નાશ કરે ॥ ૮ ॥

૧૨૧

મુસ્તા કુટુઃ પર્પટકં કિરાતં, છિન્નોદ્રવા રિંગિ
ણિકા સમા ચા॥ ક્વાથો નિપીતો હરતે, વિલં
બિસં પિત્તજ્વરં દાહતૃષાન્નમાન્થ ॥ ૯ ॥

અર્થ:—મેથ, કુટુ, પીતપાપડાં, કરિયાતું, ગ
લો, રીંગણી, એ સર્વે ઓશડો સમ માત્રાએ લઈ કાચ ક
રી પાઈએ, તો પિત્તજ્વરને હરે તથા દાહને, તૃષાને, ભ્રમ
લને, સમાવે છે ॥ ૯ ॥

ત્રિફલા વાલકં યષ્ટી, હૃટરૂષઃ પટોલકમ્ ॥
ક્વાથો મધુપ્રતીવાસઃ, પીતઃ પિત્તજ્વરાપહઃ ૧૦

અર્થ:—ત્રિફલા, વાલો, જઠીમધ, અરડુસો ને પટોલ
એ સરખે ભાજે લઈ ખાંડી કાચ કરી તેમાં મધ પ્રતિવાસ
આપી પીયે તો પિત્ત જ્વર મટી જાય ॥ ૧૦ ॥

યવાન્યાશ્ચ પટોઃ ક્વાથો મધુના પ્રતિવાસિતઃ॥
પિત્તતીવ્રજ્વરામર્દી, પીતશ્ચ દાહનાશકઃ ॥૧૧॥

અર્થ:—યવાન ને પટોલ એ વસ્તુઓનો કાઢો ક
રી પીયે તો પિત્ત તીવ્રજ્વર ને દાહ મટી જાય છે ॥ ૧૧ ॥

ત્રાયંતી પર્પટોશીરં, તિક્તાભૂનિંબદુઃસ્પૃશાઃ ॥
કષાયો મધુસંયુક્તઃ, પિત્તજ્વરવિનાશનઃ ॥૧૨॥

૧૨૨

અર્થ:—ત્રાયમાણુ, પીતપાપડું, ચેતવાળો, કડુ, ક
રીયાતું, ધમાસો, એટલી જણસોનો કાથ સમમાત્રાએ ક
રીયે, ને તેમાં મધનો પ્રતિવાસ મુકીયેં તો પિત્તજ્વરનો
નાશ થાય ॥ ૧૨ ॥

ક્વાથ: કિરાતકં મુસ્તા, ધન્વયાસં સપર્પટમ્ ॥

હંતિ પિત્તજ્વરં દાહં, ભ્રમં શોષં ક્ષણાદપિ ૧૩

અર્થ:—કરીયાતું, મોથ, ધમાસો, પીતપાપડો એ
સર્વે વસ્તુઓ સમ માત્રા ખાંડી અથ કચરા કરી કાઢો
કીજ, તે કાઢો પીવાથી, પિત્તજ્વરને, દાહને, ભ્રમને તથા
શોષને મટાડે ॥ ૧૩ ॥

કફજ્વરચિકિત્સા

દારુમસ્તામૃતાકૃષ્ણા, દુર્લભૈરંડમૂલકમ્ ॥

કિરાતં ચ સમઃ ક્વાથઃ શ્લેષ્મજ્વરવિનાશનઃ

અર્થ:—દેવદાર, મોથ, ગંધો, પીપર, ધમાસો, એ
રંડમૂલ, તથા કરીઆતું એ જણસો સમ ભાગ લઈને તેનું
કાથ કરી પીયે તો શ્લેષ્મજ્વર વિનાશને પામે ॥ ૧૪ ॥

અનંતા વાલકં મુસ્તા નાગરં કટુરોહિણી ॥

एतत् श्लेष्मज्जरं हंति दीपयेच्च हुताशनम् १५

૧૨૩

અર્થ:—ધમાસો, વાળો, મોથ, સુંઠ, કડુ, એ ઝો
શડો લઈ સખ માત્રાએ, કાડો કરી પીએ તો શ્લેષ્મજ્વર
ને હણે, અને જઠરાગ્નિને દીપાવે ॥ ૧૫ ॥

કંટકાર્યમૃતાદારુવૃષવિશ્વાઃ સમાંશકાઃ ॥

કાથઃ કણાયુતઃ પીતઃ શ્લેષ્મજ્વરવિનાશનઃ ૧૬

અર્થ:—રિંગણી, ગળો, દેવદાર, અરડુસો, સુંઠ એ
બધાં વસાળાં લઇને સરખે ભાગે કાથ કરવો, તેમાં પીપર
પ્રતિવાસ નાખીને પીએ તો શ્લેષ્મ જ્વરનો નાશ કરે ૧૬

દારુપર્પટભાર્ગ્યશ્ચ, વચા યાન્યં ચ કટ્ફલમ્ ॥

અભયાવિશ્વમૂનિંબાઃ ક્વાથો હંતિ કફોત્કટં ૧૭

અર્થ:—દેવદાર, પીતપાપડાં, ભારંગી, વજ, ઘાણાં,
કાયફલ, હરડાં, સુંઠ, ને કરીયાતું એટલી અઉષધોનો સ
રખે ભાગે કાથ કરી પીએ તો કફજ્વરને સમાવે ॥ ૧૭ ॥

મારિચં પિપ્પલી ચૈવ, શુંઠી કટ્ફલમેવ ચ ।

એતેષાં દીયતે નસ્યં, કફજ્વરવિનાશનમ્ ૧૮

અર્થ:—મરી, પીપર, સુંઠ, કાયફલ, સર્વે અઉષધ
સમમાત્ર ચૂર્ણ કરી તેને સુંગાવીએ તો કફજ્વરને
સમાવે ॥ ૧૮ ॥

૧૨૪

અથ વાતપિત્તજ્વરચિકિત્સા

નિદિગ્ધિકામૃતારાસ્ના, ત્રાયમાણામૃતાયુતઃ ॥

મસૂરવિદલક્વાથો, વાતપિત્તજ્વરં જયેત્ ॥૧૯॥

અર્થઃ—રીંગણી, ગલો, રાસના, ત્રાયમાણુ, ગજો
મસૂરની દાળ, એટલા વાનાને સમ ભાગે લધને તેનો
ક્વાથ કરવો; તે પીવાથી વાતપિત્તજ્વરને મટાડે છે ૧૯

નિદિગ્ધિકા ત્રાયમાણં, ગઢૂચીસારિવાબલાઃ ॥

મસૂરવિદલક્વાથો, વાતપિત્તં જ્વરં જયેત્ ૨૦

અર્થઃ—રીંગણી, ત્રાયમાણુ, ગલો, સારિવા, ખીલ
ખીજ, મસૂરની દાળ એ જણુશેનો સમ ભાગે કાઢો કરી
પીવાથી વાતપિત્તજ્વરને મટાવે ॥ ૨૦ ॥

ત્રિફલા શાલ્મલી રાસ્ના, રાજવૃક્ષાટરૂષકૈઃ ॥

સમભાગયુતં ચૂર્ણં, વાતપિત્તજ્વરાપહં ॥ ૨૧ ॥

અર્થઃ—ત્રિફલા, મોચરસ, રાસના, ગિરભાલો, અડુ
રસો, એટલાં આથડો સરખે ભાગે લધ ચૂર્ણ કરી કાઢો
જો પીએ તો વાતપિત્તજ્વરને સમાવે ॥ ૨૧ ॥

૧૨૫

ત્રિફલા ત્રિવૃતારાસ્ના, હ્રીબેરં પિપ્પલીદ્વયમ્ ॥
કાકજંઘા ચ દુસ્પર્શા, ચૂર્ણં સ્યાદ્ વાતપિત્તહૃત્

અર્થ:-ત્રિક્ષ્ણા, નિશોત્તર, રાસના, વાત્રો, પીપર, મજ્જીપીપર, કાકજંઘા, તથા ધમાસો એ જાણુસો સરખે ભાગે લઈ ચૂર્ણ કરીને કાઢા પાણીની સાથે ફાકી ભરાવી એ તો વાતપિત્તજ્વરને ટાળે ॥ ૨૨ ॥

અથ વાતશ્લેષ્મજ્વરચિકિત્સા ।

પથ્યાકુસ્તુંબરીમુસ્તા, શુંઠીકદુકપર્પટમ્ ॥

સકર્ચૂરં વચા માર્ગી, પેયં ચૈતદ્દિહિંગુયુક્ ॥૨૩॥

અર્થ:-હરડાં, ઘાણાં, મોથ, સુંઠ, કડુ, પીતપાપડું; કચૂરો, વજ, ભારંગી, દેવદાર એ સમભાગ લઈ કવાથ કરી તેમાં હિંગ પ્રતિવાસ મૂકી (વગાર આપી) પીધાથી વાયશ્લેષ્મજ્વર મટી જાય ॥ ૨૩ ॥

કફવાતે વચા તિક્તા, પાઠારગ્વધવત્સકાઃ ॥

છિન્નોદ્રવાયુતઃકવાથઃ પિપ્પલીકણયુક્ભવેત્ ૨૪

અર્થ:-કફ વાયને વિષે વજ, કડુ, પાઠ, ગિરમાલો, કુડો, તથા ગલોનો કાથ કરી પીપરનો પ્રતિવાસ નાખી પાઈએ તો કફવાતજ્વરને સમાવે ॥ ૨૪ ॥

૧૨૬

કટ્ફલાંબુધરધાન્યકભાર્ગી; ગુંગિપર્પટકવિશ્વ-
વચાભિઃ ॥ સાભયઃ સુરદારુકણાભિઃ ક્વાથ એષ
કફવાતગદગ્નઃ ॥ ૨૫ ॥

અર્થઃ—કાયફલ, મેથ, ધાણા, ભારંગી, કાકડા શું
ગી, પીત પાપડું, મુંઠ, વજ, હરડાં, દેવદાર, પીપર,
એટલાં ખાનાં લઈ સમ ભાગે કાથ કરી પીએ તો કફ વાત
જવરની પીડાનો નાશ કરે ॥ ૨૫ ॥

દશમૂલભવઃ ક્વાથો મધુના ચ સમન્વિતઃ ॥
વાતશ્લેષ્મજ્વરં હન્યાદનુભૂતં સહસ્રશઃ ॥૨૬॥

અર્થઃ—દશ મુળનો કાથ કરીને તેમાં મધ નાખીને
પીએ તો વાતશ્લેષ્મજ્વર નાશ પામે ॥ ૨૬ ॥

વ્યાઘ્રીશુંઘ્યમૃતાક્વાથઃ પિપ્પલીચૂર્ણસંયુ-
તઃ ॥ વાતશ્લેષ્મજ્વરશ્વાસ, કામપિત્તવિકાર
જિત્ ॥ ૨૭ ॥

અર્થઃ—રીંગણી, મુંઠ, ગલો, આ ત્રણ વાનાનો સ
મ ભાગે કાથ કરીને તેમાં પીપર ચૂર્ણનો પ્રતિવાસ મુકીને
પીએ તો વાયુશ્લેષ્મજ્વર જાય, તથા ઉપરશ્વાસ, શીઘ્રસ
ને પિત્તવિકાર જાય ॥ ૨૭ ॥

૧૨૭

મધુત્વક્ ચંદનં વ્યાઘ્રી, પાઠા પિપલિકોષ્ઠકે ॥
નિશોત્તરં ચિત્રકં ચ વાતશ્લેષ્મજ્વરં જયેત્ ૨૮

અર્થ:—મહુડાસાલ, સૂકડ, રીંગણી, પાછા, પીપર,
ઢાડ, નિશોત્ર, ને ચિત્રક એ ચીજોનું કાથ કરી પાઈએ તો
વાતશ્લેષ્મજ્વરને સમાવે ॥ ૨૮ ॥

॥ અથપિત્તશ્લેષ્મજ્વરચિકિત્સા ॥

કિરાતસ્તિક્તકં મુસ્તા, ગુઢૂચી વિશ્વભેષજમ્ ॥
ચાતુર્ભદ્રકમિત્યાહુઃ, પિત્તશ્લેષ્મજ્વરાપહમ્ ૨૯

અર્થ:—કરીઆતું, કડુ, મોથ, ગલો, સુંઠ, ચાતુ
ર્ભદ્રક, એટલે તજ, તમાલપત્ર, એલચી, ને નાગડશર એ
ટલી ચીજોને સરખે ભાગે લઘ ખાંડી કાથ કરી પીએ તો
પિત્તશ્લેષ્મજ્વરનો નાશ થાય ॥ ૨૯ ॥

કળાવિશ્વામૃતાદારુકિરાતૈરંડમૂલકૈઃ ॥

નિદિગ્ધિકાવૃષાકવાથઃ, પિત્તશ્લેષ્મજ્વરા-
પહઃ ॥ ૩૦ ॥

અર્થ:—પીપર, સુંઠ, ગલો, દેવદાર, કરીઆતું એ
રંડમુળ, રીંગણી, અને અકુરસો એ બધાં વસાણાં સમ

૧૨૮

ભાગે લઈને તેનો કાથ કરી તે પીધાથી પિત્તશ્લેષ્મજ્વરને
ઉપસમાવે ॥ ૩૦ ॥

શર્કરા સમમાત્રા તુ, કટુકામુસ્તવારિણા ॥

પિત્તશ્લેષ્મજ્વરં જંતોઃ કફપિત્તસમુદ્ભવમ્ ૩૧

અર્થ--કટુ અને મોથ એ બેને જલમાં નાખીને તેમ,
મોથને પ્રમાણથી ખાંડ નાખીને પીધું તો કફપિત્તથી ઉ
ત્પન્ન થએલો જ્વર નાશ કરે ॥ ૩૧ ॥

નિશાદ્વયં ઘનોશીર, મધૂકારગ્વધોદ્ભવઃ ॥

નિશાદિકઃ કષાયોઽયં, કફપિત્તજ્વરાંતકૃત્ ૩૨

અર્થ--હલદર, દારહલદર, મોથ, વાલો, જીમધ,
ને ગિરમાલો, એ પદારથોનો કાઢો કરી પીયે તો કફપિત્ત
જ્વરને સમાવે ॥ ૩૨ ॥

કૃતમાલો વચા હિંગુ, વાલકં ધાન્યકં નિશા ॥

મુસ્તા યષ્ટિસ્તુ માર્ગી ચ, પર્પટં સમભાગકમ્ ૩૩

અર્થ--ગિરમાલો, વજ, હિંગુ, વાલો, ધાણાં, હલ
દ્રં, મોથ, જીમધ, મારંગી, પીતપાપડું એટલાં વાનાં
સમમાત્રા ચુર્ણ કરી ખાયે તો શ્લેષ્મ પિત્તજ્વરનો નાશ
થાય ॥ ૩૩ ॥

૧૨૯

આષ્ટાવશેષિકઃ ક્વાથો, મધુના પ્રતિવાસિતઃ ॥

શ્લેષ્મપિત્તજ્વરં હંતિ, કાસમૂલં ચ દારુણમ્ ૩૪

અર્થઃ—અષ્ટાવશેષ કાથ કરીએ, મધુ યુક્ત પ્રતિવાસ મુકીને પાઇએ, તો શ્લેષ્મ પિત્તજ્વરનો નાશ થાય; ને ઉદ્રસને મૂલમાંથી કાઢી નાખે ॥ ૩૪ ॥

પિત્તપર્પટકં ધાન્યં, પટોલી રિષ્ટકં તથા ॥

પિબેત્સર્કારક્ષૌદ્રં, પિત્તશ્લેષ્મજ્વરાપહં ॥૩૫॥

અર્થઃ—પીત પાપડાં, ધાણાં પટોલ, નીંબછાલ, એ પદાર્થોનો સમભાગે કાઢો કરીયેં અને શાકર ને મધનો પ્રતિવાસ કરીને પીવે તો પિત્ત શ્લેષ્મ જ્વરનો નાશ કરે ૩૫

પટોલં નિંબપત્રાણિ, પથ્યા કટુકરોહિણી ॥

શ્લેષ્મપિત્તજ્વરં હંતિ, ક્વાથ એષ નિષેવિતઃ ૩૬

અર્થઃ—પટોલ, નીંબડાંના પાનડાં, હરડા, કડુ, ને રોહિણી એટલી જાણીને સમભાગે લઈને કાઢો કરી શીએ તો શ્લેષ્મપિત્તજ્વરનો નાશ થાય ॥ ૩૬ ॥

ત્રિફલા ત્રાયમાણં ચ, મૃદ્વીકા કટુરોહિણી ॥

પિત્તશ્લેષ્મજ્વરહરઃ, કષોયોડયં પ્રકીર્તિતઃ ॥૩૭॥

૯

૧૩૦

અર્થ:—ત્રિક્ષ્ણ, ત્રાયમાન, દ્રાખ, કડુ, એટલાં જ
જુશોનો કાઠો પીધા થકી પિત્ત સ્લેષ્મજ્વર; સમાવે ૩૭
ગદુચ્યતિવિષામુક્તા, મંજિષ્ઠાધન્વયાસકૈઃ ॥

વાસાબદરનિંબત્વકુ, ક્વાથઃ પિત્તકફજ્વરે ૩૮

અર્થ:—ગલો, અતિ વિષ, મોથ, મંજીષ્ઠ, ધાણાં,
જવાસો, અરદુસો, ખેરસાર, નંબછાલ, એ બધા ઓશડો
નો ક્વાથ કરી પીયે તો પિત્તકફજ્વરનો નાશ થાય ૩૮

હરીતકી કટ્ફલં ચ હ્યનંતા કૃષ્ણજીરકમ્ ॥

ભૂનિંબતિક્તે ચ વચા, કલ્કોડ્યં કફપિ
ત્તહા ॥ ૩૯ ॥

અર્થ:—હરડાં, કાયફલ, ધમાસા, કાલો જીરો, કરી
આતું, વજ, કડુ, એટલાં વાનાંનો કાથ કરી આપીએ તો
કફપિત્તજ્વર જાય ॥ ૩૯ ॥

॥ ઇતિ કફપિત્તજ્વરચિકિત્સા ॥

અથ સંનિપાતજ્વરે કષાયઃ ।

કટ્ફલાદ્વચાપાઠાપુષ્કરાજાજિપર્પટઃ ॥

ગૃંગીકલિંગધાન્યાકં શઠીભૃંગકણાહૃયમ્ ॥૪૦॥

૧૩૧

તિક્તાભયાંબુકૈરાંતભાર્ગીરામઠકં બલા ॥ દશમૂ
લી કણામૂલં નિક્વાથ્ય ક્વાથમુત્તમમ્ ॥૪૧॥
હિંગ્વાર્દ્રકરસોપેતં સંનિપાતવિનાશનમ્ ॥

અર્થ:-કાયફલ, મોથા, વજ, પાઠા, પુષ્કર મુલ,
જૂંડ પિત્તપાપડા, કાકડફાંગી, ઇંદ્રયવ, ધણી, ભાગરો,
પીપર, કુટકી, હરડે, સુગંધીવાળો, ચિરાયતા, ભારંગી,
ખરિયારા, દશમુળ, અને પીપરમુલ આ જાણુસોનો કષાય
કરીને તેમાં વધામણી હીંગુ અને આદૂનોરસ નાખીને પીયે
તો સંનિપાત દૂર થાય છે ॥ ૪૦ ॥ ૪૧ ॥

॥ ઇતિ સંનિપાતચિકિત્સા ॥

॥ અથ વિષમજ્વરચિકિત્સા ॥

મુસ્તામલગુદૂચી, વિશ્વૌષધકંટકારિકાક્વા
થઃ ॥ પીતઃ સકળાચૂર્ણઃ સમધુર્વિષમજ્વરં
હંતિ ॥ ૪૨ ॥

અર્થ:-મોથ, આમલા, ગળો, સુંઠ, રીંગણી, એ
ટલી ચીજોનો સમ ભાગે કાઢો કરવો, તેને પીપર ચૂર્ણ
હિત મધુ પ્રતિવાસ આપીને પીયે તો વિષમ જ્વરને સ
ભાવે ॥ ૪૨ ॥

૧૩૨

॥ અથ તૃતીયજ્વરે ક્વાથઃ ॥

સનાગરોશીરઘનાશ્ચ ધાન્યકં, સપિપ્પલીકૈશ્ચ
સચંદનૈશ્ચ ॥ તૃતીયકં હંતિ કૃતઃ કષાયઃ, સમા
ક્ષિકશ્ચાપિ સર્કરશ્ચ ॥ ૪૩ ॥

અર્થઃ—સુંઠ, વાલો, મોથ, ધાણા, પીપર, સૂકડ,
એ બધાં સમભાગે લઈ-કાથ કરી તેને શાકરનો અને મધ
નો પ્રતિવાસ આપીને પાંચે તો ત્રેઈએ! તાવ જતો રહે૪૩

સુવર્ણાસુમનાબ્જિ, શ્રૂણિતૈર્ગુટિકા કૃતા ॥

તૃતીયાદિજ્વરાન્ સર્વાન્, નાશયેન્નાત્રસં-
શયઃ ॥ ૪૪ ॥

અર્થઃ—પીત ધતુરા બીજ, કપડ છાડગ કરી, ચુ
ર્ણુ બીજ, તે ચુર્ણુની ગુટિકા મરી પ્રમાણે કરવી; તે જોખી
ખાધાથો તૃતીયજ્વર આદિ ૬૪ સર્વ જ્વરોનો નાશ
કરે ॥૪૪ ॥

મહૌષધામૃતામુસ્તા, ચંદનોશીરધાન્યકૈઃ ॥

ક્વાથસ્તૃતીયકં હંતિ, શર્કરામધુયોજિતઃ ૪૫

અર્થઃ—સુંઠ, ગજો, મોથ, સૂકડ, ઉશીર, ધાણાં, એ

૧૩૩

નો સમ ભાગે કાથ કરવો, ને તેને શાકર તથા મધનો પ્રતિ
વાસ આપવો, પછી તે પીવો, તો તૃતીયજ્વરને સમાવે
છે ॥ ૪૫ ॥

પથ્યાસ્થિરાનાગરદેવદારુ, ધાન્યં વિષા ચ ક
થિતઃ કષાયઃ ॥ સિતોપલા માક્ષિકસંપ્રયુ
ક્તઃ શ્વાતુર્થિકં હંત્યચિરેણ પીતઃ ॥ ૪૬ ॥

અર્થઃ—હરડાં, અરણી, સુંઠ, દેવદાર, ધાણાં, અતિ
વિષ, એનો સમ માત્રાએ કાથ કરી, ને તેને સાકર તથા
મધનો પ્રતિવાસ આપીને પાઈએ તો ચોથીઓ તાવ તરત
બંધીએ ॥ ૪૬ ॥

॥ અથ શીતપિત્તજ્વરચિકિત્સા ॥

ગઢૂચી પદ્મલોધ્રાણાં, સારિવોત્પલયોસ્તથા ॥

સમધુક્વાથવાસેન, શીતપિત્તજ્વરાપહઃ ॥ ૪૭ ॥

અર્થઃ—ગળો, પદમાષ, લોદર, સાંરિવા, તથા પપ્પ
ડી એનો કાથ સરખા ભાગે કરી મધુ સહિત શાકરનો પ્ર
તિવાસ આપી પીએ તો શીત તથા પિત્તજ્વર મટે ૪૭

॥ અથ શીતજ્વરચિકિત્સા ॥

ગ્રંથિકં પર્પટં ધાન્યં, જલદં ચતુરંગલં ॥ દ્રાક્ષા-
શ્વયા ચ તિક્ત્વા ચ, ક્વાથઃ શીતજ્વરાપહઃ ૪૮

૧૩૪

અર્થ:--પીપરી મુલ, પીતપાપડું, ધાણાં, મેથ, ગિરમાલો, દ્રાખ્મ, હરડાં, કકુ, એઓનો સમ માત્રક કાઢો કરી રોગી પીએ તો શીતજ્વરને સમાવે ॥ ૪૮ ॥

॥ અથર્ જીર્ણજ્વરચિકિત્સા ॥

અપહરતિ રક્તપિત્તં, કંઢૂં ગુલ્મં ચ પિત્તકં હંતિ॥
જીર્ણજ્વરં ચ શમયેન્, મૃદ્વીકાસંયુતા પથ્યા ॥

અર્થ:--રક્ત પિત્તને દૂર કરે, સરડાને, પિક મટાડે છે, ગુદમનો નાશ કરે છે જીર્ણજ્વર સમાવે છે; એવી હરડા ને દ્રાખ્મની ગોળી છે ॥

નિદિગ્ધિકાનાગરકામૃતાનાં ક્વાથંપિબેન્મિશ્રિત-
પિપ્પલીકમ્ ॥ જીર્ણજ્વરારોચકકાસગૂલશ્વાસા-
ગ્નિમાંદ્યાદિતપીનસેષુ ॥ ૪૯ ॥

અર્થ:--રિંગણી, સુંઠ, અને ગલ્લો એ ત્રણ જણસો નો સમભાગે કાચ કરી પીએ તો જીર્ણજ્વર, અરચિ, ઉદ્વસ, શૂલ, શ્વાસ, અગ્નિમાંદ્ર, અને સલેખમ એ રોગો મટી જાય છે ॥ ૪૯ ॥

૧૩૫

॥ અથ મલજ્વરચિકિત્સા ॥

કટુકા પિપ્પલીમૂલં, મુસ્તા ચૈવ હરીતકી ॥

ગિરિમાલા સમકવાથો મલજ્વરવિનાશનઃ ૫૦

અર્થઃ—કટુ, પિંપળી મુલ, મોથ, હરડા, ગિરિમા
ળ આ પાંચ ઔષધીના કવાથ પીએ તો મલજ્વરનો નાશ
થાય ॥ ૫૦ ॥

॥ અથ દાહજ્વરચિકિત્સા ॥

મુસ્તાપર્પટકોશીર, ચંદનોદીચ્યનાગરૈઃ ॥

શીતં ચ શીતલં દદ્યાત્, દાહજ્વરહરં પરં ॥૫૧॥

અર્થઃ—મોથ, પીત પાપડું, વાલો સૂડ, વાલો અ
ને મુંડ એ બધી ઔષધી સમ ભાગે કરી શીતલ જલમાં
સમે નાખીને સવારે પીએ તો દાહજ્વરને સમાવે ॥૫૧॥

॥ અથ સકલજ્વરચિકિત્સા ॥

દુરાલભા વાલકતિકરોહિણી, પયોધિવિશ્વૌ-

ષધકલ્કિતં જલમ્ ॥ પ્રપીતિમુષ્ણં સકલજ્વરા

પહં, પ્રવર્દ્ધનં જાઠરજાતવથસઃ ॥ ૫૨ ॥

અર્થઃ—ધમાસો, વાગો, કટુ, રોહિણી, મોથ, ને

૧૩૬

મુંઠ એ ચીબ્બેનો સમભાગે કાઢો કરી પીએ તો બધા પ્રકાર
નો તાવ મટાડે; અગ્નિ વધારે; પેટમાંના સર્વ રોગ બધ
ને બાદ વધે. ॥ ૫૨ ॥

ગુડૂચી નિંબકં સ્તુંબં, તથા ચંદનપદ્મકે ॥

एष सर्वज्वरं हन्ति, गडूच्यादिस्तु दीपनः॥ ૫૩ ॥

અર્થ:—ગળો, નીંબછાલ, ધાણાં, રતાંજણી, મદ
માખ, એ ગડુચ્યાદિ કાથ પીધે થકે સર્વ જ્વરને સમાવે,
તથા જઠરાગ્નિ વૃદ્ધિ કરે ॥ ૫૩ ॥

गुडूची धान्यकं निंबं, चंदनं पद्मकान्वितम् ॥

तृष्णादाहारुचिछर्दिसर्वज्वरविषापहम् ॥ ૫૪ ॥

અર્થ:—ગળો, ધાણા, નિંબછાલ, સૂકડ, મદમાખ,
એણે યુક્ત પીએ તો તૃષ્ણા, દાહ, અરૂચી, છરદિ, એ બ
ધા પ્રકારના જ્વરોને નાશ કરે ॥ ૫૪ ॥

हरीतकी चामलकी पिप्पली चित्रकं तथा ॥

आमलक्यादिकं चैतत्, चूर्णं सर्वज्वरापहं॥ ૫૫ ॥

અર્થ:—આમલાં, હરડા, પીપર, ચિત્રક, એનું,
સમભાગે ચુર્ણ કરીને પાઇએ ત્યારે સર્વ જ્વરનો
નાશ થાય ॥ ૫૫ ॥

॥ इति ज्वरचिकित्सा ॥

૧૩૭

॥ અથ અર્જીર્ણચિકિત્સા ॥

અજમોદાભયા ચૈવ સંચલેન સમન્વિતા ॥

કર્ચૂરેણ સમાયુક્તા, અર્જીર્ણજ્વરનાશની ॥૧॥

અર્થ:—અજમુદ, હરડાં, સંચલ, એ ત્રણ ચીજો મેળી કરીને પછી કચુરો સમ ભાગે નાખી તેનું ચુર્ણ કરવું. તે ખાધાથી અજીર્ણ તાવ મટી જાય છે ॥ ૧ ॥

॥ અથ ઉષ:પાનગુણાઃ ॥

કાસશ્વાસાતિસારજ્વરપિટકકટકિષ્ઠકં ચ પ્ર-
મેહાન્મૂત્રાઘાતોદરાર્શઃશ્વયથુગલશિરઃકર્ણનાસા-
ક્ષિરોગાન્ ॥ યે ચાન્યેવાતપિત્તક્ષયજકફભવા
વ્યાધયઃ સંતિ જંતો, સ્તાનપ્યભ્યાસયોગાદપ-
નયતિ પયઃ પીતમંતે નિશાયામ્ ॥ ૧ ॥

અર્થ:—જે માણસ પ્રાણીને ઉદ્રશ હોય, અતિસાર હોય, તાવ હોય, પટકાવી હોય, કેડ કુખે, કુષ્ઠરોગ થાય, પ્રમેહ થાય, મૂત્રાઘાત થાય, પથરો હોય, જ લોદર થાય, કઠોદર થાય, ગુદ્મોદર થાય, ઇત્યાદિક ઉદર નિકાર; તથા હરસ, સોજો, ગદરોગ, શિરોગ, કર્ણરોગ

૧૩૮

નાસિકારોગ, આંખનો રોગ, વળી ખીજ અનેક વાત પિ
ત ને કંદના ક્ષય થયાથી પ્રાણીને જે વ્યાધિઓ થાય છે,
તે જે રાતના અંતે વાણામાં ઉઠી પાણી પીએ તો બધા
રોગનો નાશ થાય છે ॥ ૧ ॥

न संपत्तिः क्रियाशक्तिः, भेषजं च न विद्यते ॥
सर्वरोगविनाशाय, निशति च जलं पिबेत् ॥ २ ॥

અર્થ:-જે માણસની પાસે લક્ષ્મી ન હોય, ક્રિય
રાખવાની શક્તિ ન હોય, ઓશક કરવાની શક્તિ ન હો
ય, ઔષધિ પણ મળે નહીં, ત્યારે માણસને રોગ કેમ
બળે ? તે રોગ મટાડવાને માટે રાતના અંતે એટલે પ્રાતઃ
ઘાસના સમયે ઉઠીને તે વખતે પાણી પીવું, તેથી કરી મા
ણસના ગમે તેવા રોગની શાંતિ થાય છે; એવું વૈદ્યક શાસ્ત્ર
માં કહેલું છે ને અનુભવ સિદ્ધ છે તે માટે નિશ્ચય જા
ણવો ॥ ૨ ॥

वर्जयेत् द्विदलं शूली, कफी मांसं ज्वरी घृतम् ॥
कर्णरोगी शिरःस्नानं, चक्षुरोगी च मैथुनम् ॥ ३ ॥

અર્થ:-શુદ્ધ રોગવાળાને ફક્તીઓનું અન્ન વળેવું; ક
ર્ણ રોગવાળાએ માંસનું ભોજન ખાવું નહીં; તાવવાળાએ
ધી ખાવું નહીં, કાનમાં જને રોગ થયો હોય તેણે ન્હાવું

૧૩૯

નહીં, અને જને આંખમાં દરદ થયો હોય તેણે મૈથુન સેવ
વું નહીં ॥ ૩ ॥

અજીર્ણપ્રભવા રોગાસ્તદજીર્ણં ચતુર્વિધમ્ ॥

આમં વિદગ્ધં વિષ્ટબ્ધં રસશેષં ચતુર્થકમ્ ॥૪॥

અર્થ:—સર્વ રોગો અજીર્ણથી ઉપજે છે, તે અજીર્ણ
ચાર પ્રકારનું છે; આમ વિદગ્ધ, વિષ્ટબ્ધ, રસ શેષ. એ
ચાર પ્રકારનાં અજીર્ણ કહેલાં છે ॥ ૪ ॥

॥ અથ તેષાં પૃથગ્લક્ષણાનિ ॥

તત્રામે ગુસ્તોત્કેદો વિદગ્ધે તુ તૃષાદયઃ ॥

વિષ્ટબ્ધે શૂલમાધ્માનં રસશેષે ભ્રમાદયઃ ॥૫॥

અર્થ:—આમાજીર્ણ થયું હોય તો પેટમાં જડય,
ઉત્કલેદ વગેરે થાય છે, વિદગ્ધાજીર્ણ થયું હોય તો તરસ,
ભ્રમ, મુઠ્ઠા ઇત્યાદિ લક્ષણો થાય છે. વિષ્ટબ્ધાજીર્ણ થ
યું હોય તો શૂલ તથા આધ્માન (આફરો) થાય છે, રસા
જીર્ણ થયું હોય તો શૂલ ઇત્યાદિ થાય છે ॥ ૫ ॥

॥ અજીર્ણચિકિત્સા ॥

આમેષુ લંઘનં કુર્યાદ્. વિદગ્ધે ઉદકં ભવેત્ ॥

વિષ્ટબ્ધે મર્દનં સ્વેદો, રસશેષે દિવાશયઃ ॥૬॥

૧૪૦

અર્થ:—આમ અજીણ હોય ત્યારે લાંઘણ કરીયે; તેથી પાચન થાયછે; વિપક્વ અજીણ હોય ત્યારે પાણી પીવરાવિયે; તેથી પણ પાચન થાય; વિષ્ણ્વ અજીણ હોય ત્યારે સ્વેદ કાઢવો, મરદિયે; તેથી પાચન થાય; અને રસ અજીણ હોય ત્યારે દિવસમાં નિદ્રા કરવી; તેથી કરી પાચન થાયછે

॥ इति कालज्ञाने निदानचिकित्साकथनं नाम
तृतीय उद्देशः ॥ ३ ॥

॥ लघुभोजनविधिः तथा निवातसाम्यम्:॥
सज्वरो निज्वरो वापि, लघ्वन्नं परिभोजयेत्॥
निवातसेवनं यादृक्, तादृक् स्यात् कर्णबंधनं१

અર્થ:—જે રોગી માણસને તાવ આવતો હોય અથવા ઊતરી ગયો હોય, તેણે હલકું ભોજન ખાવું; અને જેવું વાત વગરના સ્થાન ગુણકારક છે તેવુંજ પવનમાં કાન બાંધી રાખવા તે પણ ગુણકારી છે ॥ ૧ ॥

॥ कालविशेषेण जलगुणाः ॥

अजीर्णे भेषजं वारि, जीर्णे वारि बलप्रदम् ॥
अमृतं भोजने वारि, भुक्तस्योपरि तद्विषम् ॥१॥

અર્થ:—જમ્યા પહેલાં પાણી પીવું તે ઓસડ રૂપે બળવું; અન્ન પચી ગયા પછી જે પાણી પીયે તે બલને

૧૪૧

કરવાવાણું બાણું; જમતાં વચમાં પાણી પીએ તો અમૂત
સમાન બાણું, માટે પાણી વચમાં જરૂર પીવું બેઠેએ;
અને જમીને ઊપર તત્કાલ પાણી પીએ તો વિષના જવું
બાણું ॥ ૧ ॥

॥ અથ બલવર્ધકવસ્તુકથનમ્ ॥

સદ્યસ્કાન્નં ધૃતં સદ્યઃ, બાલા સ્ત્રી ક્ષીરભોજનમ્ ॥
નિત્યસ્નાનં વટચ્છાયા, ષડેતે બલવર્દનાઃ ॥૩॥

અર્થ—તાબું અન્ન, તથા ધી ખાલા એટલે સોલ વરસ
ની સ્ત્રી, દુધ સહિત ભોજન જમવું, દરરોજ નહાવું, તથા
વડના ઝાડની ઠાયા, એ છ બલને વધારવાવાળા બા
ણવા ॥ ૧ ॥

॥ અથ બલહારકવસ્તુકથનમ્ ॥

શુષ્કં માંસં સ્ત્રિયો વૃદ્ધા બાલાર્કસ્તરુણં દધિ ॥
પ્રભાતે મૈથુનં નિદ્રા, સદ્યઃ પ્રાણહરાણિ ષટ્ ૧

અર્થ—સૂકું માંસ, ઘરડી સ્ત્રીની સાથે સંગ કરવું,
ઊગતો સૂર્ય જોવું, સવારમાં દહીં મેળવ્યું હોય તે સાંજ
ના ખાવું, પ્રભાતમાં મૈથુન કર્મ કરવું, અને સવારમાં ૬
ધ લેની, એવા છ પ્રકારની ક્રિયા તરત પ્રાણને હરણ કરે
છે ॥ ૧ ॥

૧૪૨

॥ અથ લંઘનનિષેધઃ ॥

ગુર્વિણીબાલવૃદ્ધૈશ્ચ, કામશોકનવજ્વરે ॥

લંઘનં નૈવ કર્તવ્યં, પૂર્વાચાર્યા વદંતિ હિ ॥૧॥

અર્થઃ—ગર્ભવાલી સ્ત્રી, બાલ, તથા વૃદ્ધ કામી, શોકવાન નવજ્વર, અને એકાંતરાદિક, એટલા તાવવાળા રોગીને લાંઘણું ન કરાવીએ, એક પૂર્વાચાર્યોએ કહેલું છે ॥ ૧ ॥

॥ અથ વેગધારણફલમ્ ॥

મૂત્રરોધાદ્ભવેદંધો, બધિરો વાયુરોધનાત્ ॥

કુષ્ઠીસ્યાચ્છુકસંરોધાત્, મૃત્યુઃસંધારણાદપિ ૧

અર્થઃ—મુત્રને રોધવા થકી આંખે આંધળો થાય, વાયુના રોધવાથી કાન બહેર ભારી બને, વીર્યના રોધવાથી કોડિયો થાય, અને મળને રોધવા થકી નિશ્ચયે મરણની પ્રાપ્તિ થાય છે. ॥ ૧ ॥

॥ અથ ઋતુપરત્વેનાપથ્યકથનમ્ ॥

મધૌ મધુરમશ્નાતિ નિદાધે હ્યતિમૈથુની ॥

પિબેન્નદ્યંબુ વર્ષાસુ દધિભોક્તા શરદ્યપિ ॥ ૭ ॥

અર્થઃ—વસંત ઋતુમાં મિથુન ખાય, ગ્રીષ્મ

૧૪૩

માં અતિ મૈથુન કરે, વર્ષાશ્તુમાં નદીનું પાણી પીયે, તથા
શરદ્શ્તુમાં દધિ ખાય છે તેને રોગ થાય છે ॥ ૧ ॥

હિમાગમે તુ નિદ્રાલુઃ શિશિરે લઘુભોજની ॥

યઃ કરોતિ ચ મૂઢત્વાત્સ ન રોરોગવાન્ ભવેત્ ૨

અર્થઃ—જે મનુષ્ય મુઢપણથી, હેમંત શ્તુએ વિ
ષે દિવસની નિદ્રા કરવી, શિશિર ઋતુએ હલકું ભોજન
કરવું તે નર રોગવાન્ થાય ॥ ૨ ॥

પિબેદ્વટસહસ્રં ચ, યાવન્નાસ્તમિતોરવિઃ ॥

અસ્તંગતે દિવાનાથે બિંદુરેકો ઘટાયતે ॥૩॥

અર્થઃ—કોઈ માણસ હજાર ઘડા પાણી પીયે, પણ
તે જ્યાં સુધી સૂર્ય આથમ્યો ન હોય ત્યાં સુધી બિંદુના
જવું જાણવું, ને સૂર્ય આથમી જાય પછી પાણી એક બિં
દુ પીયે તો તે ઘડાના જટલું સમજવું ॥ ૩ ॥

પિત્તં પંગુઃ, કફઃ પંગુઃ પંગવો મલધાતવઃ ॥

વાયુના યત્ર નયિંતે, તત્ર વર્ષતિ મેઘવત્ ॥૪॥

અર્થઃ—પિત્તરોગ પાંગવો છે; તેમજ કફરોગ પ
ણ પાંગવો જાણવો; મલ તથા ધાતુનો રોગ પણ પાંગવો
જ જાણવો; વાયુએ કરી જ્યાં જઈ જાય ત્યાં તેનો મેઘ
ની પેઠે વરષાવ થાય છે ॥ ૪ ॥

૧૪૪

હેમંતવર્ષાશીશિરેષુ વાયુઃ, પિત્તસ્ય ગ્રીષ્મે ચ ઘ-
નાત્યયે ચા ॥ કફસ્ય કોપઃ કુસુમાગમે ચ, ભજેશ્ચ
પથ્યં વિધિવત્ વિધિજ્ઞઃ ॥ ૫ ॥

અર્થઃ—હેમંત, શિશિર અને વરષા એ ત્રણ ઋતુ
નો રાજ વાયુ જાણવો. તથા વસંત ઋતુનો રાજ કફ જા
ણવો. એ ઋતુઓને વિષે વિધિએ કરી પંડિત જ વૈદ્ય તે
ણે અઉપધ તથા પથ્યને યત્ને કરી કરવા યોગ્ય છે ॥૫॥
માર્ગે પૌષે તથા માઘે, આષાઢે શ્રાવણેઽપિ ચા ॥
નભસ્યે ચ ભિષ્કશ્રેષ્ઠૈ, વર્તો રાજા પ્રકીર્તિ
તઃ ॥ ૬ ॥

અર્થઃ—માગશ્રરમાં, પૌષ મહીનામાં, માઘ માસમાં
આષાઢમાં; શ્રાવણ મહીનામાં તથા ભાદવા મહીનામાં એ
છ મહીનામાં વૈદ્યએ વાયુ રાજ જાણવો ॥ ૬ ॥

આશ્વિને કાર્તિકે માસે, વૈશાખજ્યેષ્ઠયોર્ધ્રુવમ્ ॥
સર્વશાસ્ત્રવિચારજ્ઞૈઃ, પિત્તં રાજા પ્રકીર્તિતઃ ॥૭॥

અર્થઃ—આશુમાં. કાર્તિકમાં, વૈશાખમાં, જ્યેષ્ઠમાં
નિશ્ચયે કરી સર્વ શાસ્ત્રના વિચાર જાણનારાએ પિત્ત એ
રાજ કહેતા છે ॥ ૭ ॥

ફાલ્ગુને ચૈત્રમાસે ચ, જંતુપીડાકરો મતઃ ॥
શીતલાંબુસમુત્પન્નઃ, શ્લેષ્મા રાજા પ્રકીર્તિતઃ ૮

૧૪૫

અથ-ફાગણ, અને ચૈત્ર મહીનામ જે જટે
નાને પીડા કરે છે, તેણું કરી શરદી ઉત્પન્ન થાય છે માં
તે વખતે કફ રાજ છે, એમ નિશ્ચયે કરી સાંભળવામ
આવેલું છે ॥ ૮ ॥

॥ અથ સંચારિરોગકથનમ્ ॥

ત્વગ્રોગે ક્ષયશ્વાસાક્ષિ, વક્રરોગે તથા જ્વરે ॥
સંસર્ગો નૈવ કર્તવ્યો, સંચારો દૃશ્યતે યતઃ॥૧॥

અર્થ-આમહીનો રોગ, ક્ષય રોગ, શ્વાસ રોગ, આં
ખનો રોગ, મુખનો રોગ, તથા તાવનો રોગ, એટલા રોગ
વાળનો સંસર્ગ કરવો નહીં. કારણ કે એના સહવાસથી
ખીબને તે રોગ ઉપજે છે ॥ ૮ ॥

॥ અથ લંઘનાદિસાદૃશ્યલક્ષણમ્ ॥

લંઘને યે ગુણાઃ પ્રોક્તા, સ્તે ગુણા લઘુભોજને ॥
નિદ્રાયાં યે ગુણાઃ પ્રોક્તા, સ્તે ગુણા નેત્રમીલને ૧૦
નિવાતે યે ગુણાઃ પ્રોક્તા, સ્તે ગુણાઃ કર્ણમીલને ॥
બ્રહ્મચર્યે ગુણા યે સ્યુ, સ્તે ગુણાઃ કામવર્જને ૧૧

અર્થ-લાંઘણમાં જટલા ગુણો છે તેટલા લઘુભોજન
માં છે, નિદ્રામાં જટલા ગુણો છે તેટલા આંખ મીંચ્યાથી

૧૪૬

થાય છે, વાયુ વગરની જગામાં રહેવામાં નહિ શકે।
 તેટલા કાન ઢાંકવામાં છે, અભયરથ રાખવામાં ને તેટલા ગુણે।
 છે, તેટલા મનમાં કામ ન રાખવામાં છે ॥

॥ ઇતિ શ્રીશંભુનાથવિરચિતે કાલજ્ઞાને સંકીર્ણ
 વિષયકથન નામા ચતુર્થ ઉદ્દેશઃ ॥૪॥

॥ ઇતિ કાલજ્ઞાનં સંપૂર્ણમ્ ॥

